

ONS ZEEELAND PANORAMA

11 MAART 1937 - No. 10

LOSSE NUMMERS 15 CENT

FRISCH EN FLEURIG

Een rij „bienenmeisjes” uit Illertissen, bezig om het bijengif te verzamelen. In de bijenstallen van Illertissen bevinden zich naar schatting vijftig miljoen bijen.

BIJENGIF TEGEN RHEUMATIEK

De Bienenmeisjes van Illertissen

Tot voor kort was dit de eenige methode van bestrijding voor reumatische aandoeningen door middel van bijengif. Voorzeker pijnlijk en omslachtig.

Thans wordt de zalf, waarin het bijengif verwerkt is, op de pijnlijke plaatsen ingewreven met een speciaal daarvoor vervaardigd apparaat.

Niet ver van Ulm ligt een klein gehucht, Illertissen geheeten, dat in de laatste jaren bijna wereldberoemd geworden is. En wel door zijn bijen.

De bijen van Illertissen onderscheiden zich natuurlijk in geen enkel opzicht van andere bijen. Maar ze hebben toch iets voor op haar soortgenooten. Men onttrekt ze namelijk noch de was, die ze hebben vervaardigd, noch den honing, dien ze in de zomermaanden vlijtig kunnen vergaren. Integendeel, men stelt de diertjes zelfs nog suiker ter beschikking, opdat ze niet zoo hard hoeven te werken. Anders

zou het ze onmogelijk zijn voldoende vergif te produceeren en daarop komt het bij de bijentelers van Illertissen voornamelijk aan.

Het bijengif namelijk, welks samenstelling tot op heden voor de wetenschap nog een raadsel is, waarom men het dan ook niet kunstmatig kan kweken, is de oorzaak van Illertissen's wereldberoemdheid.

Op deze manier, vastgeklemd tusschen een tangetje, ledigen de bijen haar gifklier in een speciaal geprepareerd papier, dat het gif vasthoudt en tot aan de verwerking in de zalf in ongewijzigden toestand bewaart.

Aan den arbeid in den tuin van het Illertissener instituut. Een der bijenmeisjes, door masker en handschoenen zorgvuldig tegen steken beschermd, verzamelt de bijen, die door middel van een klein pincet tot steken worden gedwongen in een speciaal geprepareerde papiersoort. Elk dezer meisjes verzamelt per dag het gif van niet minder dan 4500 bijen.

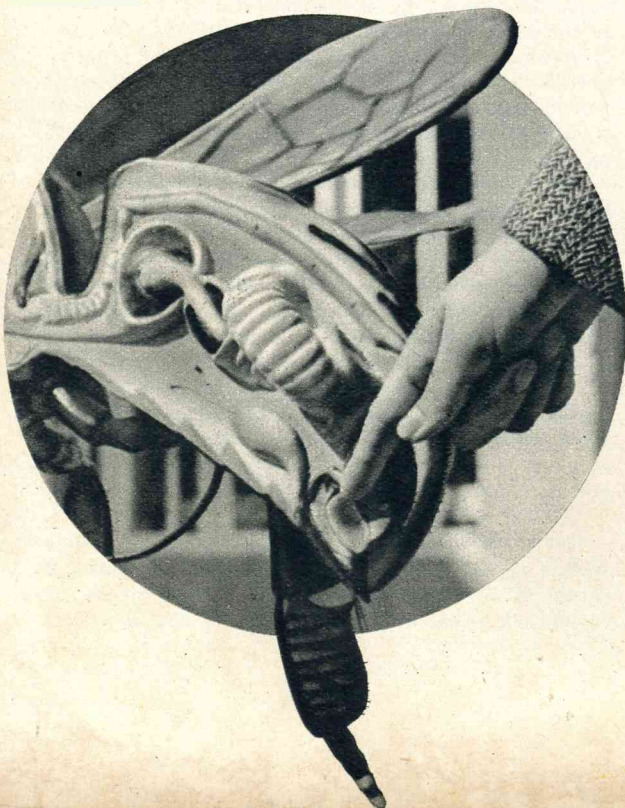
Tientallen jongedames, in eenigszins schilderachtige beschermende kleding, doen van den vroegen morgen tot den laten avond niets anders dan met behulp van een klein pincet de bijen tot steken te dwingen. Dit geschiedt in een speciaal daarvoor geprepareerde papiersoort, waarin het gifbelletje, dat helder is als water, wordt bewaard zonder op eenigerlei wijze te veranderen.

Het geheele procédé is ingericht naar de methode van dr. Forster, die er jarenlange studie aan heeft gewijd, en die ook thans nog de leiding heeft van het Illertissener instituut. Het is dezen geleerde zelfs gelukt het bijengif in zalfvorm te bereiden, die een zeer heilzame uitwerking heeft.

Waarom al dit bijengif gewonnen wordt?

In de tachtiger jaren is het de wetenschap gelukt,

Hier ligt de gifklier, welker inhoud door de bij tijdens den steek wordt geledigd in de door den angel gepriekte wonde.

het bewijs te leveren, dat het bijengif een uitstekend middel is tegen reumatische en neuralgische pijnen. De meeste bijenhouders kennen reumatiek dan ook slechts van hooren-zeggen, en op het oogenblik weet ieder, dat dit te danken is aan de bijensteken, die ze zoo nu en dan, ondanks alle voorzorgen, opdoen bij hun werk tusschen de korven. Maar een bijensteek is pijnlijk, en daarom heeft men geruimen tijd gezocht naar een oplossing, waardoor men het weldadige en genezende bijengif in het zieke lichaam kan laten binnendringen, zonder dat het noodig is, zich door bijen te laten steken. Deze oplossing heeft dokter Forster met zijn bijengifzalf gevonden. Door middel van bijzondere wrijvers wordt de zalf in de huid gewreven en heeft daar dezelfde

Een meisje inspecteert de bijenkast.

uitwerking als de steek van een bij zou hebben gehad. Eenvoudiger en pijnloozter kan het al niet!

Dr. Forster, de leider van het Instituut voor winning van bijengif tegen reumatiek, verklaart, aan de hand van een reusachtig bijen-model, de ligging der gifklier.

ACHTER HET SCHERM VAN EEN DROOM

door Ked Pittack

Het was een van die kleine, vaak onaangename toevallen, waaraan het leven zoo rijk is, dat Joyce Evan met John Melville in kennis bracht. Een toeval dat, hoe onbeduidend ook, nochtans de gewichtigste gevolgen zou hebben. Op zekeren avond keerde zij met den laatsten trein van Oakland naar Frisco terug. Toen de conducteur in den wagon verscheen, bemerkte zij tot haar schrik, dat zij 'n bankbiljet van tien dollar uit haar tashje verloren had. Ander geld had zij niet bij zich en na nogmaals vruchteloos te hebben gezocht, moest zij den conducteur bekennen, dat zij geen kaartje kon kopen.

Tegenover haar zat een nogal zwierig gekleed jong-mensch, getooid met een uitheemsch geknoopte das.

„Kan ik u misschien van dienst zijn?” kwam hij haar met een beleefden glimlach te hulp. „Als u het goed vindt, zal ik twee kaartjes kopen; het geld krijg ik wel eens van u terug.”

De helper in den nood maakte geen ongunstigen indruk, al deed hij zich wat zwierig voor. „Als u zoo goed wilt zijn,” zei ze, zonder zich lang te bedenken. „Ik vind het heel vriendelijk van u. Als u mij uw adres geeft, zal ik u het geld morgen terugzenden. Mijn naam is Joyce Evan, ik werk voor Russel's Pers-bureau.”

„Dus dan is u journaliste,” lachte het jongmensch. Hij stelde zich eveneens voor: „John Melville, derde stuurman bij de „Pacific”. Heeft u er iets op tegen, dat ik u zo lang gezelschap houd?”

Zóó maakte Joyce kennis met John Melville. Het was het banale begin van een merkwaardige geschiedenis. Toen zij een uur later afscheid van hem nam, bleef er een aangename herinnering aan de ontmoeting bij haar achter. Den volgenden dag zond zij hem het geld voor het kaartje terug, vergezeld van een beleefd briefje, waarin zij hem nogmaals bedankte voor zijn hulp. En daarmee scheen de los geknoopte band voorgoed weer verbroken. Want zij kreeg nog eenmaal een kaart van hem uit Yokohama en daarna zag of hoorde zij niets meer van John Melville.

De moord op den bekenden rechercheur Wilkins was voor Frisco een der opzienbarende misdaden der laatste jaren. Twee surveilleerende agenten vonden den speurder op een vroegen morgen dood onder een venster van een tijdelijk onbewoonde villa. Hij lag met zijn gezicht op den grond en de revolver in zijn rechterhand. Het onderzoek wees uit, dat er een inbreker in de villa was geweest en dat Wilkins neergeschoten was op het oogenblik, dat hij het venster buiten opschoof, om den misdadiger te overvallen.

De moord wekte veel verontwaardiging. Joyce was er zelfs dagenlang van onder den indruk. Toevallig had zij Wilkins heel goed gekend en kortgeleden had hij haar nog vergezeld op een tocht door Frisco's achterbuurten, waar zij een geval van kinderverwaarloozing had onderzocht.

Het onderzoek naar den dader liet intusschen 'n onbevredigd gevoel bij het publiek achter. Er werden geen arrestaties bekend en de federale politie bleef stom als een visch.

Bijna acht maanden lang lag er een dichte sluier over het drama gespreid en velen geloofden reeds, dat de politie het onderzoek bij gebrek aan aanwijzingen had moeten staken. Niets bleek echter minder waar.

Joyce zat op een morgen op haar bureau, toen zij een opzienbarend nieuwtje vernam.

„De moordenaar van rechercheur Wilkins is gearresteerd,” vertelde een bediende. „Het blijkt thans pas, dat de politie den dader al lang kende. Op zijn vlucht uit de villa verloor hij een portefeuille met papieren, waaruit bleek, dat hij John Melville heette en stuurman was van beroep. Den dag na den moord vertrok hij met een schip naar Azië. De politie bleef al dien tijd nauwkeurig op de hoogte van zijn doen en laten, en toen het schip gisteren binnenliep, heeft zij hem terstond van boord gehaald...”

De naam van den moordenaar gaf Joyce een schok. John Melville: was het haar kennis uit den trein? De foto's, die de bediende op tafel wierp, verdreven allen twijfel. Bij den eersten blik had zij het jongmensch herkend, dat anderhalf jaar geleden haar spoorkaartje had betaald.

„Staat zijn schuld vast?” vroeg zij ernstig. „Heeft hij bekend?”

„Neen, maar dat zal hem weinig baten, naar het oordeel van de politie. Die portefeuille zegt genoeg.”

„Of niets!” wierp zij levendig tegen. „Hij kan haar wel verloren hebben.”

„Hij bewéért, dat ze hem ontstolen is. Maar de politie beschouwt dat natuurlijk als een voor de hand liggende uitvlucht...”

Joyce had een slechten dag, toen het haar duidelijk werd, dat de zaak er voor John Melville allesbehalve gunstig voorstond. Hij ontkende hardnekkig iets met de inbraak en den moord uitstaande te hebben, doch de vondst van zijn portefeuille maakte die ontkenning zoo goed als waardeloos.

Daarenboven was er nog een en ander, dat in zijn nadeel sprak. Uit het onderzoek bleek, dat hij op het tijdstip, waarop de misdaad werd gepleegd, reeds maandenlang zonder schip was en in armoedige omstandigheden verkeerde. Zóó slecht stond hij ervoor, dat hij zelfs sinds acht dagen de kamer had moeten verlaten, die hij in Frisco gehuurd had. Sindsdien was hij zwervend geweest en op den verkeerden weg geraakt. Hij had ingebroken in de tijdelijk onbewoonde villa en toen hij zich ontdekt zag, den rechercheur, die hem overviel, pardoos neergeschoten.

Deze lezing van de politie werd nog aannemelijker gemaakt door het feit, dat John Melville geen alibi kon opgeven. Hij moest toegeven, dat hij inderdaad sinds een week zonder behoorlijk onderdak was geweest, toen de moord gepleegd werd en bittere armoede leed. Alle feiten spraken dus in zijn nadeel, zoodat hij door de publieke opinie reeds veroordeeld was, nog vóór de zaak naar de terechtzitting was verwezen.

Joyce verslond al dit nieuws. Zij trachtte een nitweg te vinden uit dien doolhof van beschuldigingen, veronderstellingen en ontkenningen, en zich een eigen oordeel omtrent de schuld of onschuld van John Melville te vormen. Dit gelukte haar echter niet, en vervuld van onrust zag zij den dag van de terechtzitting tegemoet.

Den daaraan voorafgaanden nacht sliep zij niet. Zij had lang tevoren besloten de behandeling van de zaak bij te wonen, doch op het laatste oogenblik ontbrak haar de moed. Vervuld van koortsachtige spanning begaf zij zich naar haar bureau en wachtte daar de berichten af.

Het was drie uur in den middag, toen de jury zich terugtrok. Nauwelijks een half uur later keerde zij reeds weer in de rechtszaal terug. John Melville was met algemeene stemmen schuldig bevonden aan inbraak en aan moord. Verzachtende omstandigheden waren niet aanwezig, en klokslag vier uur werd hij door den rechter ter dood veroordeeld.

Joyce vernam het, toen zij gereedstond om naar huis te gaan. Zij voelde het als een ernstigen slag, doch erger was, dat die uitspraak géén einde maakte aan haar twijfel. Zij kon zich John Melville eenvoudig niet voorstellen als een moordenaar. Hij had sterk den schijn tegen zich — dat gaf zij toe. Doch als hem die portefeuille nu eens inderdaad ontstolen was? Viel dan de heele bewijsvoering van zijn schuld niet als een kaartenhuis ineen?

Dit was het vraagstuk, dat haar bleef pijnigen — dagen en nachten achtereen. Toen hield zij het op een dag niet langer uit. Zij wilde voor zichzelf zekerheid hebben, of haar twijfel gerechtvaardigd was. En daartoe dacht zij zich tot niemand beter te kunnen wenden dan tot den advocaat, die John Melville verdedigd had.

Op een avond begaf zij zich naar het woonhuis van

dien advocaat. Het was een ervaren rechtsgeleerde, vergrijsd in de strafpractijk. Nauwelijks had zij hem openhartig meegedeeld wat haar bezwaarde, of zij zag een ernstigen trek op zijn gezicht verschijnen.

„Het is jammer, dat de jury zooveel twijfel niet koesterde,” zei hij. „Nu u openhartig bent, dien ik het ook wel te zijn. Welnu, ik ben hier, zoowel als ik het in de rechtszaal was, ten stelligste overtuigd van de onschuld van John Melville.”

„Heusch?” vroeg zij, tegelijk angstig en verheugd. Het was of er een last van haar af viel.

„Ja!” antwoordde de advocaat met nadruk. „Maar vergeet u niet, dat die meening niet de minste waarde heeft. Het vonnis berust op een wettig bewijs. Naar mijn overtuiging een misleidend bewijs, maar de jury was van een andere meening. Ik wil u niet verhelen, dat ik de zaak donker inzie, al hoeven we den moed nog niet geheel te verliezen.”

Joyce verbleekte. „Maar het is toch onmogelijk, dat men een onschuldige ter dood brengt?” vroeg zij verschrikt.

„Zoo goed als onmogelijk, bedoelt u. Dit geval is één van de gelukkig zeer zeldzame uitzonderingen. Als John Melville inderdaad op den electrischen stoel sterft, dan is hij het slachtoffer van een gerechtelijke dwaling. Maar,” voegde hij er bemoedigend aan toe, „zóóver is het gelukkig nog niet.”

„Is er nog iets aan te doen, denkt u?” vroeg Joyce angstig. „Kan het soms een kwestie zijn van geld?”

„Als het een geldkwestie was, dan was hij reeds verloren, miss. Ik geloof, dat zijn heele vermogen twintig dollar bedraagt.”

„Wilt u mij waarschuwen, als er soms geld noodig is, om hem te helpen? Ik zou graag alles willen doen wat in mijn vermogen ligt, om hem te redden.”

De advocaat keek haar wat opmerkzamer aan. „Is hij een intieme vriend van u? Ik heb vaak met hem gesproken, maar ik kan mij niet herinneren, dat hij ooit...”

Joyce viel hem blozend in de rede. „Ik ken hem nauwelijks,” antwoordde ze haastig. „Maar het is voldoende voor me, dat hij onschuldig is. Als u hem spreekt, wilt u dan zeggen, dat ik bij u ben geweest? Als u hem herinnert aan de journaliste, die hij in den trein eens aan 'n spoorkaartje hielp, weet hij wel wie u bedoelt. Misschien bemoedigt het hem een beetje, als hij weet dat er zijn, die in zijn onschuld gelooven.”

Zij sloeg eensklaps een zakelijken toon aan. „Wat zijn nu zijn vooruitzichten, meneer? Hebt u al iets in zijn belang gedaan?”

„Natuurlijk, miss. Ik heb een beroep ingesteld op het hooggerechtshof. Wordt dit aangenomen, dan staat hij opnieuw terecht en heeft hij dus een kans. Het is echter lang niet zeker, dat het beroep aangenomen wordt. De rechter, die hem veroordeeld heeft, moet er advies over uitbrengen en ik zou er dus géén eed op durven doen, dat de zaak opnieuw in behandeling komt. Want feitelijke gronden mist het beroep. Ik kan u dit beter terstond zeggen, dan vleit u zich niet met ijdele hoop.”

Nog angstiger dan toen zij gekomen was, vertrok zij weer. En nu braken er opnieuw weken van martelende onzekerheid aan. Nu zij vast overtuigd was van de onschuld van John Melville en die overtuiging gedeeld wist door anderen, boezemde zijn lot haar zóóveel vrees in, dat het haar soms te moede was, of haar eigen leven op het spel stond.

Op een somberen, regenachtigen morgen kwam er plotseling een eind aan die ondraaglijke spanning. Nauwelijks was zij op haar bureau, toen zij werd opgebeld. En hoewel dit honderd maal per dag gebeurde was het thans, of een inwendige stem haar waarschuwde, dat zij zich voorbereid moest houden op slecht nieuws.

„Ik heb helaas slechte tijding ontvangen, miss,” hoorde zij een onzekere stem. „Het beroep van John Melville is verworpen. Vanmorgen in de vroege is hij naar de doodencel overgebracht. Zooeven heb ik een gratieverzoek ingediend — het is nu nog maar een kwestie van een paar dagen. Het is natuurlijk niet onmogelijk, dat de doodstraf veranderd wordt in levenslange gevangenisstraf, maar...”

De rest verstond zij niet eens. Het werd haar koud om het hart. Doodsbleek legde zij de microfoon neer. Dit zou het einde wel zijn. Zij had na dezen tegenslag niet de minste hoop meer, dat het gratieverzoek ingewilligd zou worden.

Het waren angstige uren, die nu aanbraken. Uren, waarin zij het gevoel had een vreemde voor zichzelf te zijn. Waarin zij leefde, deed en liet als in een droom en met een hooge galg voor oogen. Daar school niets

wonderlijks achter; haar toestand liet zich redelijk verklaren uit de intensiteit, waarmee zij opging in het lot van een man, dien zij onschuldig wist. Evenmin was het iets buitengewoons, dat zij dien nacht van de geschiedenis droomde; het is heel natuurlijk, dat men droomt van dingen, waarvan de geest gedurende eenige maanden schier dag en nacht vervuld is geweest.

Die droom was een chaos van nooit werkelijk beleefde dingen uit het dagelijksch leven. Eerst zat zij met John Melville in een vliegtuig. Zij stapten uit in de nabijheid van een meer en zij liet toe, dat John Melville haar kustte. Aan den rand van het meer was de advocaat bezig met een onwijs groot schepnet op forellen te visschen. Zij schertsten wat en daarop zag zij zich eensklaps in haar eentje verplaatst naar het kerkhof van Frisco.

Zij wandelde langs de graven en bleef stilstaan voor het graf van rechercheur Wilkins. Het was gedekt door een granieten zerk, die een vergulde inscriptie droeg.

„Gevallen als slachtoffer van zijn plicht,” las zij. „De G-Men aan een G-Man. Ter eere en nagedachtenis.” En daaronder Wilkins' naam en de datum van zijn dood...

De zerk was half overwoekerd door onkruid en aan ééne zijde voor een gedeelte in den bodem weggezakt. Een verwaarloosd graf...

„Arme vriend Wilkins, kijkt nu al niemand meer naar je laatste rustplaats om?” vroeg zij meewarig. „Je bent nauwelijks twee jaar dood...” Toen schrok zij eensklaps wakker. Alles was slechts een droom geweest: het vliegtuig, de zonderlinge vischvangst en de wandeling op het kerkhof. Behalve dan dat graf — dat daarginds werkelijk lag...

Dien dag was het Zondag en om wat afleiding te hebben, besloot zij 's middags naar een vriendin te gaan. Haar weg leidde haar voorbij den ingang van het kerkhof en eensklaps herinnerde zij zich haar droom. Zij had Wilkins' graf alleen maar op een foto gezien en zonder er lang over na te denken, toegevend aan een opwelling, die haar diepsten grond vond in haar sombere stemming, besloot zij plotseling er even een bezoek te brengen.

De zon stond reeds op 't punt onder te gaan, toen zij tusschen de graven ging. Zij vroeg den beambte naar Wilkins' graf en stond er weldra voor. Natuurlijk bleek haar droom een echte droom te zijn geweest: speelsch bedrog van den geest. Want de zerk was noch verzakt, noch overwoekerd door onkruid. En evenmin scheen Wilkins reeds vergeten te zijn: aan den voet van de zerk stond een vaas met halfvergane bloemen...

„Een attentie van een collega,” dacht ze, terwijl zij zich herinnerde, dat Wilkins geen familie had gehad. Melancholiek gestemd liep zij door naar een pompeus grafmonument in de nabijheid. Zij bleef er eenigen tijd bij vertoeven, en terwijl langzaam de schemering viel, kreeg zij het eensklaps koud en besloot zij heen te gaan.

Toen zij zich omwendde, bemerkte zij een eenzame gestalte bij Wilkins' graf. Tot haar verrassing zag zij, dat het een neger was. De halfvergane bloemen lagen terzijde en in de vaas prijkte een bos verse bloemen. De man stond eenigszins gebogen, diep in gedachten naar het scheen en verroerde zich niet.

Joyce was blijven staan en bleef den bezoeker ongemerkt gadeslaan. De aanwezigheid van dien man bevreemde haar plotseling. En wel het méést, omdat hij een neger was. Als zij een blanke aan het graf zou hebben gevonden, zou zij aan een collega van de federale politie hebben gedacht. Maar bij die politie waren geen negers in dienst. Had die bezoeker in een zóó hartelijke betrekking tot den vermoorden rechercheur gestaan, dat hij zich twee jaar na diens dood nog gedrongen voelde tot deze daad van piëteit? Of bracht hij die bloemen misschien in opdracht van een ander?

Dit waren de vragen, die haar eensklaps invielen. In haar beroep had zij het dralen verleerd en toen zij een kerkhofbeambte in haar nabijheid zag, ging zij op hem toe. Zij was nieuwsgierig geworden naar de beweegredenen van dit bezoek...

„Ik zie, dat er nog steeds bloemen worden gebracht aan het graf van detective Wilkins,” begon zij, nadat zij zich bekend had gemaakt. „Weet u ook, wie daar voor zorgt?”

De beambte wierp een steelschen blik op den neger en haalde de schouders op. „Ik zou 't u niet kunnen zeggen, miss. Die neger komt hier pas vijf of zes weken. Vóórdien keek niemand naar het graf om. De laatste weken komt die man echter geregeld hier. Soms om de twee of drie dagen, maar gisteren zelfs tot driemaal toe.”

„Gisteren, driemaal?” kon Joyce niet nalaten verbaasd te vragen.

„Ja, het viel ons ook als iets vreemds op. Maar wij gelooven niet, dat hij iets kwaads in den zin heeft. Aanvankelijk dachten we, dat hij kwam om te stelen en hielden we hem in het oog. Doch nu letten we al niet meer op hem.”

De beambte kuierde weg en liet haar zenuwachtig achter. Er zat een mysterie achter dat bezoek van dien neger; redelijk liet het zich niet verklaren, dat iemand driemaal op één dag een graf bezoekt. In ieder geval echter kon het van belang zijn te weten, wie die man was en het volgend oogenblik besloot zij hem te volgen, als hij wegging.

Intusschen werd haar geduld niet zoo lang op de proef gesteld. De neger wendde zich van het graf af en verliet met gebogen hoofd het kerkhof. Hij liep regelrecht naar een bushalte en stapte even later in een bus, die de negerwijk passeerde. Joyce volgde hem en stapte een half uur later vlak achter hem uit.

Zonder links of rechts te zien liep de ander straat in, straat uit. Het was nu geheel donker geworden, zoodat zij hem zonder vrees dicht op de hielen kon blijven. Hij schoot eensklaps een nauwe steeg in en verdween in een huis, dat bewoond werd door meerdere gezinnen en waarvan de deur openstond.

Joyce keek even naar het huis op. Bijna alle vensters waren verlicht en zonder lang na te denken, schoot zij eveneens het donkere portaal in. Boven aan de trap hoorde zij een deur dicht gaan en daarna bleef het stil. Moedig ging zij de trap op — zij moest te weten zien te komen, waar de neger binnengegaan was.

Op het portaal van de eerste verdieping hoorde zij een vrouwenstem. „Ja, moeder, alles in orde. Het is maar een korte reis geweest...”

„Hier is het,” dacht ze. Doodstil bleef ze staan luisteren.

„Ja, vanmorgen zijn we binnengekomen. Een reisje van drie weken, zeg ik...”

„Een zeeman?” dacht Joyce verbaasd. Dan loog hij, want hij was de laatste weken herhaaldelijk op het kerkhof gezien.

„En wanneer moet je nu weer weg?” vroeg een schrille, versleten vrouwenstem.

„Misschien morgen al,” klomk het aarzeland. „Een lange reis — een héél lange reis...”

„Dat zei je drie weken geleden ook,” lachte de oude vrouw, „maar er komt zeker niets van?”

„Ik denk het wel, moeder. Je moet er maar op rekenen. Ik heb al afgesproken met John Melville — dat is m'n stuurman, weet je...”

Er liep een ijskoude rilling langs Joyce's rug. Het kwam precies uit, wat een half uur geleden in het geheimste hoekje van haar gedachten was opgekomen...

De stem van de oude vrouw verhief zich klagend. Doch op hetzelfde oogenblik ging er boven ergens een deur open. Joyce daalde op den tast de trap af en liep vlug de steeg uit, om een politieagent te zoeken. Even later stond zij met hem voor het huis.

„Weet u ook, wie daar woont?” vroeg zij opgewonden, naar het verlichte venster van de eerste verdieping wijzend.

„Jawel, miss. Een oude blinde negerin.”

„Heeft ze een zoon?” hernam Joyce getroffen.

„Nou, en iets moois! Smithy Smith; ze kennen 'm op een prik aan het hoofdbureau.”

„Ik dacht, dat hij zeeman was.”

„Dat denkt zijn moeder ook,” grinnikte de agent. „Maar wij en de burens weten wel beter. Maar daar praat niemand over met dat oude mensch. Zoo nou en dan brengt hij haar eens wat geld. Dan komt ie zoogenaamd van de reis terug, begrijpt u?” De agent lachte. „Nou, 'n mooie!”...

Joyce keek hem peinzend aan. „Hebt u wel eens

gehoord van een moordenaar, die wroeging kreeg, omdat er een onschuldige voor hem naar den elektrischen stoel zou gaan?”

De agent keek heel verbaasd. „Nog nooit, miss. Eerlijk gezegd geloof ik niet aan wroeging bij zware jongens.”

„Ik ook niet,” zei Joyce. „Tot op dit uur...”

Twee minuten later stond zij voor de telefoon, terwijl de agent op het huis lette.

„Inspecteur Graham?” vroeg zij omatuurlijk kalm. „Ik wilde u even zeggen, dat ik den moordenaar van rechercheur Wilkins ken. Wat? Neen, u niet. Neen, niet gek, inspecteur, héusch met Joyce Evan. John Melville is onschuldig. Komt u gauw hierheen? Maar...” zij fronste haar wenkbrauwen even, „ik had graag, dat u den man een kans gaf. Hij schijnt van plan zichzelf aan te geven, misschien redt hij daar zijn leven mee. Niettemin is het mogelijk, dat hem op het laatste oogenblik de moed nog ontzinkt. Komt u dus maar zoo spoedig mogelijk. Hoe? vraagt u. Ja, dat is een merkwaardige geschiedenis, inspecteur. Ik geloof wel te kunnen zeggen, dat alles uitkwam door een droom. Welneen, geen bijgeloof...”

Toen zij de verbinding verbrak, kon zij een juichkreet niet inhouden. En daarop belde zij den advocaat op van John Melville...

Het regende dien avond en daarom waren slechts weinig mensen in Frisco getuige van wat er omstreeks acht uur nabij het hoofdbureau van politie voorviel. Er liep een eenzame neger in de straat — met onzekere passen, alsof hij beschonken was. Dicht bij het hoofdbureau bleef hij staan, draalde even en keerde zich plotseling om — vastbesloten, naar het scheen, om op zijn schreden terug te keeren.

Eensklaps trad hem een bleke jongedame in den weg. Zij legde een hand op zijn arm en keek hem onbevreesd aan. „Het is tijd voor die verre reis, mijn vriend,” zei ze op een toon van vriendelijk vermaan. „John Melville wacht op je...”

Er kwam een wilde uitdrukking in de oogen van den neger. Hij wilde er vandoor gaan, doch tegelijk schoten er van alle kanten rechercheurs op hem toe. Op het gezicht van al die revolvers werd hij zoo gedwee als een kind, en zonder zich te verzetten, liet hij zich het hoofdbureau binnenleiden...

Dat was alles, wat de weinige ooggetuigen dien avond van Smithy Smith's opzienbarende arrestatie bespeurden. Nog minder kwam Frisco te weten van het slot van deze merkwaardige geschiedenis. Dit speelde zich af op den avond van den dag, toen de moordenaar van rechercheur Wilkins zijn doodvonnis had ondergaan. Smithy Smith had het ongelukkig getroffen: de jury had geen medelijden met hem gehad...

Het was in een armoedige kamer in een nauwe steeg, dat zij samen waren: Joyce en John Melville. Aan het raam zat een blinde, gerimpelde negerin. Zij schreide zachtjes.

„Ja, de burens hebben het me al verteld, miss. Ik had er een voorgevoel van. Hij deed dien laatsten avond zoo raar... Hij had het eigenlijk niet begrepen op die oude schuit, begrijpt u. Ik heb het hem nog afgeraden, maar hij had een afspraak met een zeker Melville. Maar al die weken heb ik een voorgevoel gehad, dat ik hem niet meer terug zou zien...”

Joyce had de oude vrouw een groot bankbiljet in de hand gedrukt en nu stonden ze weer buiten.

„Zielig,” zei Joyce. „Ik ben blij, dat dit bezoek achter den rug is. Nu is er niets meer, geloof ik, beste John. Geen mysterie meer en geen slapeloze nachten...”

„Alleen een heerlijk, nieuw begin,” zei John Melville ernstig, terwijl hij haar arm nam.

EEN VREEMDE ONTMOETING

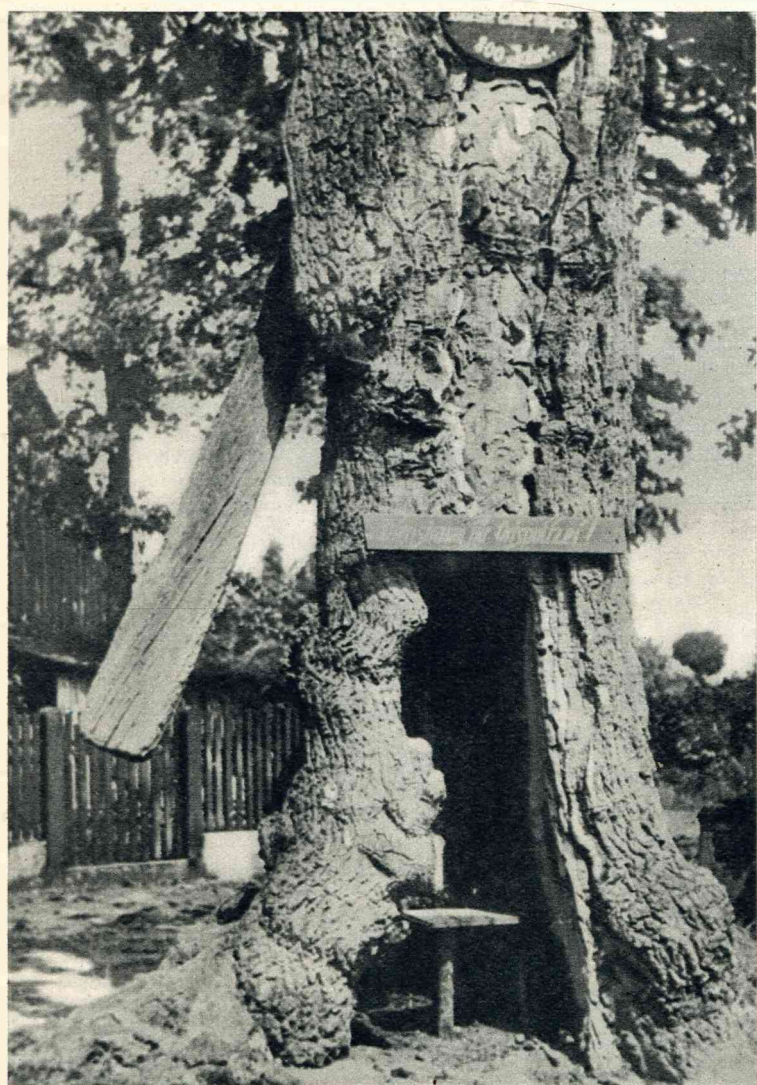
Zelfs onder de reuzenboomen zijn er altijd nog enkele te vinden, die boven hun soortgenooten uitsteken, zij het niet in hoogte, dan toch meestal in omvang. Deze boom hier bijvoorbeeld is een knaap, die te

vinden is in de schaduw der muren van het Chapultepec-kasteel in Mexico-stad. Om de basis van dit „stammetje” te kunnen omarmen, zijn niet minder dan elf paar armen van volwassenen noodig.

BOOMEN

met een geschiedenis

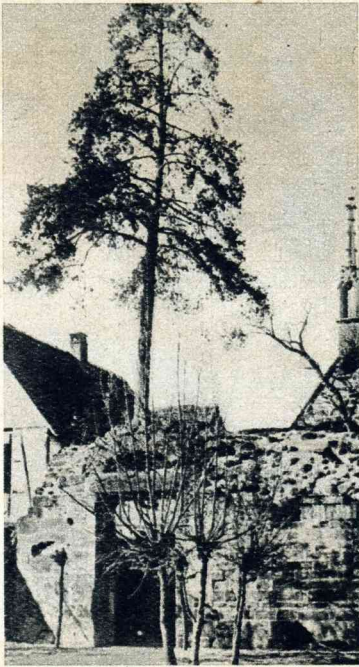
Als men die stevige boomstammen ziet op de schouders der mannen, zou men denken dat zij over de krachten van een reus beschikken. Dit is maar schijn, want dit zijn stammen van den Balsa-boom, wiens hout veel lichter is dan kurk. Het hout heeft veel weg, in kleur althans, van wit dennenhout en voelt net aan als fluweel. Het behoort tot de lichtste houtsoorten die men kent. Dank zij het zeer geringe gewicht, wordt het gebruikt voor het maken van reddingsgordels of de vleugels van vliegtuigen, enz. Het geleidt ook zeer slecht de warmte en daarom vervaardigt men er het pakmateriaal van voor ijstransport. Naast de bamboe behoort het Balsa-hout tot die soorten, wier praktisch nut niet te evenaren is.

Amerika mag wel een zeker monopolie hebben van omvangrijke en eigenaardige boomstammen, ook in andere landen valt wel iets aan te wijzen in dezelfde richting. Om maar even een voorbeeld te noemen: deze achthonderd jaar oude eik is te vinden in Cifhorn in Duitschland. De boom draagt menig merkteeken van de vele eeuwen, die hij heeft zien voorbijgaan en zijn stam dient thans tot veilig schutsoord van den machtigen arm der wet. Het inwendige van den hollen stam is thans ingericht als politiepost, waar de dienaren van Hermandad een even veilig als eigenaardig onderkomen vinden.

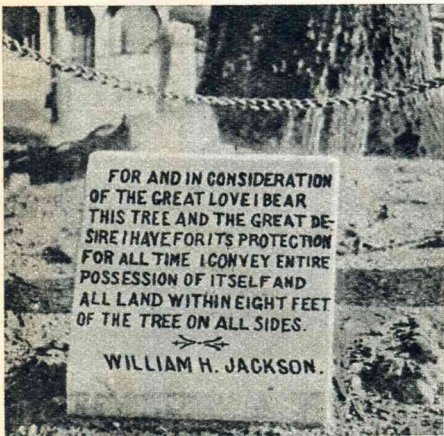
In het Noorden van New Jersey, bij het Morris-tolhek van den grooten weg naar de Parsaie-rivier staat, of liever groeit een zeer merkwaardige boom. Merkwaardig in zoover wat den grilligen vorm betreft. De stam van dien boom is namelijk totaal verwrongen en vertoont allerlei grillige bochten en kronkelingen. Inwoners weten te vertellen dat die grillige vorm te wijten is aan het feit, dat men indertijd herhaaldelijk stukken van den boom heeft afgezaagd voor schuttingsdoeleinden. De boom trekt daarbij nog vooral de aandacht, omdat hij tevens dienst doet als grenspaal, daar precies op dat punt drie districten samenkomen: Union, Essex en Morris.

Boomen hebben ook hun eigenaardigheden, net als menschen. Deze denneboom b.v. valt nu eens niet op door hoogte of omvang, maar door de eigenaardige plaats, die hij heeft uitgezocht om te groeien en te gedijen. Deze den heeft zijn stevige wortels geplant precies boven den boog van de ingangspoort van 'n oude kloosterruïne en vorint met die ruïne 'n fantastisch geheel, dat de aantrekkelijkheid sterk verhoogt.

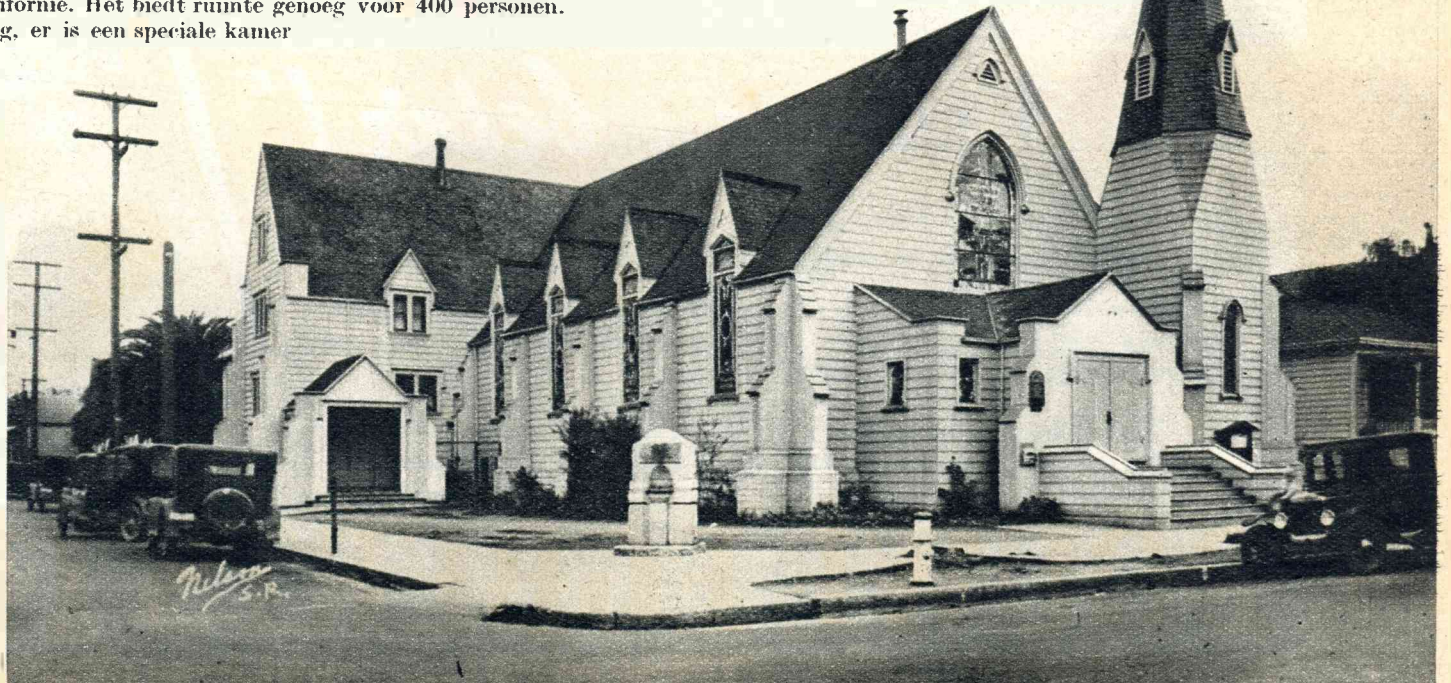
Hier en daar treft men in Amerika, vooral in het Pacific-woud, reusachtige boomsoorten aan, die door hoogte en dikte bijzondere aandacht verdienen, zooals b.v. de Mammoetboomen, die door den staat in bescherming zijn genomen. Niet zelden gebeurt het, dat men een boom ontmoet in wiens stam men eenvoudig een soort doorrijpoort heeft gemaakt van enkele meters doorsnee. Doch ook op andere plaatsen kan men dergelijke rariteiten ontmoeten, b.v. ten Zuiden van het Michigan-meer, in 't gebied der Potawatami's, een zijtak der Algonkin-Indianen. Deze boomen, die hier Potawatami-boomen worden genoemd, doch overigens ook tot de Mammoetsoorten behoorren, hebben meestal een doorsnee van vijf tot negen meter. De boom op ons plaatje is over de zeshonderd jaar oud en de basis van den stam doet thans dienst als hondenhek.

Een merkwaardig staaltje van „boomen-bescherming” werd in de vorige eeuw gegeven door een zekeren kolonel W. H. Jackson uit de landstreek Clark, Ca-court House, die een schenkingsakte opmaakte van den volgenden inhoud: „Ik, W. H. Jackson, uit de landstreek Clark, Staat Georgië, eenerzijds en deze eikeboom — gelegen, enz. — van de landstreek Clark, anderzijds, getuigen dat genoemde heer W. H. Jackson, om reden van de groote liefde die hij voelt voor genoemden boom en uit hoofde van zijn verlangen hem beschermd te zien, heeft aan dezen boom overgedragen en draagt over het volle zelfbeschikkingsrecht, zoomede den grond binnen een straal van acht voet, naar alle zijden.”

Het kerkje dat men hier afgebeeld ziet is in zoover typisch, dat het gemaakt is van de planken van één enkelen boomstam, nl. van het hout van een roodhout-boom. Deze boomsoort komt veelvuldig voor op de kust van den Stillen Oceaan, van het Zuiden van Oregon tot aan de Zalmkreek, Californië enz. Die boomen kunnen een reusachtige hoogte bereiken, soms ruim honderd meter, en een doorsnee van vier-en-een-halven tot acht-en-een-halven meter! De schors is rood en vol diepe kloven. Het hier afgebeelde, uit roodhout getimmerde kerkje is 't kerkje der Baptisten van Santa Rosa in Californië. Het biedt ruimte genoeg voor 400 personen. De toren is dertig meter hoog, er is een speciale kamer

van 3.50 x 6 m. voor den geestelijke, een flinke ruïne hal en een soort zijbeuk voor honderd geloovigen, behalve 't groote middenschip. Dit kerkje is achttien meter breed en dertig meter lang en het heeft zooals het gaat en staat niet méér gekost dan vijfduizend pond. Wanneer men hierbij bedenkt, dat men voor het betimmeren van 't kerkje nog niet eens al het hout van één boom heeft moeten gebruiken, maar alleen twee derden ervan, daar er na de afwerking nog altijd zestigduizend planken overbleven, dan kan men zich bij benadering 'n idee vormen van de reusachtige afmetingen van zoo'n wond-reus.

D·E THEE...

ANNO
1753

„Op 3 punten beter!”

- 1 D.E. Thee is zuivere thee, ontdaan van stof en gruis en elk ons D.E. Thee bevat dan ook inderdaad 100 % thee.
- 2 D.E. Thee is beter van smaak en geur omdat de alléén uit prima bladthee bestaande melanges geen stofdeelen bevatten, die een bittere of wrange smaak geven.
- 3 D.E. Thee schenkt gelijkmatiger af, daar ze meer waterhoudend is, zoodat het laatste zoowel als het eerste kopje frisch van smaak is.

DOUWE EGBERTS THEE

In knikkertijd op de Hulstersche Markt

De lente zit in de lucht, en zoodra de zon wat milder schijnt, komen de knikkers voor den dag en maken de hol- en stoeipartijen plaats voor rustiger spel. De wijde markt levert in Hulst voor een knikkertournooi de prachtigste gelegenheid.

Kijken, of ik 't mikken
nog niet verleerd heb.

Eerst 'ns probeeren, of dat
een goede stuiiter is!

Het spel kent vele
variatiën en stuite-
ren is een der meest
geliefde daarvan.

En aan het einde
wordt de buit ge-
deeld.

H. K. H. prinses Juliana in gezelschap van miss Penelope Moffey en baron Karl Vietinghoff bij haar verblijf op 't slot Mittersill.

☆ NIEUWS ☆ VAN OVERAL

De heeren dr. J. E. F. de Kok, directeur van de Koninklijke, en de heer H. Schmidt Grans hebben de sportvlucht v. v. Nederland-Indië in recordtijd volbracht. Een foto van de aankomst der vliegers op Ypenburg.

Koning Farook van Egypte brengt met z'n moeder de wintervacantie door in Zwitserland. Op onze foto ziet men hen een sledetocht maken door het Engadin-dal. Dit is tevens de eerste maal dat de koningin-moeder in het openbaar zonder sluier verschijnt.

In hotel „De twee steden” te 's-Gravenhage is de K.L.M. begonnen met de opleiding van een twaalfstal nieuwe stewardesses. De heer Prins Geerlings geeft het eerste onderricht.

Misschien is er geen provincie in ons land zoo rijk aan statige, hoog-overschaduwde wegen als Zeeland met zijn talloze en prachtig begroeide polderdijken. Maar aan verkeer, ziekte en andere omstandigheden vallen jaarlijks honderdtallen van onze boomen ten offer. (St. Kruis)

Langs de Zeeuwsche wegen

En wanneer maar nieuwe boomen in plaats van de gesloopte worden ingeplant, behoeft tenminste het natuurschoon van het Zeeuwsche land er niet onherstelbaar onder te lijden. (Koudekerke)

De een na den ander worden dan de statige reuzen geveld. En voor jaren ligt dan de eens zoo majestueuze weg ontluisterd. (St. Kruis)

Het versleepen van de zware stammen blijft, ook al zijn ze van kroon en takken ontdaan, een lastig karwei. (Aardenburg)

Gemakkelijker is, ze ter plaatse in stukken te zagen. (Koudekerke)

Maar de Zeeuwsch-Vlaamsche klompenmakerijen ontvangen de stammen liever in hun geheel. (Aardenburg)

MYSTERIES EN RAADSELS

De vreemde ervaring van Mr. Nairne

Dit verhaal werd in September 1912 aan lord Halifax gezonden door mr. Wilfrid Ward, den bekenden schrijver. Het geschrift was blijkbaar door mr. Spencer Nairne zelf opgesteld.

In het jaar 1859 maakte ik 'n zeereis naar Noorwegen, op 'n jacht, dat aan m'n neef toebehoorde. Het gezelschap bestond uit: James Cowan, parlements lid voor Edinburgh, mrs. Cowan, zijn vrouw, miss Cowan, zijn zuster, miss Wahab (mischien Wauchope), zijn nicht, Robert Watson, zijn zwager, John Chalmers, zijn neef, en mijzelf. De andere leden van 't gezelschap waren allen verre bloedverwanten van mij, maar zij waren Schotten en ik 'n Engelschman, en ik had hen nooit tevoren gezien, dus toen wij vertrokken bevond ik mij betrekkelijk onder vreemden. Wij zouden vertrekken vanuit Edinburgh, maar het jacht kwam langs de westkust van Schotland aan en wij hadden afgesproken, te Thurso aan boord te gaan. Wij gingen gezamenlijk met de stoomboot uit Edinburgh op Dinsdag 31 Mei 1859 om acht uur 's morgens, en kwamen denzelfden dag 's middags om vier uur te Aberdeen aan. Ik was daar nog nooit geweest. Wij gingen de stad rond, om te bekijken, wat het kijken waard was, en gebruikten om half zeven ongeveer samen in een hotel een theemaaltijd. Toen wij klaar waren gingen wij weer uit, om den tijd rond te brengen tot 's avonds half tien — dan zouden we weer op de boot gaan en onze reis naar Thurso voortzetten.

Wij liepen door de hoofdstraat van de stad, die, geloof ik, Union-street heet. 't Was ongeveer half negen 's avonds en 't was nog klaarlichte dag (te Thurso is er nog met middernacht een blauwe hemel). Er was in die straat een matige drukte van menschen, die op de trottoirs in beide richtingen liepen. Ik liep gearmd met John Chalmers, en terwijl wij pratend voortwandelden, passeerde mij, in tegengestelde richting gaande, een dame, die ik kende, eene miss Wallis. Zij was geen intieme kennis, maar ik kende haar al sinds mijn kindsheid, twintig jaren of meer (ik was toen zesentwintig).

Zij was gouvernante geweest bij een paar neefjes van me, ongeveer even oud als ik, en zij had zich zeer gewaardeerd en bemind weten te maken: toen zij haar zorgen ontgroeid waren was zij bij dezen of genen tak van die familie gebleven, als gouvernante-gezelschapsjuffrouw of logée. Ik zag haar heel zelden, maar ik had groote achtting en respect voor haar en ik zou haar nooit kunnen ontmoeten, zonder naar haar toe te gaan en haar aan te spreken, gelijk ik nu natuurlijk ook deed. Zij kwam dicht genoeg langs me om mij aan te raken. Ik weet niet, of we elkaar in werkelijkheid hebben aangeraakt, maar zij was heel zeker zoo dicht bij me, dat wij elkaar duidelijk konden zien en herkennen. Daar het nogal vol was op onzen weg zag ik haar pas, toen ze dicht bij me was. Zij liep met een heer, hield zijn arm vast en praatte nogal levendig tegen hem, en ik merkte duidelijk, dat zij mij in het moment van passeeren gezien en herkend had.

Ik liet dadelijk den arm van mijn vriend los en keerde mij om, want ik wou haar aanspreken, en ik verwachtte niet anders, of zij zou hetzelfde doen. Maar niet alleen had zij het niét gedaan, maar, voorzoover ik waar kon nemen, was zij totaal verdwenen. Ik keek overal, heen en weer langs het trottoir en de straat over, liep snel in de richting, die zij gegaan was, en keerde toen terug, maar ik kon geen spoor van haar vinden. Ook keek ik een groot aantal winkels in de onmiddellijke nabijheid in en over-

tuigde mij daardoor, dat zij die geen van alle was binnengegaan.

Om tien uur verlieten wij Aberdeen met de stoomboot en ik dacht verder niet meer aan de ontmoeting. We bleven in Noorwegen tot den 5en September en vertrokken dien dag uit Stavanger. Wij landden te Aberdeen op Donderdag 8 September, na donker, en gingen den volgenden ochtend vroeg per spoor naar Edinburgh. Ik had dus geen gelegenheid terug te keeren naar de plek, waar ik miss Wallis gezien had en ik zou het trouwens toch niet gedaan hebben, want ik herinnerde mij het geval al haast niet meer.

Een week of drie later ging ik met mijn moeder op bezoek bij een paar nichten, die op Mecklenburgh Square, Londen, woonden. Miss Wallis was daar ook, en terwijl mijn moeder met mijn nicht praatte, onderhield ik mij met haar. Voor ik nog iets had kunnen zeggen, begon zij: „Nu moeten we eerst nog iets uitspreken, mr. Nairne. U wou me zeker niet zien in Aberdeen een tijdje geleden!”

.... en keerde mij om, want ik wou haar aanspreken en ik verwachtte niet anders of zij zou hetzelfde doen.

antwoordde ik, „van 6 Juni tot 8 September.”

„Maar wanneer bent u dan in Aberdeen geweest?” zei ze.

„Den 31en Mei.”

„Maar toen was ik niet in Aberdeen!” wierp zij tegen. „Ik ben er eind Juli met mijn broer een week geweest. Ik heb in mijn dagboek opgeschreven, dat ik u tegen was gekomen — als ik 't hier had, kon ik u die aantekening laten zien. Vóór of na dien tijd ben ik nooit in Aberdeen geweest.”

Zij voegde er aan toe, dat haar broer een eindje buiten woonde, dat zij 's avonds nooit in de stad kwamen en dat onze ontmoeting vroeger op den dag plaats had gevonden.

Ik antwoordde, dat ik ook een dagboek hield, en daaruit kon bewijzen, dat het zeker niet in Juli geweest was, dat ik haar te Aberdeen had gezien. Ik wist zelfs zeker, dat de datum Dinsdag 31 Mei was. (Terwijl ik dit relaas neerschrijf, heb ik mijn dagboek voor mij liggen — het bevestigt, dat de genoemde feiten juist waren.)

Wij konden het mysterie niet ophelderen. Het spijt me, dat ik het verhaal niet aanstonds heb opgeschreven, gelijk ik nu gedaan heb, om 't haar toe te zenden en te laten controleeren en onderteekenen. Een paar jaar later heb ik 't, op advies van 'n paar vrienden, op schrift gebracht, maar miss Wallis overleed juist omtrent dien tijd, dus zij heeft het niet gelezen. Ik heb het echter aan mr. Myers te Cambridge gestuurd, en uit zijn antwoord meende ik te moeten

Ik verzekerde haar, dat zij zich vergiste; dat ik haar gezien had en er van overtuigd was, dat zij mij ook gezien had, en dat ik me onmiddellijk om had gekeerd, om haaraan te spreken, maar dat ze toen verdwenen was. Zij antwoordde, dat haar precies hetzelfde was overkomen. Zij had zich dadelijk omgekeerd, maar ik was verdwenen.

Ik zei: „U liep met een heer, en u praatte tegen hem, en het leek me, dat u me net in 't voorbijgaan herkende.”

„Ja,” antwoordde zij, „dat komt uit. Ik liep met mijn broer en ik riep: Hé, daar gaat mr. Nairne. Ik moet hem even spreken.... Toen we u niet konden vinden, zei mijn broer: Dat spijt me, ik heb dikwijls over kapitein Nairne hooren spreken, ik zou erg graag eens kennis met hem gemaakt hebben.... Ik antwoordde: 't Was kapitein Nairne niet, maar zijn zoon, mr. Spencer Nairne....”

Wij konden er verder geen wijs uit worden, dus we lieten dat onderwerp varen en zij begon over Noorwegen te praten. Zij vroeg me, hoe lang ik daar geweest was. „Iets langer dan drie maanden,”

F. BEMMEL

begrijpen, dat hij best aan kon nemen, dat miss Wallis mij op die plek gezien had, nadat ik er geweest was, maar heel moeilijk, dat ik haar gezien kon hebben vóór zij er was.

Ik kan niet meer doen dan verklaren, dat het niet meer dan de stippe waarheid is, wat ik geschreven heb. Miss Wallis was een dergenen, aan wie ik wel het laatste gedacht zou hebben, als ik haar niet gezien had, en ik zag haar zoo duidelijk, en zij herkende mij zoo klaarblijkelijk, dat ik voor mij het geval onmogelijk weg kan redden als een vergissing.

Ik word er niet van verdacht, een zgn. tweede gezicht te hebben en ik pleeg geen visioenen te zien. Het eenige soortgelijke geval, dat ik ervaren heb, viel in mijn schooljaren. Ik was toen zeventien of daaromtrent en ik liep gearmd met een schoolkameraad, toen we onze directeur tegenkwamen (den Z.Ew. Heer O. Pritchard, later hoogleeraar in de sterrenkunde aan de universiteit van Oxford), die snel in tegenovergestelde richting liep. Wij namen onze hoeden voor hem af, en zonder omkijken beantwoordde hij onze groet. Hij liep door, en twee of drie minuten later gebeurde precies hetzelfde nog eens.

Verbaasd lieten wij elkaars armen los en tegelijk riepen wij uit: „Waar komt hij vandaan?” Wij waren er beiden zeker van, dat hij ons niet gefopt kon hebben door langs een anderen weg om te loopen; en 't was ook niet waarschijnlijk, dat hij dit gedaan zou hebben, al moet ik erkennen dat wij, als schooljongens, best in staat waren, hem van zooiets te verdenken. Deze ontmoetingen hadden plaats in een stille buurt van het dorp of stadje Clapham, in het jaar 1850 of 1851. Wij liepen langzaam, en praatten, waarschijnlijk over niets bijzonders, en beide keeren zagen wij hem alle twee. De naam van mijn kameraad was Henry Stone. Hij leeft nog en woont op Merle Lodge, St. John's Ryde, eiland Wight. Wij hebben onze directeur nooit iets gevraagd over dat geval, en hij heeft er met ons niet over gesproken, wat hij wel gedaan zou hebben, dacht ik, als hij ons gezien had.

Mr. Spencer Nairne voegt hier eenige bijzonderheden over zichzelf aan toe. Hij kwam van Emmanuel College, Cambridge, was rector van Hunsdon, Hertfordshire. later predikant te High Wych, Hertfordshire, daarna predikant te Latton, Essex, en eindelijk te Latton, Totland Bay, eiland Wight.

Het lijk, dat verrees

De Ew. Heer R. A. Kent, aan wien lord Halifax dit verhaal dankte, was een kleinzoon van den elders genoemden schilder mr. Reginald Easton.

Mijn grootvader, Reginald Easton, logeerde bij ons op Dinham Hall, ongeveer veertig jaar geleden, d.w.z. omstreeks 1890, en hij sliep in een kamer naast de mijne. Beide kamers waren met een deur verbonden. Op een ochtend vroeg werd ik gewekt door een stem, die op wanhopigen toon riep: „Arthur! Arthur!” Ik ging dadelijk de aangrenzende kamer binnen en

vond mijn grootvader overeind zitten in bed, zeer van streek. Hij zei, dat hij een ontzettenden droom had gehad, dien hij mij op mijn verzoek vertelde.

Hij had gedroomd, dat hij bij een ouden vriend op Breede Hall, in Staffordshire, logeerde. Op een mooien dag wandelde hij door het park — hij was op weg naar de oude dorpskerk. Hij ging het hekje door en het pad op, tusschen zerken en grafmonumenten, en kwam bij de oude portiek. Toen hij binnenging luidde de klok voor een begrafenis. Hij ging toen de kerk niet in, maar liep weer naar het paadje, met het voornemen te wachten, tot de begrafenis voorbij was, en tot zoolang eenige zerken en gedenkteekenen op het kerkhof te bekijken. Toen zag hij den begrafenisstoet het pad opkomen naar de oude portiek. Hij vroeg naar den naam van den overledene, en kreeg tot zijn verbazing te hooren, dat het een van zijn oudste vrienden was, mr. Monckton, van Summerford Hall, een paar mijlen ver; hij vormde dus een ander plan en ging de kerk in, om den dienst bij te wonen. Hij bleef achterin zitten. Nauwelijks was de lijkst in het koor op de baar gezet, of er kwam een oud kostertje met een afstootelijk uiterlijk naar hem toe, en zei: „Ik heb gehoord, dat u een der oudste vrienden van mr. Monckton bent. Als dat zoo is, wilt u dan na den dienst voorloopen naar het graf?”

„De dienst werd door den predikant, die een gezicht had als een verschrompelde appel, afgeraffeld,” zei mijn grootvader, „en toen namen vier mannen de kist op hun schouders, om haar naar den grafkelder te dragen. Het oude kostertje kwam weer naar me toe en wees me den weg. Ik daalde een aantal treden af en moest me bukken, om het oude poortje naar den grafkelder binnen te gaan. Er was daar een verhooging in, waar de kist op moest komen. Rondom stonden er dertig of veertig kisten van leden der familie; sommige hingen van ouderdom uit elkaar en de geraamten staken er gedeeltelijk uit. Zoodra de lijkst op de verhooging was geplaatst, gingen de anderen weer naar buiten, en toen sloeg het kostertje, dat vlak bij me was geslopen, de fakkels, die ik mee had gekregen, uit mijn hand op den glibberigen grond. Een seconde later hoorde ik de deur dichtdoen en het slot klikken. Ik was moederziel alleen in die afschuwelijke ruimte achtergelaten. Ik liep rond, en schreeuwde, dat ze me er uit moesten laten, maar ik kreeg geen antwoord.

Zoo bleef ik een half uur lang, en toen hoorde ik opeens een sterk gekraak. Toen ik dat hoorde zei ik bij mezelf: „Goddank, ze komen me er eindelijk uit laten,” maar tot mijn onbeschrijfelijke ontzetting zag ik, dat ik me vergist had — het geluid, dat ik gehoord had, werd veroorzaakt door het lichaam van den ouden Monckton, dat zich uit de doodkist wrong. In een oogenblik was het lijk, dat al in staat van ontbinding verkeerde, de kist uit en kwam het op mij toe. Ik ontweek het, om de kist heen, en de oude Monckton vervolgde mij, tot ik eindelijk uitgeput op den grond viel, met het verwordende lichaam boven op me. Hij zette zijn nagels diep in mijn wang en reet mijn gezicht open. Ik worstelde en worstelde om het lijk van me af te werpen, maar zonder succes. Toen werd ik wakker, en tot mijn ontzaglijke verlichting zag ik het licht door het raam schijnen.”

Den volgenden dag kreeg mijn grootvader bericht, dat de oude heer Monckton dienselfden nacht gestorven was.

U voelt zich fit
wanneer Uw lichaam met Vasenol-Toiletpoeder verzorgd wordt. Uw huid wordt gezond en droog gehouden. Onaangename gevolgen van de huid-uitwaseming worden voorkomen.

Vasenol

.... LUX TOILET ZEEP IS HEERLIJK GEURIG EN UITERST ZUINIG IN HET GEBRUIK, MAAR VOORAL HOUDT ZIJ DE HUID SOEPEL EN JEUGDIG. SINDS IK LUX TOILET KEN, GEBRUIK IK NIETS ANDERS MEER. AL MIJN KENNISSEN RAAD IK LUX TOILET ZEEP AAN.

MEVR. W. de R. te SAS VAN GENT

Alweer een bewijs uit duizenden, dat wij Lux Toilet ZEEP nooit onverdiende of overdreven lof hebben toegezwaard! Geen woord teveel hebben wij gezegd over de heilzame en verfrissende invloed van Lux Toilet ZEEP op de huid. Lux Toilet ZEEP biedt U inderdaad de doelmatigste hulp om Uw huid stralend jeugdig en gezond te houden en.. is thans binnen ieders bereik. Besteed dagelijks enkele minuten om Uw ge-
laet te verzorgen met Lux Toilet ZEEP.

Bovenstaande ongevraagde beoordeeling is authentiek en ligt voor een ieder ter inzage op ons kantoor Museumpark 1, Rotterdam

LUX TOILET ZEEP

LTS. 115-0141H

Frissche Wangen
bekoorlijke lippen
in een oogwenk door

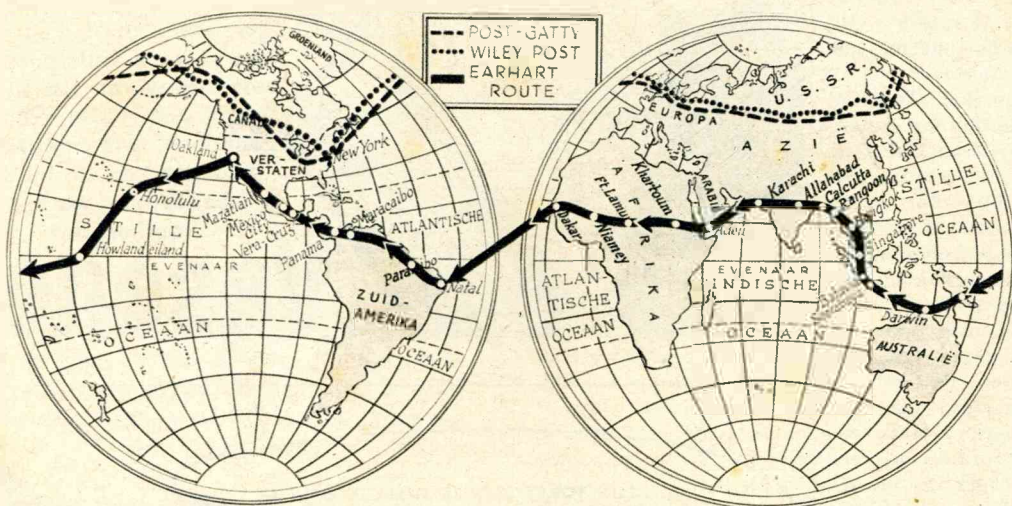
KHASANA

Rouge en Lippenstift
tegen weer en water
bestand en kissproof.

Rouge Fl. 1.-, - 35, Lippenstift Fl. 1.25, - 75, - 35

Generaalvertegenwoordiging: J. Winkel Jzn., Den Haag, Merwedestraat 47 · Tel. 772 595

MISS AMELIA EARHART'S VLUCHT ROND DEN EVENAAR

*Over een afstand, 2000 mijlen grooter
dan de omtrek van de aarde*

De door miss Amelia Earhart, de bekende pilote, geprojecteerde vlucht rond de aarde verschilt in menig opzicht met de pogingen, die op dit gebied tot nu toe werden gedaan. Zij is van plan op te stijgen van het vliegveld te Oakland, Californië, en indien haar degelijk voorbereide vlucht slaagt, dan zal miss Amelia Earhart er inderdaad trotsch op kunnen gaan, dat zij de eerste is, die een volledige, onafgebroken wereldvlucht gemaakt heeft, steeds ter hoogte van den evenaar. Dit in tegenstelling met de wereldvluchten van haar voorgangers, die een veel noordelijker en dus veel korter route gevlogen hebben.

Miss Earhart is de eerste vrouw, die zulk een avontuur onderneemt en zij is tevens de eerste van beide seksen, die daarbij gebruik maakt van een multi-motorig toestel, van het type waarmede op de verkeerslijnen wordt gevlogen. Voor 't grootste gedeelte van haar route zal zij geen gezelschap hebben, terwijl op de vliegvelden, die zij aandoet, niemand gereed staat om haar of haar toestel te vervangen! Haar programma voorziet, dat de heele vlucht een solovlucht zal zijn, wat betreft het besturen van de Lockheed Electra, die met Wasp-motoren is toegerust en tweehonderd mijl per uur maakt. Alleen op het zeventuizend mijlen lange traject over den Stillen Oceaan zal kapitein Harry Manning van de United States Lines haar als navigator vergezellen. Maar dit is ook 't eenige traject van haar zeven en twintig duizend mijlen lange vlucht, dat zij niet zonder assistentie durft te vliegen.

Miss Earhart beoogt geenszins het record van Wiley Post, die in zeven dagen, achttien uur, negen en veertig en 'n halve minuut rond de wereld vloog, te breken. Alleen al omdat de route, die Post gekozen had, meer dan de helft korter is dan de vlucht die miss Earhart van plan is te vliegen. Post vloog over 't noordelijk halfrond, terwijl miss Amelia Earhart de middellijn der aarde volgt. Zij passeert daarbij vier maal den evenaar, een afstand afleggend, die in totaal ongeveer tweeduizend mijlen grooter is dan de omtrek der aarde.

Van alle wereldvluchten, die tot nu toe zijn gemaakt, is er slechts één die zoowel 't noordelijk als 't zuidelijk halfrond omvat heeft en slechts weinig beneden den evenaar bleef. Dit was de wereldvlucht in twee etappes van sir Charles Kingsford-Smith,

Miss Amelia Earhart.

die in 1928 van Californië over den Stillen Oceaan naar Australië vloog en in 1930 met 't zelfde vliegtuig de rest van de route rond de aarde aflegde om weer in Californië te landen. Voor een groot deel volgt miss Amelia Earhart bij haar vlucht over den Stillen Oceaan dezelfde route, die Kingsford-Smith met zijn drie metgezellen Charles T. P. Ulm, Harry Lyons en James Warner gevlogen heeft. Haar eerste sprong draagt van Oakland naar Honolulu, 'n afstand van 2410 mijlen. Terwijl Kingsford-Smith van Honolulu de Fiji-eilanden en vandaar naar Brisbane, is miss Amelia Earhart van plan van Honolulu westwaarts te vliegen en te landen op Howland Island, een eiland in den Stillen Oceaan, dat onlangs door 't Amerikaanse Ministerie van Handel is ingericht als een tussenlandings-vliegveld voor een eventueel geregelde verkeersroute op Australië. Haar volgend traject reikt tot Lae, in de goudvelden van Nieuw-Guinea. Dit traject is 2550 mijlen lang, het langste van de heele vlucht. Van Lae vliegt miss Earhart naar Port Darwin, de uit de Melbourne-race bekende vlieghaven op 't Noordelijkste puntje van Australië. Van Port Darwin vliegt zij naar Karachi, over de Perzische golf en langs de Arabische kustlijn naar Aden.

Van Aden is miss Earhart van plan dwars over Afrika te vliegen naar Dakar in Senegal, waar zij opnieuw voor de zee staat en over den Atlantischen Oceaan op Natal, Brazilië, aanhoudt. Van Natal gaat de vlucht dan verder langs de Atlantische kust naar Fortaleza, Para, Paramaribo, Quiriquire op Maracaibo in Venezuela. Vandaaruit zet zij koers naar Panama, door Centraal-Amerika naar Vera Cruz en Mexico City. Van Mexico City vliegt miss Amelia Earhart naar Mazatlan en vandaar naar het punt van uitgang: het vliegveld van Oakland.

Amelia Earhart en haar technische adviseur Paul Mantz, die de vlucht hielp voorbereiden.

De koene pilote, na haar gelukke oceaانvlucht in 1932, op het vliegveld te Londonderry.

Van de wereldvluchten, die tot op heden met succes volbracht zijn, nemen die van Wiley Post wel de bijzonderste plaats in. In 1931 vloog hij in gezelschap van den Australischen piloot Harold Gatty van Long Island zonder tussenlanding naar Harbor Grace in New Foundland. Vandaar vlogen zij over den Atlantischen Oceaan over Noord-Europa, Rusland, Siberië, Alaska, Canada en de Vereenigde Staten terug naar hun punt van uitgang op Long Island, de 15.128 mijlen afleggend in acht dagen vijftien uur en een en vijftig minuten.

Zij hadden met deze vlucht den recordtijd van het luchtschip Graf Zeppelin dat in 1929 'n wereldvlucht gemaakt had, glansrijk gebroken.

Op 15 Juli 1933 startte de eenoogige Wiley Post andermaal voor een vlucht rond de wereld, die hij nu heelemaal op z'n eentje opknapte in den fabelachtigen tijd van 7 dagen 18 uur en 49½ minuut! Daarbij vloog hij zonder tussenlanding van New York naar Berlijn, 'n afstand van 3942 mijlen, een bravourestukje, dat nadien nog niemand verbeterd of zelfs maar nagedaan heeft.

Deze record-vlucht rond de aarde van Wiley Post is nog steeds niet gebroken en miss Amelia Earhart is ook geenszins van plan hierop een aanval te doen, daar de route van Post veel noordelijker was gelegen.

Toch is de wereld nieuwsgierig naar de verrichtingen van miss Earhart, want deze pilote heeft de wereld reeds vele malen doen verbazen door haar durf en haar stralend succes.

PORTRET

door HELLINGER

Het huis zag er koud uit in 't grijze middaglicht. Alle gordijnen en jaloezieën waren dicht. De populieren op het grasveld kraakten en zwaaiden in den rukkenden wind.

Binnen lag John Bruce dood.... Het lijk was juist thuisgebracht uit het ziekenhuis. In de stad waren redacteuren bezig, kaart-systemen door te zoeken, gegevens over John Bruce en portretten van John Bruce bijeen te zamelen. Zijn foto zou op alle voorpagina's komen, met dikke zwarte lijsten er om. Want John Bruce was een groot man.

Hij was de erkende leider van een groote stad geweest. Het grootste warenhuis hoorde aan hem. Tal van andere zaken en perceelen hoorden aan hem. De hoogste wolkenkrabber droeg zijn naam.

Nu waren de marmeren gangen in dat huis vol zwijgende mensen. Bloedverwanten en zaken-relaties. Zij konden elkaar niet uitstaan, maar zij gaven elkaar welwillende knikjes van herkenning. Zuiver een kwestie van politiek.

Mary Bruce was al in den rouw. Zij was de oudste zuster. Zij had geweten, dat hij doodging, dus had zij haar kleeren vooruit laten maken. Ze hilde, maar niet om haar broer. Alleen, omdat zij medelijden met zichzelf had in deze kritieke dagen des doods.

Charles Duncan, oud en beverig, wandelde heen en weer met een stok. Hij bleef maar steeds naar den vloer kijken. Duncan was blij, dat John Bruce dood was. Want Duncan was nummer twee geweest in de leiding van Bruce's ondernemingen. Nu was hij nummer één.

Mollie Wilkins, de huishoudster, had inwendig pret. Zij wist precies, waarom al de wolven present waren. En Mollie was in haar schik vandaag, want zij zou nooit meer last hebben van het geraas en gescheld van John Bruce.

Het lichaam was nauwelijks koud, maar toch brachten de honderden employé's van John Bruce elkaar het goede nieuws al over. Reeds werd er over gepraat, wie de nieuwe baas zou zijn; dat er nu wel verschillende dingen verbeteren zouden; dat er betere dagen aanbraken.

In den middag kwamen de kranten uit met de schokkende kopregels: „John Bruce overleden!” Het bericht nam de helft van de voorpagina in beslag, met verwijzing naar een andere bladzij. Er stond in, hoe groot en beroemd hij was geweest; hoeveel hij tot stand had gebracht voor zijn stad en voor den staat; hoe de knapste dokters ter wereld dag en nacht hadden gezwoegd, om zijn haperende hart op gang te houden.

Er werd verteld over zijn jeugd en over de moeilijkheden, waar hij zich doorheen had geslagen. Er werd gesproken over zijn ontzaglijk vermogen en over zijn treurende familie. Er stonden portretten van hem bij, terwijl hij eerste-stenen aan 't leggen en linten aan 't doorknippen was. Er werd uitgezegt, hoeveel het volk verloor met den dood van dezen grooten man.

Ja, er werd héel wat gezegd. Maar 't had allemaal samengevat kunnen worden in één zin. Eenvoudig dit zinnetje: „Vanochtend is John Bruce gestorven....”

Er speelden kinderen voor het perceel Front-street 206. In verstelde ja-

ponnetjes en door anderen afgelegde jurkjes holden die kinderen, in de oefening van hun spelen, van de eensteop naar de andere. Vlak vóór 206 leidde een venter zijn paard bij den teugel, iets roepend over bananen.

Binnen, op de vierde verdieping rechts, lag Patriek McBride dood.

Het lijk was juist thuisgebracht uit het ziekenhuis. In de keuken zat mrs. McBride te snikken. Haar hoofd was neergebogen bijna tot haar schoot.

Zij zat heen en weer te zwaaien. Twee buurvrouwen klopten haar op den rug en fluisterden tegen haar.

Groote Tom, de zoon van Patriek, stond bij het raam neer te kijken op den wirwar van brandtrappen en drooglijnen. Hij voelde het wild schrijven in zijn hart, want tranen wouen er niet komen. Zijn keel knelde en zijn oogen brandden. Als hij maar had kunnen huilen, zou hij zich veel beter gevoeld hebben.

De vrouw van Groote Tom zat bij het fornuis, en probeerde haar zoontje uit te leggen, dat opa dood was. Het kereltje keek ernstig. Hij stampte maar steeds met zijn voeten en zei koppig: „Nee! Nee!” Zijn moeder hield 't vol; toen hilde hij en riep om opa.

Beneden, op den hoek, was Hans Schmidt, de slager, twee mooie hammen aan 't inpakken. Hij zei tegen den loopjongen, dat hij die bij mrs. McBride moest bezorgen, maar geld mocht hij niet aannemen. Ze moest boterhammetjes presenteren onder 't waken en na de begrafenis, zei Hans.

De vrouwen uit de buurt verdeelden onder elkaar de jongere kinderen van McBride. Zij gaven die kinderen te eten en stopten ze bij hun eigen kleinen in bed. De mannen legden botje bij botje en brachten aan mrs. McBride, wat er bij elkaar kwam.

De agent van de wijk stuurde bloemen en kwam met zijn vrouw waken. De mannen, die met McBride gewerkt hadden, kwamen gezamenlijk en baden voor zijn zielerust. Het hoofd van het district zorgde, dat mrs. McBride een baantje kreeg, zoodat mrs. McBride geen honger hoefde te lijden met haar kinderen.

Dien avond was de bekrompen woning vol mensen. Iedereen wou blijken geven van zijn genegenheid voor wijlen Patriek McBride....

In het ziekenhuis stonden twee verplegers zich te wasschen. Zij bogen zich over de waschbakken en keken grijnzend in den spiegel naar hun tanden.

„Ik heb een interessant werkje gehad vandaag,” zei de eene. „Ik ben bij John Bruce geweest.

De wetenschap heeft alles voor hem gedaan, wat ze kon. Maar hij is toch gestorven. Ik kan je één ding verzekeren, Joe — zoo'n kerel als John Bruce zullen de mensen missen.”

De ander knikte. Hij was blijkbaar diep onder den indruk.

„Reken maar,” stemde hij in. „'t Was een reuzenventje. Je was net bij 'm in de kamer, toen ie 't hoekje omging, niet?” Hij keek grootelijks geërgerd. „Je hebt van die lui, die altijd boffen.

„Had je mij moeten zien, toen jij dat prachtkarweitje had. Ik ben den heelen morgen met 'n huisdokter op de armenzaal aan 't werk geweest bij 'n zekeren McBride, 'n ouwen tobber. Doodgegaan. Enfin, geen mensch zal 'm missen....”

MINTA Keps

Verkade's „Minta Keps” zijn heerlijk frisch in den mond. Ook bij thee smaken zij bijzonder goed. Probeert U ze eens! Prijs 2 ons voor 25 cent. In luxe-doosjes 40 cent. Vraagt U uw winkelier ook eens naar de verschillende andere soorten Verkade's „Keps”!

VERKADE

Where
MOUNTAINS
are mirrored in
LAKES

Tegenover de rustige pracht van het Lake District lijkt de cliché-schoonheid van menige andere plek monotoon. Vlak bij de Schotsche grens wachten U duizend vierkante mijl van het mooist-denkbare landschap ter wereld. Bekoorlijke oude plaatsjes bieden U geriefelijke accommodatie. Zij, die eens het Lake District hebben bezocht, komen altijd terug. Zij, die het nooit zagen, hebben een van 's levens zeldzaamste ondervindingen gemist.

Een interessante geïllustreerde brochure volgt gratis op aanvraag bij:

MORECAMBE BAY AND LAKE DISTRICT RESORTS FEDERATION
OFFICE No. 23, TOWN HALL,
MORECAMBE - ENGLAND

KON ZIJN HAAR NIET KAMMEN

★
Nu van
alle reumatiek
bevrijd
★

Dit briefje, dat wij van een ouden neer ontvingen, bewijst dat Kruschen Salts ook op hooger leeftijd zijn plicht doet.

„In mijn krant werd eens de vraag gesteld of er voor iemand van 58 ook een middel tegen reumatiek bestaat. Het antwoord luidde: „Zoodra iemand wat ouder gaat worden — neen.” Maar in hetzelfde blad las ik dat Kruschen Salts bij velen reumatische pijn verdreven had! Ik zei tot mijn vrouw: „Wij zullen eens kijken, wie van de twee gelijk heeft.” Ik begon met Kruschen Salts, verbruikte drie flacons en voelde mij een ander mensch. Vroeger had ik 's nachts geregeld last van pijn in mijn linkerbeen, en wanneer ik in mijn stoel zat te dutten, werd mijn been stijf, zoodat het vrij lang duurde, voordat ik weer kon staan. Als mijn schouders pijn deden, moest ik altijd mijn hoofd heel laag buigen om mijn haar te kammen. Dat was ongeveer twee jaren geleden, maar nu heb ik geen pijn meer, en kan 7 à 8 K.M. aan één stuk loopen.

W. Y. te S.
(Origineele brief ter inzage.)

Wanneer zich in het lichaam de afvalstoffen ophopen, ontstaat een teveel aan urinezuur. Dit oefent spoedig slechten invloed uit op spieren en gewrichten, en de reumatische pijn doet haar intrede. Maar er is hulp voor U! Kruschen Salts spoort de ingewanden, lever en nieren aan tot intensievere werking, zoodat de afvalstoffen geregeld verwijderd worden. Het bloed wordt beter gezuiverd en de pijnen houden op.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam voorkomt.

Kloetinge, zooals het er in vervlogen eeuwen uitzag rondom zijn monumentale kerk.

De Ambachtsheerlijkheid Kloetinge

DE BAKERMAT VAN SMALLEGANGE EN BUYS BALLOT

Een der aardigste gemeenten op het eiland Zuid-Beveland, en dit zal wel gaarne door ieder die er geweest is toegestemd worden, is Kloetinge, dat men wel eens de „voorstad” van Goes pleegt te noemen.

Wij gaan er thans voor „Ons Zeeland” een bezoek brengen. Alvorens ons van de situatie op de hoogte te stellen, werpen wij eerst een blik op het verleden.

De rijzige molen aan den weg naar Kapelle is een der mooiste van Zuid-Beveland.

Een foto van Kloetinge, zooals het heden ten dage nog ter hoogte van de eerbiedwaardige kerk er uitziet.

Deze bloeiende gemeente bestaat uit de heerlijkheid van dezen naam, die in een Noord-, Midden- en Zuid-ambacht verdeeld werd en onderscheiden in de deelen Sir Helsdorp, Bordenloo, de Mannee, Roelofsdorp, de Groe en de Smallegange.

De heerlijkheid strekt zich uit over 3634 gemeten en 225 roeden en was een goed Zeeuwsch erfleën. De eerste stamheeren van deze plaats waren hooge Zeeuwsche edelen, die tot wapen voerden: drie leliën van azuur (hemelsblauw) op een gouden veld.

Men houdt het ervoor, dat nog van dit hoogedel bloed in Zuid-Beveland afkomstig zijn de heeren Valkenisse, tot wapen hebbende 3 leliën van sinople (groen) op een gouden veld, en de edelen van Nisse, drie leliën van sabel (zwart).

In een charter van 1216 wordt het ambacht Kloetinge reeds genoemd onder de goederen van het kapittel van Utrecht. Het schijnt vroeg uit het bezit der stamhuizen vervreemd te zijn en aan het edelengeslacht der Borselens te zijn gekomen.

Reeds bij onze aankomst in het dorp trekt de schoone en ruime kerk met haar fraaien toren de aandacht, daar deze het geheele dorp domineert. Met haar kapellen is zij nog een gedenkteeken

van den vroegeren luister dezer plaats, dat, naar Dresselhuis in zijn wandelingen verhaalt, in de laatste helft der 16de eeuw vreeselijk geleden heeft en in 1572 door de muitende Spanjaarden bijna geheel in de asch gelegd werd.

Zij werd echter op keurige wijze hersteld. Wanneer wij haar binnentreden, zien wij dadelijk met hoeveel liefde en zorg aan haar gearbeid is. De heerenbanken zijn keurig en maken een deftigen indruk. De toren der kerk is een massieve steenklomp, die gerust de

Marktveld en Vate in Kloetinge's grijs verleden.

eeuwen kan trotseeren. Zijn spits staat eenigszins scheef, naar men zegt doordat een der balken verbrand is.

Een merkwaardigheid is zeker de wijzerplaat der klok, waarop deze Latijnsche woorden voorkomen: „Praetereunt Imputantur”, d.w.z.: Zij gaan (u.l. de uren) voorbij en worden u (eenmaal) toegerekend.

Ten Noorden van het dorp lag eenmaal het kasteel, waar de edelen van Kloetinge verblijf hielden. Ruim tweeeuwen geleden werd het afgebroken.

Het ambacht van Kloetinge was oorspronkelijk veel grooter. In het jaar 1472 kocht de stede Ter Goes een groot deel van dit gebied. 't Eerste bouw-

plan in Goes is op dit voormalig stuk Kloetingsch grondgebied gebouwd. Een ander deel kwam in het geslacht Van der Werve en door Cornelia, dochter van Jan Ruygrok-v.d. Werve en Soete van Domburch, aan Joris van Hodenpijl. In 1704 werd door koop mr. Cornelis de Jonge van Ellemeet eigenaar van het grootste deel van Kloetinge. Diens dochter bracht het in 1748 in bezit van Adolf Julius Burghart, baron van Ruffel, heer van Verborcht en Salland.

In den ouden tijd was Kloetinge door een vaarwater met de stede Goes verbonden. Men realiseere zich dit eens even. Men stapte dan te Kloetinge in een schuit en men kon er bij de Zuidpoort (Ganze-poort) weer uit. Hoe dat water precies gelopen heeft, heb ik niet kunnen nagaan. 't Wordt alleen in stukken vermeld.

Haar naam ontleent deze plaats aan Kloeten of kluiten, die boven het water uitstaken. Met het woord „inge” (dat in de oude Zeeuwsche talen water beteekent) vereenigd, ontstond haar tegenwoordige naam. Uit oudheidkundig oogpunt is er niet veel van Kloetinge te vertellen. Oude gebouwen treft men hier niet meer aan. Van 't kasteel is niets meer te vinden. Wel droeg een vervallen huisje in Abbe-kinderen dien naam, maar van pracht of praal is er niets meer te bekennen.

In Juni 1765 werden de heerlijkheid Kloetinge en een deel van de heerlijkheden Kapelle-Biezelinghe, Vlakte Schore verkocht. Door koop werd toen eigenaar van Kloetinge de heer mr. Willem van der Bilt, in wiens familie de heerlijkheid bleef tot 1843, toen zij, na overlijden van den heer H. M. v. d. Bilt, gekocht werd door de voogden van den toen minder-jarigen Johan Patijn (overleden in Dec. 1875), aan wiens erven zij thans behoort.

Kloetinge is ook de bakermat van eenige beroemde Zeeuwen. Hier werd de beroemde Zeeuwsche kroniekschrijver mr. Matheus Smallegange geboren. Zijn kroniek wordt zeer gewaardeerd en bestudeerd door historici en is voor antiquairs — daar er niet veel exemplaren van zijn — een welkom handels-artikel, waar men nogal eens een extraatje aan verdient.

Een tweede Kloetingenaar, die zich zelfs een

De Vate met de kerk, zooals wij ze heden ten dage kennen.

Op het sinds enkele jaren tegenover zijn geboortehuis verzezen monument prijkt de beeltenis van den beroemden natuurkundige Buys Ballot.

Raadhuis en pastorie behooren tot de aanzienlijkste gebouwen van Kloetinge en bewijzen nog den rijkdom van zijn historie.

internationale vermaardheid verwierf, is Christophorus Henricus Didericus Buys Ballot, die hier 10 Oct. 1817 geboren werd. Het leven van Buys Ballot was van een wetenschappelijke werkzaamheid. Na een dissertatie in 1844 over een onderwerp, dat wij thans cohaesie en adhaesie zouden noemen — iets dus over de krachten, die de moleculen op elkaar uitoefenen — werd hij in 1845 lector aan de universiteit te Utrecht in de mineralogie en geologie, in 1847 buitengewoon hoogleeraar in de wiskunde, in 1857 gewoon hoogleeraar. Hij was zijn tijd veertig jaar vooruit. Hij werd stichter van het bekende Meteorologisch Instituut te De Bilt. En 't is geen wonder, dat Nicolaas Beets, de bekende dichter, het uitriep in een zijner gedichten:

Wiens naam geprezen en beroemd
Zoover de wind waait, wordt genoemd
is Buys Ballot.

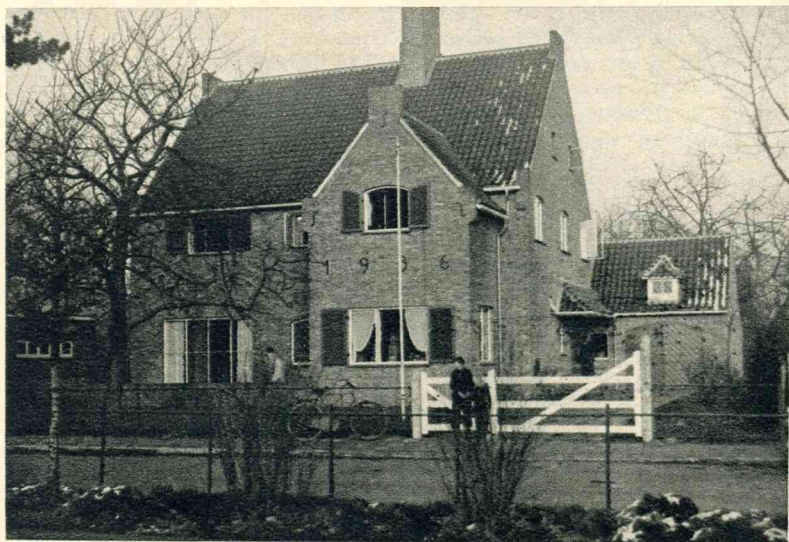
In 1934 werd door den commissaris der koningin, vlak tegenover het geboortehuis, een fraai monument onthuld. Velen hebben — ook via de radio — deze plechtige onthulling bijgewoond of beluisterd.

De pastorie der Ned. Herv. kerk is ook een sieraad voor het dorp. Zij kan gevoeglijk als de mooiste domineeswoning op Zuid-Beveland worden beschouwd. Een fraai verenigingsgebouw verrees eenige jaren geleden in de Nieuwstraat.

Een punt, dat de aandacht van vreemdelingen, schilders en fotografen trekt, is de fraaie molen van den heer Herdink, even buiten de kom van het dorp gelegen. Evenals het Marktplaats met de Vate is hij reeds vaak het dankbare onderwerp van etsen en schilderijen geweest.

Kloetinge zit thans op onderscheidene plaatsen aan Goes vastgebouwd. Moge de grenswijziging tot genoegen van Goes en Kloetinge opgelost worden en moge Kloetinge nog vele jaren staan onder de goede zorgen van den zoo populair en zoo be-minden burgemeester C. Zandee Az., onder wiens zorgvolle leiding Kloetinge sterk vooruit is gegaan.

A. M. W.

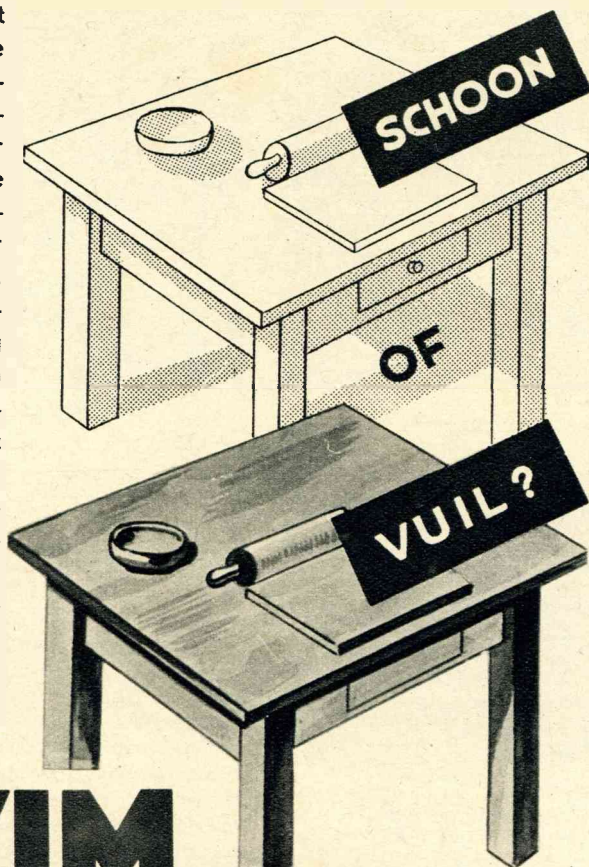
Deze aardig gebouwde villa treffen we aan den Patijnweg, vroeger Kloetingsch gebied, dat nu aan Goes behoort.

Nog een kiekje van Kloetinge's centrum met kerk, raadhuis, pastorie en het monument van Buys Ballot.

Hoe is Uw keuken

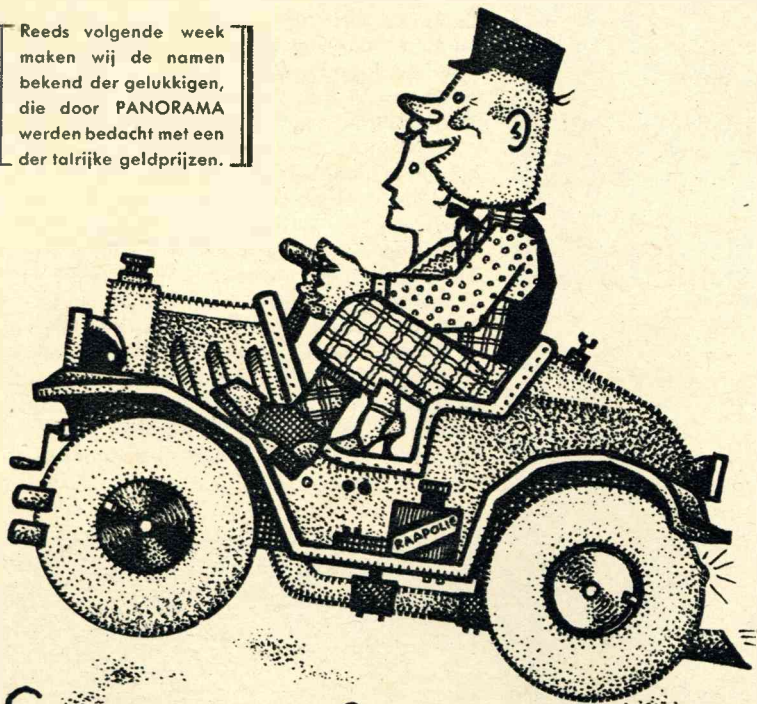
Voor het reinigen van Uw keukentafel moet U nooit scherpe schuurmiddelen nemen. Want zij beschadigen het hout, daar bij het schuren kleine splinters worden meegenomen. Het is beter Vim te gebruiken. Want door zijn speciale dubbele werking reinigt Vim snel en gemakkelijk. Bovendien is Vim zo fijn, dat het nooit kan krassen. Voorts bevat de gewone Vimbus de zo welkome bon voor fraaie geschenken, endereuzenbus zelfs een bon van dubbele waarde.

VIM MET GESCHENKENBON
REINIGT ALLES BETER EN VLUGGER

V22-0141H

Reeds volgende week maken wij de namen bekend der gelukkigen, die door PANORAMA werden bedacht met een der talrijke geldprijzen.

Een heer, die in Steenwijkerwold zat en onlangs 2'n auto gemold had, zei tegen 2'n meisje:
„Ik won pas een prijsje.
Zoodat nu m'n wagen weer rolt, schat!”

LEY 1937

Opnieuw verdeelt PANORAMA een bedrag van tweeduizend gulden onder de abonne's. Wat U moet doen om een prijs te winnen? Abonné worden . . . en het blijven. Want alle vaste abonne's dingen regelmatig mee naar onze geldprijzen.

DE ARME ZOON VAN EEN ROEMRUCHTEN VADER

De vader: Olivier Cromwell, die in 1649 koning Karell liet onthoofden, en vervolgens tot 1658 als dictator Engeland regeerde, onder den titel van protector. Hij steunde op het leger en liet het parlement aanpraten.

De zoon: Richard Cromwell, die bij den dood van zijn vader het ambt van „protector” op zich nam, maar er na negen maanden den brui van gaf — van geven móest.

Engeland was, sinds Hendrik VIII, één en al onrust, godsdienststrijd en intrigue. De regeeringstaak was zelfs voor den wilskrachtigen, handigen vader haast te moeilijk geweest. De zoon was een rechtschapen en verstandig man, maar op geen stukken na potentiaat genoeg, om het te rooien.

Richard was in 1626 geboren. Hij studeerde rechten en werd lid van het parlement, maar zijn vader bracht hem niet naar voren, en bereidde hem niet voor op de taak, die later zijn schouders zou indrukken. Richard woonde bij zijn schoonvader in, huiten, en leidde het gewone leven van een landedelman. Eerst in 1657 gaf zijn vader hem een paar hogere ambten; Cromwell had toen het recht gekregen, zelf zijn opvolger te benoemen; en van dat recht maakte hij gebruik, zegt men, om op zijn sterfbed zijn zoon Richard aan te wijzen als volgenden protector.

Onmiddellijk na den dood van den dictator kwam de Geheime Raad bijeen, en na beraadslaging erkende hij Richard Cromwell als protector, op grond van de benoeming door wijlen Olivier. Er klonk nergens protest; de proclamatie had overal plaats op de gewone manier, zooals de troonsbestijging van een nieuwen vorst wordt aangekondigd. Er kwamen adressen van rouwbeklag en felicitatie binnen van het leger en de vloot, van een honderdtal kerken, van gemeenten en steden en provincies. Het leek allemaal zoo gunstig mogelijk voor den nieuwen machthebber.

Misschien heeft Richard zich tevreden en gerust gevoeld, toen hij dien avond naar bed ging. Maar de rust werd hem slechts met uren toegeteld. Onder het oppervlak van slaafsche gladheid gisten de wateren.

De royalisten hadden de overtuiging gekoesterd, dat heel het bouwsel van de protectorale macht ineen zou storten bij den dood van Cromwell; verbaasd zagen zij aan, hoe Richard algemeen als opvolger erkend werd; en de vreemde vorsten, die het geraden hadden gevonden, naar de vriendschap van den vader te dingen, haastten zich nu, den zoon geluk te wenschen. Maar aan dien blauwen hemel had een ervaren oog makkelijk de sporen van naderend onweer kunnen ontdekken. De officieren waren niet zeer in hun schik met de „troonsbestijging” van Richard, die niet, als zijn vader, met het leger was saamgegroeid; zij belegden geheime vergaderingen; er werd twijfel geoperd, of Richard wel inderdaad door zijn vader benoemd was; de opvatting werd gepropageerd, dat de opperbevelhebber van het leger aan het hoofd van den staat hoorde te staan, aangezien de republiek door het leger gesticht was. Daarom was Cromwell protector geworden; diens zoon echter had nooit

Richard Cromwell.

gevochten voor „de goede zaak”! Van praten kwam 't tot mopperen, tot „verzoekschriften”, kuiperij, ruzie. . . .

Het volk, toenemend koningsgezind, vond in 't eerst afleiding in het laatste eerbetoon aan den gestorven protector. Dat geschiedde met een pracht, zelfs aan de vroegere souvereinen nooit gegund. De bezoekers kwamen door drie rouwzalen heen in de kamer, waar Cromwell's beeld op een statiebed lag,

in koninklijk gewaad, met den scepter in de eene, een wereldbol in de andere hand, een kroon achter (en later óp) het hoofd! Die vertooning duurde acht weken en kostte kapitalen — alleen aan zwart laken al bij de zeventuizend pond.

Al spoedig echter ging het publiek zich verbazen, omdat Richard een parlement bijeenriep. Hoe moest hij zoo'n vergadering baas blijven, terwijl Olivier dat niet eens gekund had? Richard kon het óók niet; maar hij hoopte bij het parlement steun te vinden tegen het leger, dat hem hoe langer hoe meer afviel. Veel haat vond hij er niet bij: het beetje steun, dat hij kreeg, wekte nieuwe ontevredenheid in het militaire kamp. Het parlement vaardigde tenslotte decreten uit, dat er geen vergaderingen van officieren meer gehouden mochten worden zonder toestemming van protector en parlement, én dat iedere officier een acte van respect jegens het parlement moest teekenen. Het leger zag hierin een oorlogsverklaring, en kwam ronduit in verzet. Het eischte dat het parlement ontbonden zou worden; deed Richard het niet met zijn gezag, dan deed het leger het zelf met de sabels!

Toen schikte Richard zich naar de wenschen der officieren: hij stuurde het parlement naar huis — en daarmee zichzelf. Het leger liet namelijk een nieuwe vergadering van het parlement bijeenkomen — waarbij echter de aanhangers van den protector niet hoefden te verschijnen. De officieren hadden die vergadering onder den duim — ze stelden vijftien eischen, in den bescheiden vorm van „dingen, die wij op ons hart hebben”. Richard kreeg het beleefde verzoek, op te stappen; het parlement zou dan een half jaar voor zijn veiligheid instaan, en hem een jaarlijksch inkomen van £ 10.000 toekennen. Die toekenning geschiedde, maar uitbetaling is nooit geschied.

Richard trok zich terug in zijn schoonvaderlijk buitenhuis; maar hij werd straatarm met het betalen van de schulden, die hij tijdens zijn ambtsvervulling had opgelopen.

De gevallen regeerder ging voor de zuinigheid en de veiligheid in Parijs wonen, waar hij tot 1680 gewoonlijk verbleef. Langen tijd werd hij door de Engelsche regeering als een gevaarlijk persoon beschouwd, en in 1671 werd hij met ijver gezocht, maar niet gevonden. In 1680 keerde hij naar Engeland terug — te Cheshunt woonde hij bij een sergeant in, tot zijn dood in 1712.

Richard Cromwell werd door zijn tijdgenooten met verachting aangekeken, en op een hatelijke manier vergeleken met zijn grooten vader. En toch was hij een man met groote bekwaamheden en een respectabel karakter. . . .

Het Nederlandsch elftal, dat Zondag een 2-1-overwinning op Zwitserland behaalde. V.l.n.r. Halle, Bakhuijs, Anderiesen, Caldenhove, v. Spaandonek, v. Nellen, v. d. Hove, B. Paauwe, Vrouwdeunt, Wels, v. Heel.

De Zwitsersche voetbalploeg, welke Zondag met 2-1 door het Nederlandsche elftal werd geklopt.

SPORT

VAN DE WEEK

Het is niet één van de meest boeiende interlandwedstrijden geweest, die, waarin Zondag de Nederlandsche ploeg een kleine, doch wel verdiende zege op Zwitserland behaalde. Elf technisch zeer knappe voetballers uit het land der bergen vonden hun meester in een team, waarvan de spelers technisch iets minder onderlegd waren, doch die meer den kortsten weg naar het doel zochten en dezen ook beter vonden.

Haast nog meer opvallend dan de Duitschers een maand geleden vastvroren in hun korte aanvalsspel, deden het thans de Zwitsers, van wie wij dit uit vorige wedstrijden eigenlijk niet gewoon waren. Zwitserland hield er als centraal land voorheen een andere speelwijze op na dan b.v. Oostenrijk, Tsjechoslowakije en ook Duitschland. Thans echter schenen de zonen van Willem Tell (o bittere ironie) het schieten geheel verleerd. Het grensde vaak aan het komische, te moeten vaststellen hoe een Zwitsersche voerspeler den bal nog aan een collega afgaf, als er vrijwel geen andere mogelijkheid dan die van te schieten meer was.

Wanneer men den Zwitsers zegt, dat zij een verdiende nederlaag hebben geleden, dan zullen zij moeite genoeg hebben hieraan te gelooven. In het veld speelden de gasten makkelijker en beter, doch zoolang het bij voetbal nog om de doelpunten te doen is houden wij het toch maar liever op een ietwat eenvoudiger structuur, met grootere mogelijkheden voor verrassende goals.

Het eenige doelpunt van Zwitserland. Vijf minuten voor het einde passeerden de Zwitsers, na talrijke vergeefsche pogingen, voor de eerste en laatste maal.

Zeker is het, dat de Hollandsche ploeg Zondag niet een van haar beste wedstrijden heeft gespeeld. Halle heeft het niet moeilijk gehad, doch of onze verdediging er in haar geheel met slechts één doelpunt tegen was afgekomen, indien de Zwitsers over betere schutters hadden beschikt, of juist over spelers, die überhaupt hadden geschoten, dat staat nog te bezien. Nu was het korte spel juist iets voor Caldenhove en kon deze speler ook nog een deel van zijn aandacht aan den kant van v. d. Hove schenken, die naar onze meening nog lang niet van de klasse van een Weber of Wilders is. De middenlinie heeft als geheel weer prachtig voldaan, met v. Heel en B. Paauwe als uitblinkers. Anderiesen speelde minder dan in zijn voorlaatsten wedstrijd tegen Duitschland, doch kwam er na de rust toch iets beter in.

Dat het in de voorhoede bijzonder gesmeerd ging,

kend werk, doch Vrouwdeunt en v. Spaandonek schonken zooveel aandacht aan de verbinding tusschen halflinie en aanval, dat zij daarbij hun eigen aanvallende taak wel wat al te veel uit het oog verloren. Wij apprecieeren deze speelwijze, alleen al omdat er van de spelers heel veel gevergd wordt. Maar Zondag is toch enkele malen duidelijk gebleken, dat men dit ook overdrijven kan.

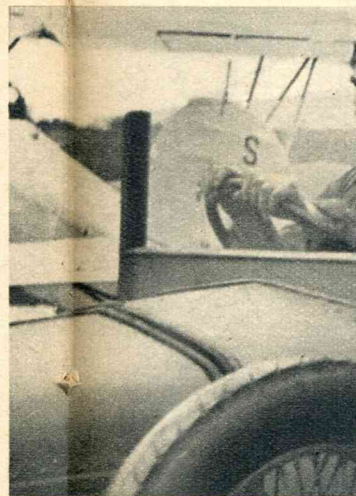
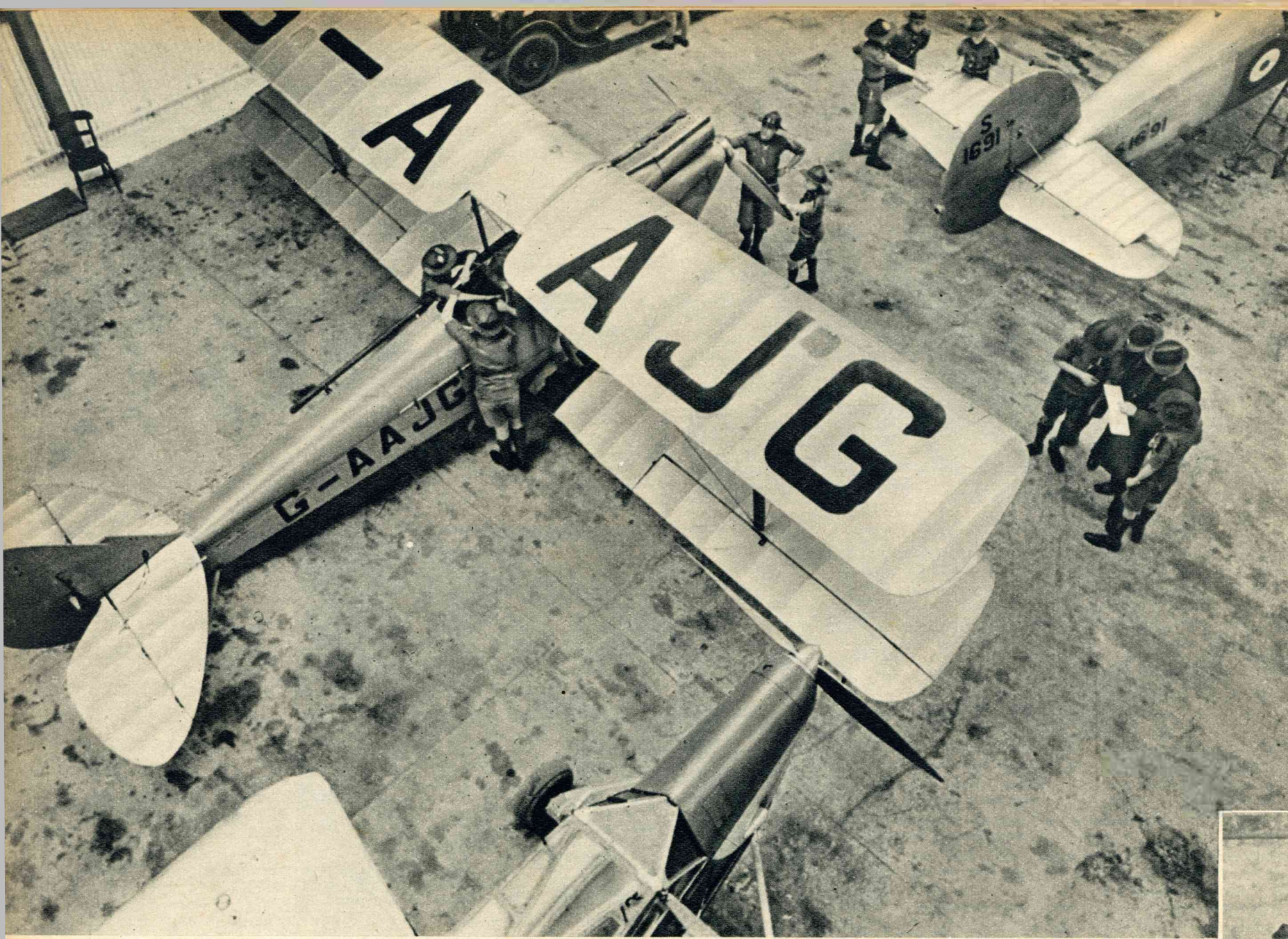
Nu wacht ons de groote strijd in Antwerpen. Wij weten, dat het meespelen van Smit in dien wedstrijd ook nog lang niet zeker is. Zou de technische commissie in den wedstrijd van Zondag j.l. aanleiding gevonden hebben om op één of beide binnenplaatsen andere spelers op te stellen? Wij weten het niet. De keuze is niet groot. Dat de oranjemannen echter nog voor een lastige taak komen in de Scheldestad, daarvan zijn wij overtuigd.

Bakhuijs steekt met kop en schouder boven alles uit. Een aardig spelmoment uit den wedstrijd Nederland-Zwitserland.

Aanval op het Zwitsersche doel. Vrouwdeunt moet toezien dat de Zwitsersche keeper een Hollandschen aanval onderbreekt.

De brandweer.

Het schijnt dat thans zich een is : namelijk de luchttroepen ofw Engeland, de bakermat der gegaan. Onlangs is te Plymouth verkenmers opgericht ; zij is als te beschouwen, daar weldra de lu der padvinderij over de geheele

De luchtvaartafdeeling der pa teel twaalf leerlingen. Zij we lokaa leggen zij zich toe op het welke nadien in de vrije lucht g tische lessen in alles wat met he

Op weg naar den verkeerstoren!

Tijdens het lesuur van de vliegveld-beambten.

PADVINDERS EN LUCHTVAART

In Engeland is de eerste luchtvaartafdeeling voor padvinders opgericht, met het doel de jongens vertrouwd te maken met het mechanisme van het moderne luchtvaartbedrijf

Padvinders op weg naar 't vliegveld bekijken kritisch hun zelf-gebouwde modellen.

Het valt niet mee om alle geheimen van begin af aan te onthouden... hoe weetgierig men ook is!

De mechaniek in 't algemeen slaat bij de jeugd gevoelens los van onvoorwaardelijk enthousiasme, maar vooral geldt dit ten aanzien van de moderne luchtvaart!

Rond de piloten hangt voor de jeugd dezelfde sfeer van romantiek als om de nationale helden uit het grijze verleden.

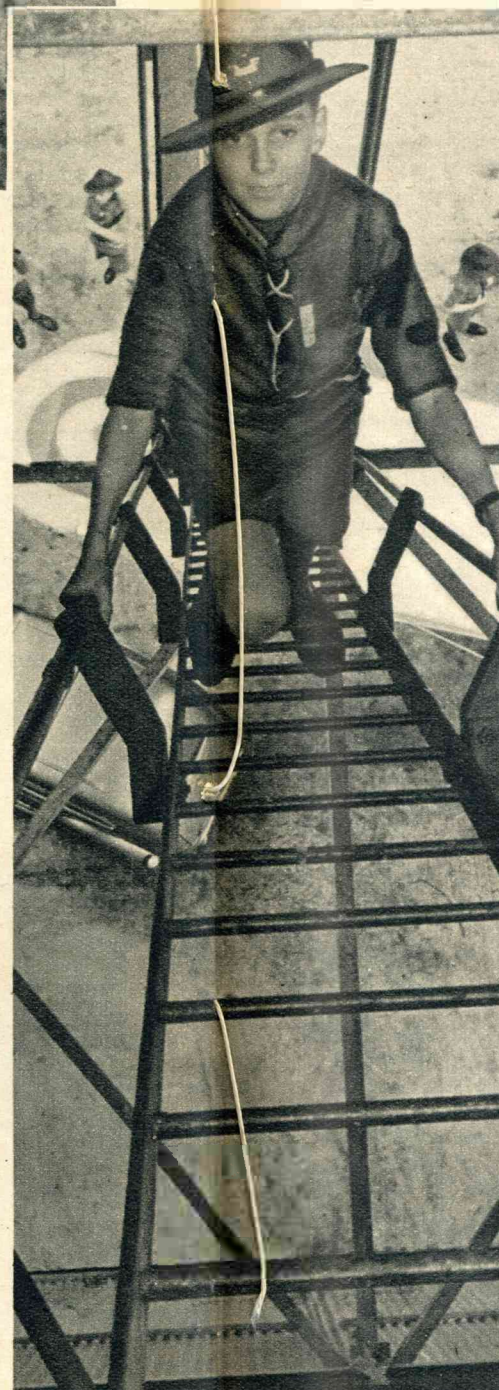
Wie heeft als kind niet met 'n smartelijken zucht den wiekslag der vogels gadeslagen in een brandend verlangen vrij als een vogel te kunnen zweven en vliegen door de wolkenluchten?

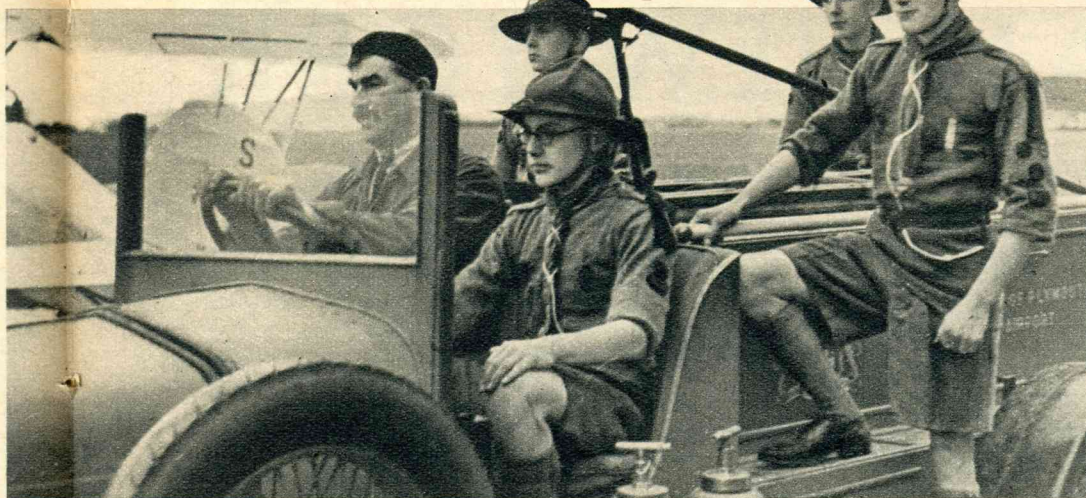
Behoeft het daarom verwondering, dat de hedendaagsche jeugd, nu de mogelijkheid om te vliegen zoo iets gewoons is geworden, zich met hart en ziel op de luchtvaart werpt?

Jeugdvluchtvaartclubs zijn in de laatste jaren haast in alle landen der aarde als paddenstoelen uit den grond opgerezzen! Waar de bodemgesteldheid zulks maar eenigszins toelaat heeft men zweefvliegclubs opgericht en iedere vrije dag wordt aan deze nieuwste en modernste aller sporten gewijd.

Het ligt eigenlijk voor de hand, dat men in de bestuurskringen der padvindersbeweging het luchtvaartprobleem in de aandachtsfeer der padvinders heeft betrokken.

Tot nu toe werden de padvinders naar hun leeftijd onderscheiden in welpen — van acht tot tien jaar — padvinders — van elf tot zeventien jaar — en voortrekkers — van zeventien jaar en ouder. Daarnaast heeft men nog een onderverdeling aangebracht in land- en watertroepen (Boy Scouts en Sea Scouts).

De brandweer... op alle onverwachte gebeurtenissen voorbereid!

Het schijnt dat thans zich een derde categorie aan het ontwikkelen is: namelijk de luchttroepen ofwel de Air Scouts.

Engeland, de bakermat der padvinderebeweging, is hierin vorgegaan. Onlangs is te Plymouth de eerste luchtvaartafdeeling voor verkenner opgericht; zij is als de voorloopster van vele volgelingen te beschouwen, daar weldra de luchtvaartbeweging in het programma der padvinderij over de geheele wereld zal worden opgenomen.

De luchtvaartafdeeling der padvindere te Plymouth telt momenteel twaalf leerlingen. Zij werken en studeeren hard. In hun clublokaal leggen zij zich toe op het vervaardigen van vliegtuigmodellen, welke nadien in de vrije lucht geprobeerd worden. Zij krijgen theoretische lessen in alles wat met het mechanisme der moderne luchtvaart

Op weg naar den verkeersstoren!

verband houdt; zooals de constructie der motoren, de verkeersproblemen op de vliegvelden, de radio in dienst der luchtvaart, de studie der luchtlagen en windstreken, terwijl natuurlijk de geschiedenis der nog tamelijk jeugdige luchtvaart niet vergeten wordt.

Geregeld vertoeven zij op het vliegveld van Plymouth, waar alle officieren en manschappen zoo veel mogelijk hun best doen deze „vliegeniers der toekomst” van hulp te zijn en in alles te onderrichten. Zij staan steeds gereed

om voor de padvindere vluchten te maken en wijzen de jongens daarbij op de problemen van 't stijgen en landen en wat dies meer zij.

De jongens werken op die dagen ernstig en hard. Zij probeeren hun kleine, zelf gebouwde vliegtuigmodellen; zij letten met bijzondere aandacht op de verrichtingen der piloten en oefenen zich met hun eigen brandweer-materiaal, zoodat zij eventueel op alles voorbereid zijn.

Voor de „verkeersstoren” met zijn signaalstelsel is een plaats waar de padvindere gaarne vertoeven.

Vaak brengen zij een vollen Zondag op het vliegveld door, zich nauwelijks den tijd gunnend hun boterhammen op te eten! Want ze zijn ervan doordrongen, dat zij pioniersarbeid verrichten en zij doen daarom dubbel hun best.

Als er een defecte machine wordt voorgezonden dan hangen de padvindere als bijen aan 't toestel gekleefd om zeker niets te missen hoe de ontmantelde motor uit elkaar wordt gelegd, totdat het mankement hersteld is.

En dan de cockpit met z'n fascinerenden wirwar van handles, meters, naalden en bedieningsknoppen! Natuurlijk is het voorloopig nog handje-af, maar dat deert hen niet en zij luisteren met niet minder interesse naar den uitleg, dien een

Na 't lesuur wordt de machine naar de hangars gerold.

piloot hun over de bediening van het vliegtuig geeft. Moe, maar volop voldaan keeren zij des avonds laat naar huis.

Het ligt voor de hand te verwachten, dat op deze manier, nu de padvinderij zich practisch met 't luchtvaartbedrijf gaat bemoeien, vele jongens, die vliegenierswenschen koesteren, zich thans de eerste beginselen der luchtvaart kunnen eigen maken, zoodat zij later bij het volgen van hun roeping reeds met een groot gedeelte van hun nieuwen arbeidskring vertrouwd zijn.

Zij kunnen zich thans reeds op jeugdigen leeftijd specialiseeren... en dat de padvindere te Plymouth dit met groot enthousiasme en leergierig doen, getuigen wel de stralende jongensgezichten op de hierbij afgedrukte foto's.

Het appèl der toekomstige piloten?!

DE PRINSES VAN NEW YORK

EERSTE HOOFDSTUK

door

Cosmo Hamilton

Geoffrey Kingsward wendde zich verrast naar zijn vriend, Silas Herring, raakte zijn arm aan.

„Kijk!”

Het groote stoomschip nam passagiers aan boord. Het lag daar, bijna verwaand onverschillig voor het klotzen van de rusteloze rivier, met golfjes, uitgehold tot ontelbare bekertjes, die overspatten in natte kleur van iedere denkbare tint. Tegenover hem lag de kade, met 'n gewriemel van beweging, waaruit een wirwar van geluiden opsteeg; achter hem was de breede Hudson, gestreept met het tuimelend kielwater van ponten, druk van snoeverige sleepboten. Pittig zilte lucht prikkelde in de neusgaten.

De oogen van den jongen Kingsward vielen op mannen en vrouwen van allerlei type en allerlei nationaliteit; op Engelschen, direct te herkennen, lang en mager, het windhond-type; op Duitschers, het meer gezette en meer behaarde soort; op Latijnen en Saksen, benieuwd en verveld; alleen voor plezier of voor zaken hun plaats innemend op het groote, trillende hotel.

Geoffrey Kingsward liet zijn oogen maar even op hen rusten. Want toen kregen zij kijk op drie vrouwen, aan wier voeten een echt vrouwelijke hoeveelheid hand-bagage lag; toen werd zijn blik onweerstaanbaar geboid, ging hij niet verder.

Tusschen twee deftig gekleede dames van middelbaren leeftijd stond een slank meisje met haar, zoo goudkleurig als de zonneshijn, oogen zoo diepblauw als de verre zee, een meisje met een zeer voorname houding. Zij stond heel rustig, heerlijk rustig; zij droeg een grooten strooien hoed en een zeer chic tweed reispak, dat nadruk legde op de rankheid van haar gestalte. Den student, die naar de Oude Wereld terugkeerde na een kort vacantie-verblijf in de Nieuwe, leek zij niet gewoon maar een meisje, maar een droom, het kort begrip aller droomen, *de droom*.

„Groote hemel!” Kingsward zei dat onwillekeurig, met een beetje ingehouden adem.

Herring, eveneens student te Oxford, lachte even. „Je hebt 't nogal te pakken ineens!”

Kingsward sprak vlug. „Houd je gezicht! Als je absoluut iets zeggen wilt, praat dan over 't weer, 't schip, de passagiers, maar praat niet over — *haar*!”

Weer lachte Herring. „Als je even wacht,” zei hij, „zal ik een bosje verzen voor je oplepen, van Byron, of desnoods van Shakespeare.”

Kingsward sprak lager en zachter en greep stevig den arm van zijn vriend.

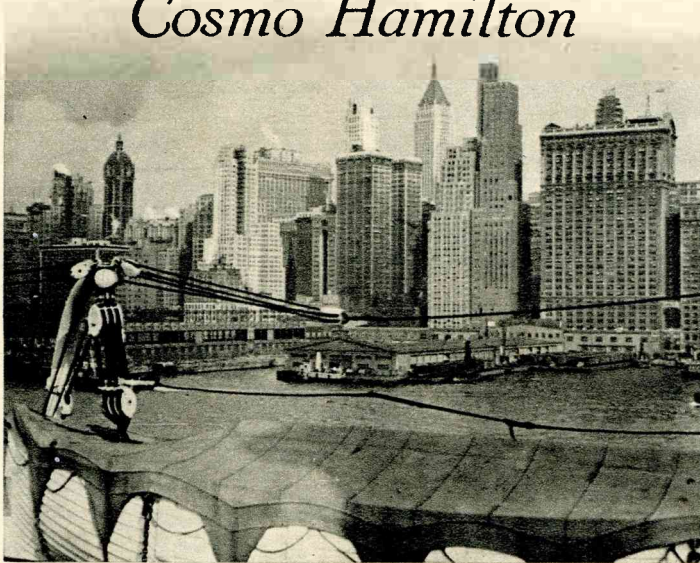
„Nou stil!” zei hij.

Herring meende, dat hij Kingsward door en door kende, van binnen en van buiten. Hij had op college naast hem gezeten, hij had met hem in één boot geroeid, hij had hem ten prooi gezien aan welsprekendheid, aan sportieve zegepraal, aan neerslachtigheid of diepe vreugd, of aan champagne. Hij had geluisterd naar zijn moeilijkheden en groote plannen, zijn inzichten over de politiek en het leven. Hij had hem meegemaakt in de receptie-zaal en op den dansvloer, hij was getuige geweest van zijn zelfheersching en zijn zenuwachtigheid. Hij had hem zelfs geld geleend en het teruggekegen.

Maar nu kreeg hij een heel nieuwen en onverwachten kijk op Geoffrey Kingsward — hij kende hem tenslotte niet door en door, van binnen en van buiten!

Herring was wel een goed soort. Hij kon hard pretmaken en hard werken. Bar handig en op zijn gemak kon hij van Beethoven en Händel jazz of draaiorgelmuziek maken. Hij speelde tennis als een professional en hij roeide vijf met beide hielen stijf tegen den spoorstok en hij had een kolossalen riemslag. Maar hij bezat geen greintje artistiek gevoel, en dus lachte hij voor de derde maal.

„Weet je, wie dat meisje is?” vroeg hij.

ONS NIEUW VERVOLGVERHAAL

Aanstonds in het eerste hoofdstuk maakt u kennis met Marla Stanton, dochter van den staalkoning — dochter van een millionnair, dus aan alle weelde gewend, maar toch een goed, lief, eenvoudig meisje, dat geen kwaad van een ander denkt; en met Geoffrey Kingsward, student, op 't eerste gezicht tot over zijn ooren op Marla verliefd — maar hij ziet in, dat hij geen schijn van kans heeft!... en met Allan Merstham, van adel, innemend en listig, avonturier — hij wil Marla (en haar geld!) inpalmen — maar hij gaat van haar houden óók!... Aanstands in het eerste hoofdstuk begint de strijd tusschen de twee bewonderaars, de strijd om 't meisje, dat dochter van een millionnair heet, maar het al niet eens meer is! Die strijd duurt tot in de rechtszaal toe. U leest deze week het begin van 't verhaal, en u leest alle vervolgen, want DAT ZULT U NIET KUNNEN LATEN!

„Ja,” zei Kingsward.

„Wie dan?”

„Zij,” antwoordde Kingsward.

„Da's mij te algemeen. Ik zal je zeggen, wie ze is. In de kranten en weekbladen noemen ze haar de prinses van New York.”

„Ze mochten haar best de koningin van de wereld noemen.”

„Tjonge tjonge,” zei Herring. „Je hebt geen schijn van kans, Geoff.”

Kingsward keek hem aan met een paar woedende oogen. „Wie zegt dan van wel?” riep hij. „Dacht je dat ik... je haalt je toch niet in je hoofd dat ik...”

„Kalm blijven,” zei Herring rustig, en even later ging hij voort: „Ja, de dochter van den staalkoning, Hutchinson Stanton, Park Avenue, Newport, en een villa in Florida. De prinses hoeft maar een vinger op te steken, en ze krijgt de maan en de sterren, met een paar komeetjes er tusschendoor. Ik ken haar niet, maar ze zeggen, dat ze 't eigenwijste, bazigste, over 't paard getildste nest is, dat ooit door New York heeft gewandeld, en dat wil heel wat zeggen. Merci. Ik...”

Geoffrey stak zijn arm door dien van zijn vriend en stak met hem het dek over, naar de reeling aan stuurboord.

„Mooie rivier, de Hudson,” zei hij.

„Nou,” zei Herring. Een lachje trok vreemde lijntjes om zijn oogen.

De prinses, door de twee andere dames gevolgd, kwam het dek over. Er gleed een tijdschrift onder haar arm uit. Geoffrey deed een sprong, raapte het

op en gaf het haar met het buiginkje, dat men op Eton leert.

„Dank u,” zei ze.

Het was Geoffrey Kingsward, of haar glimlachje recht uit den hemel kwam...

Mevrouw Stanton en mevrouw Raffan, haar vriendin, volgden Marla Stanton naar een rustig plekje aan dek.

Mevrouw Raffan was gewend, vier maanden van ieder jaar in Europa door te brengen. Mevrouw Stanton echter had al jarenlang haar handen vol gehad, om haar maatschappelijke positie in haar eigen land te versterken, en zij had gewacht met het ondernemen van een flinke Europeesche reis, tot Marla eenentwintig was. In haar hart huisde 't verlangen, dat haar mooie dochter een plaats zou krijgen naast andere Amerikaanschen in de Engelsche aristocratie. Zij zou niet weten waarom haar dochter, die den bijnaam prinses van New York had gekregen, niet de hertogin, of in ieder geval de markiezin, of al was 't maar de gravin van dit of dat zou kunnen worden. Hutchinson Stanton had geld genoeg, om het mooiste oude kasteel te koopen, dat er te krijgen was.

Mevrouw Stanton was een eenvoudige, goedhartige vrouw, die, evenals haar man, zoowat op de onderste sport van de maatschappelijke ladder begonnen was. De opeenhooping van rijkdom had echter haar gevoel voor humor niet verdrongen, en zij glimlachte even bij de gedachte, hoe verrekkerd haar land was op Europeesche titels.

Mevrouw Raffan keek Marla glimlachend aan.

„Vind je 't prettig?”

„Natuurlijk!” lachte Marla. „Mijn eerste buitenlandsche reis — ik vind 't reusachtig! Ik wil wedden dat ik in Londen en Parijs blindelings den weg weet. Ik heb de laatste weken niets anders gedaan dan gidsen lezen en plattegronden bestudeeren!” Haar geestdrift bracht haar wangen aan 't gloeien.

Weer glimlachte mevrouw Raffan. „Ik benijd je,” zei ze. „Ik zou 't heerlijk vinden. Parijs en Londen nog eens voor 't eerst te zien, al moest ik op mijn eerste reis ieder dubbeltje omkeeren — dat weet je moeder. Maar jij... je doet gewoon een koninklijken intocht! Duizend dollar is voor jou, wat één dollar voor mij was.” Zij keek naar de reeling. „Lijkt wel een aardige jongen daar, Caroline.”

Mevrouw Stanton zette haar lorgnet op. Geoffrey Kingsward werd plotseling geboid door de manoeuvres van een ijverige sleepboot.

„Engelschman, aan zijn kleeven te zien.”

„Die mijn boek heeft opgeraapt?” vroeg Marla.

„Ja, hij is wel aardig.” Mevrouw Raffan stapte van Geoffrey Kingsward af. „Ga je in de Savoy of in Carlton?” vroeg zij aan Marla's moeder.

„Savoy,” zei mevrouw Stanton. „Tot Hutchinson óók overkomt. Dan dachten we een gemeubileerd huis te huren. We staan al met iets in besprek.”

Een lange man met een krachtig besneden, gladgeschoren gezicht en ijzergraauw haar kwam door de woelige menigte heen gedrongen. Mevrouw Stanton gaf een kreetje. „Daar is Hutchinson!”

Opgewonden keerde Marla zich om. Zij holde naar den man, die naderde. „Vader!” Hartelijk greep ze zijn arm.

De staalkoning keek glimlachend op haar neer en wuifde met zijn hand tegen zijn vrouw. „Ik wou jullie nog even komen kijken, voor jullie weggaan,” zei hij; „en moeder even spreken.”

„Is er iets?” vroeg mevrouw Stanton.

„Nee...” zei Stanton. „Dag, mevrouw Raffan! Alles goed? Weer op weg naar uw liefste oorden?”

Mevrouw Stanton had den man, dien zij liefhad, aardig leeren kennen, terwijl ze met hem, sport voor sport, de ladder beklom. Zij voelde aan, dat er achter zijn rustige en schijnbaar luchtige manier van doen een schrijnende bekommering lag. Er was wel iets — er was iets niet in orde! En haar hart werd warm bij het besef, dat haar sterke man altijd naar háár kwam.

Een paar seconden wisselde Stanton luchtige opmerkingen met mevrouw Raffan, en trotsch liet hij zijn blik op Marla rusten. Maar reeds was 't ruim van het schip bijna gevuld met vracht, en de scheepskranen werkten hard, om het wachtende overschot aan boord te brengen. Het zou niet lang meer duren, of er werd „alles aan wal!” geroepen — hij trok zijn arm uit dien van Marla en wendde zich naar zijn vrouw.

„Ik moet je even hebben, Caroline,” zei hij, en zachter ging hij voort: „Gewoon kijken. Laat Marla niets merken.”

„Wat is er, Hutch?” zei ze een beetje bezorgd.

Stanton nam haar apart. „'t Is me wel eens méér tegengelopen, Caroline,” zei hij, „maar nooit zoo bar als nu. Die groep Durston-O'Brien heeft dubbel spel gespeeld. Ze willen me den nek breken. Als ik me niet heel erg taai houd de eerstvolgende achtenveertig uur, kan ik zonder een cent naar huis gaan.”

„Hutch!”

„Ik kom iets belangrijks van je vragen, Caroline. Of je van die reis af wilt zien. Laat Marla maar doorgaan, met mevrouw Raffan. Ik heb je nodig. Ik kan me beter weren, als ik jou in de buurt heb.”

Mevrouw Stanton's oogen schoten vol. „Heb je me nodig, Hutch?” zei ze. „Da's beter dan de mooiste reis.”

De oogen van den staalkoning werden teeder. „Ik kan je hier slecht gaan staan zoenen, Carrie,” zei hij. „Maar o wee als we thuiskomen. Ik heb je bagage al opgehouden, trek een lachend gezicht, en laat mij 't woord maar doen. Laat Marla niet merken, dat er iets hapert. Ik ben niet zoo piepjong meer, maar als 't op vechten aankomt, zullen ze zien, dat Hutch Stanton er nog is. Ze hoeven heusch niet te denken, dat ze er al zijn.”

„Is 't erg mis?” vroeg mevrouw Stanton bedaard.

„Nou, op 't oogenblik staat het tweeënegentig tegen één. Als ik jou bij me heb, is 't weer één-één — maar als ik dat stelletje van Durston in achtenveertig uur niet stevig tegen den grond heb, hoeft Marla me geen dollar meer te vragen... Ga je mee?” Hij hoorde het klateren van Marla's lach. Voor hem was het een aanmoediging, en voor Geoffrey Kingsward, die op de reeling leunde, was het muziek.

„Mevrouw Raffan,” zei Stanton, „mag ik, als oude vriend, een dienst van u vragen?”

„Ja zeker, natuurlijk!”

„Ik heb ontdekt, dat ik geen maand zonder mijn vrouw kan.”

„Vader!” riep Marla.

„Zoudt u zoo goed willen zijn, op Marla te passen tot haar moeder en ik weer bij haar komen?”

„Toch geen onaangenaambeden, hoop ik?” vroeg mevrouw Raffan.

„O nee... alleen een kleinigheid, die Caroline makkelijker op kan lossen dan ik. Ze is... enfin, Caroline is Caroline.”

Marla keek eerst haar vader en toen haar moeder in 't gezicht. De prinses van New York, „eigenwijs, bazig, over 't paard getild”, doorvorschte hun gezichten met pijnlijke bezorgdheid. Als haar moeder niet gemist kon worden, als er iets haperde en ze 't voor haar trachtten te verbergen, wou ze de reis graag opgeven, om bij haar vader te blijven.

Zij ging vlug naar hem toe. „Vader,” zei ze, „ik ga mee terug.”

Stanton boog zich neer en kuste haar. „Dank je, Marla,” zei hij. „Maar je

hoeft je heusch geen zorg te maken. Ga jij maar gerust met mevrouw Raffan mee, over een maandje komen we ook. Zorg maar, dat er een groote bos ouderwetsche Engelsche bloemen bij me op tafel staat.” Hij raakte met zijn vingers haar wang aan. „Je bent de dochter van een staalkoning, kind — onthoud dat maar goed... Je hoeft niet eens afscheid te nemen van moeder en mij — we zijn zóó weer bij elkaar.”

Er luidde een bel, en toen nog een. Het zachte stooten van machines werd voelbaar, en 't werd overal roerig aan boord. „Alles aan wal alstublieft!”

„Klaar, Carrie?”

„Ja, schat.”

„Ik ben u erg dankbaar, mevrouw Raffan!”

„Kom kom — ik vind 't heerlijk!” zei mevrouw Raffan.

Marla sloeg haar armen om haar vaders hals. „Zweert u 't, vader?” vroeg zij.

Stanton hield het hoofd naar achter en liet een luiden, vroolijken lach horen. „Zoolang ik er buiten kan niet,” zei hij. „Maar ik belóóf je, dat we vandaag over een maand samen zitten te ontbijten. Tot ziens, hoor.”

Mevrouw Stanton kuste haar dochter, gaf mevrouw Raffan een hand, en volgde haar man. Het groote vaartuig gleed langzaam weg, en Marla zag haar vader en moeder arm in arm staan. Zij wuifden tegen haar en zij wuifde terug. „'t Is wel een verrassing, Marla,” zei mevrouw Raffan. „Maar een erg prettige... voor mij.”

De prinses van New York kon geen antwoord geven...

Mevrouw Raffan was een kinderlooze weduwe. Graag zou zij alles, wat haar leven het leven waard maakte, af hebben gestaan, als zij de moeder had kunnen zijn van zoo'n meisje als Marla. Die plotselinge verandering der plannen opende voor haar de alleraangenaamste mogelijkheden. Zij begon zich al te voelen als plaatsvervangende moeder, en zij ging met vreugde die maand in, dat zij Marla onder haar vleugelen zou mogen houden, en haar bekend maken met al haar liefste plekjes in Londen.

Geen oogenblik kwam de gedachte in haar op, dat Stanton iets te vrezen kon hebben van zijn zakelijke vijanden. Zij kende de Stantons al lang en was hun zeer genegen; zij had al eerder gezien, dat Hutchinson Stanton onmogelijk een moeilijken tijd door kon komen, als hij zijn vrouw niet dicht bij de hand had. Zij voelde zich gerechtigd Marla te verzekeren, dat zij zich nergens zorg over hoefde te maken. Mannen in Stanton's positie stonden altijd bloot aan een zekere hoeveelheid gevaar, maar zij konden er tegen op ook.

„Je vader is niet alleen maar in schijn sterk,” zei ze. „Hij heeft natuurlijk heele zwermen azende wespen om zich heen, maar weet precies, hoe hij ze weg moet slaan. En vergeet niet, dat hij op negen na de rijkste man van Amerika is.”

„Ik zal moeder ontzettend missen,” zei Marla.

„Je vader zou haar nog meer gemist hebben — en ga eens na, hoe heerlijk 't voor mij is!” Mevrouw Raffan sloeg haar armen om den schouder van het meisje, en er kwam iets droefgeestigs in haar oogen.

Marla raakte vluchtig de hand van haar vriendin met haar lippen. „Ik zal vreeselijk zoet zijn,” zei ze.

Toen ze een en ander in de hutten geschikt hadden en aan dek terugkwamen, ploegde het schip zijn weg door de zee. Het was een prachtige middag, de late Aprilzon scheen warm.

Vervolg op pag. 26

Nieuw! „EXTRA ZACHT” HOOGGLANS PEP SODENT!

1 HOOGGLANS UW TANDEN TOT
DUBBELE SCHITTERING
ONSCHADELIJK

Gij moogt verwachten, dat Uw tanden zullen fonkelen als nooit tevoren. Doffe tanden krijgen zoo'n verblindende glans door de nieuwe Pepsodent-tandpasta, dat ook gij zult zeggen, dat de glans verdubbeld wordt.

2 DOET UW TANDEN DUBBEL ZOO
LANG WIT BLIJVEN
ONSCHADELIJK

De tanden zien er witter uit en voelen schooner aan, uren langer. Ongeveer tweemaal zoolang als met de gewone tandmiddelen, hetgeen door tandartsen is geconstateerd. En zonder het minste nadeel voor het tandglazuur.

3 IS DAAROM ZOO ONSCHADELIJK
OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS.

100.000 maal borstelen van metalen platen, die zachter zijn dan Uw tanden, bewijst, dat Pepsodent Tandpasta dubbel zoo zacht is als de polijstende stof, die voor de meeste tandmiddelen wordt gebruikt. Tandartsen weten, dat Pepsodent Tandpasta extra zacht is en daarom extra veilig.

PEPSODENT

De tandpasta, die
tandfilm verwijderd.

NU IN NIEUWE
10% GROOTERE TUBES

LES PARFUMS
COTY

A SUMA
L'ORIGAN
LA ROSE JACQUEMINOT
LE JASMIN DE CORSE
CHYPRE
L'AIMANT
EMERAUDE
LE MUGUET
PARIS
L'OR

Dans une
Nouvelle Présentation

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen omroep. Het verder vertellen van deze berichten in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Veere, dat de gemeenteraad het belangrijke besluit nam om een zeefmolen voor de garnalen aan te schaffen.

Men zal, indien men althans van liefde voor de dieren niet ontbloot is, terstond begrepen hebben, dat hier sprake moet wezen van een zweefmolen!

Uit 's Heerenhoek vernamen wij, dat het kolenfonds in volle revolutie is.

Daar men brandstof en stokers maar voor het grijpen heeft, ligt het voor de hand, dat de twistvuren voorloopig nog niet gedoofd zullen worden.

De gemeenteraad van Ierseke besloot met verpletterende meerderheid van stemmen, dat de duiven van 15 Maart tot 1 Mei niet mogen uitvliegen.

Het zal dus gelukkig niet meer kunnen voorkomen, dat deze vrijmoedige dieren gedurende de Zeeuwsche schoonmaak hun onbehoorlijkheden op de daken kunnen plegen!

Oudheidkundigen hebben te Middelburg ontdekt, dat de rechtbank aldaar in de grijze oudheid vaak koeien en stieren ter dood heeft veroordeeld.

Op historische en juridische gronden kan nu ook aangetoond worden, dat Middelburg aanspraak mag maken op een eigen abattoir.

Daar uitbreiding noodzakelijk was, hebben de autoriteiten te Goes grond doen aankopen voor een nieuw postkantoor.

Deskundigen verzekeren, dat dit in verband staat met de enorme briefwisseling tusschen Goes en Den Haag over het bestratingsplan van de Groote Markt, dat binnenkort zijn eeuwfeest viert.

Uit de Zeeuwsche hoofdstad seint men ons nog, dat aldaar een groote propaganda-vergadering voor het gebruik van „groenvoer” door menschen is gehouden.

De spreker had zoo'n succes, dat in de pauze aan gemeente-werken moest worden verzocht om graszoden uit de plantsoenen!

Onze correspondent te St. Jansteen bericht ons, dat de veemarkt bijzonder druk is geweest en dat drie schutters-vereenigingen op denzelfden dag concours hielden. Niettemin verliep alles ordelijk.

Gelukkige optimisten! 'n „Beesten-boel” en schietpartijen: toch geen onge-regeldheden!

In den raad van Nieuwerkerk adviseerde een lid den burgervader, die over het vrouwentekort in de gemeente sprak, tot een huwelijk met een niet-ingezetene over te gaan.

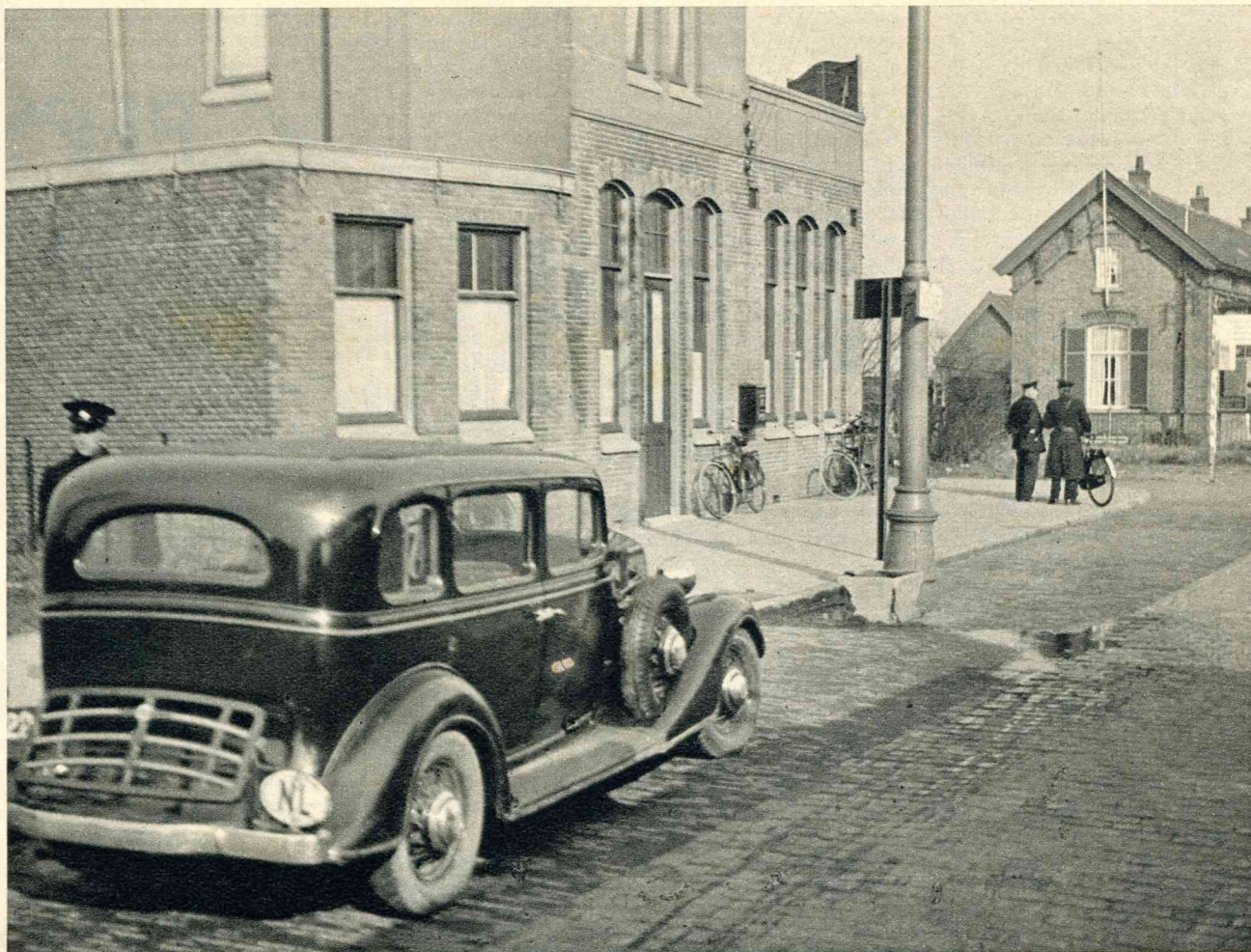
De burgemeester weigerde voorloopig.

Een vrijgezel heeft het zelfs te Nieuwerkerk nog vrij gezellig!

Te Kortgene zijn twee melkkoeien, die eerst om principiele redenen weigerden over het water vervoerd te worden, door opjaging dol geworden, waarna zij zich in de haven stortten en de 200 meter borstzwemmen aflegden binnen wereldrecordtijd.

Pogingen zullen worden gedaan, om het record erkend te krijgen!

Tot de volgende week, dames en heeren!

Te Vlissingen werd de bevolking de vorige week opgeschrikt door een afschuwelijken roofmoord in een café aan de Keersluis, waarbij twee bejaarde menschen op verschrikkelijke wijze werden gedood. — Het café, dat het tooneel werd van den moord.

Een groote menigte nieuwsgierigen, die samenschoolde bij het café, werd op afstand gehouden.

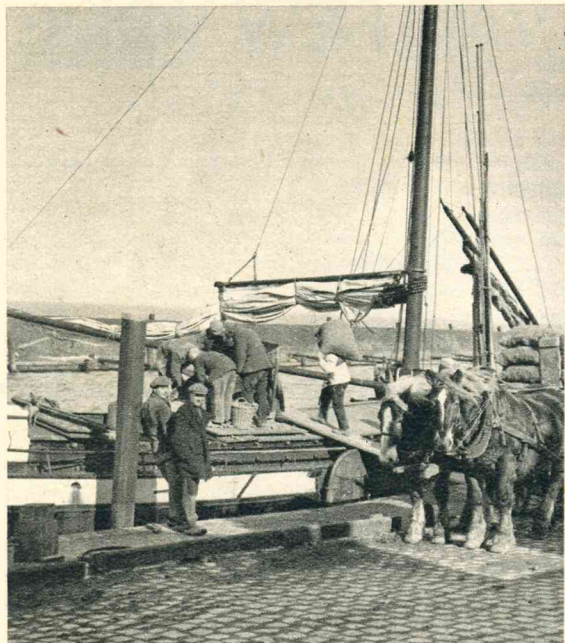
De politie houdt de wacht bij de plaats van de misdaad.

Zeeuwsch Nieuws

Voorjaarsarbeid in den tuin te Meliskerke.

Een kijkje in de haven van Colijnsplaat, waar drukke toevvoer heerscht van aardappelen....

....die ter plaatse worden gesorteerd.

Links: Het Domburgsch voetbalelftal, dat het kampioenschap won in de overgangsklasse Z.V.B.

Ds. A. Burger te Nieuw- en St. Joosland vierde zijn 40-jarig jubileum. De jubilaris, derde van rechts, met zijn echtgenoot temidden van den Kerkeraad.

Woensdag 10 Maart 1937 mocht het echtpaar I. Zonnevrije-Deuninck te Schoondijke den dag herdenken, waarop het voor 50 jaar in het huwelijk verbonden werd.

Rolschaatsen leeren op het Vlissingsche asfalt.

Geen witter wit, dan Persil-wit

Persil — het moderne

zelfwerkende waschmiddel

U weet natuurlijk, dat Persil het moderne zelfwerkende waschmiddel is. Dat hebt U ondervonden. U weet ook, dat Henco onontbeerlijk is voor het in de week zetten der wasch en het zacht maken van het schrale waschwater. Daarom wast U alléén volgens de Persil-Waschmethode, die al tientallen jaren met steeds stijgend succes door duizenden huisvrouwen wordt toegepast. De Persil-Waschmethode is uiterst eenvoudig en... de goedkoopste.

Persil blijft Persil

Waarschuwing

Het is de hoogste tijd dat U

Hermesetas

tabletten uit zuivere kristal-saccharine gebruikt, want zij zetten nooit - zooals suiker - vet aan. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes“ Zürich 2 Zwitsersch Fabrikaat

ZOMERPRACHT 1937

Nederlands goedkoopste en uitgebreidste modeboek brengt U voor het lente- en zomerseizoen 1937:

210 modellen dames- en meisjeskleeding;

125 modellen kinderkleeding;

20 modellen jabots, kraagjes en manchetten;

1 handleiding van „patroon tot japon“; meerdere interessante artikelen over kleur, snit, garneering, enz. enz.

Alle modellen zijn volgens de allerlaatste mode van Parijs, Weenen en Berlijn. Zomerpracht is voorzien van een Hollandsche beschrijving. Het is 64 pagina's groot, deels in kleuren uitgevoerd en bevat in 'n schitterend gekleurd omslag.

Dit modeboek kost slechts...

60 cts.

Van alle genummerde modellen in Zomerpracht zijn direct uit voorraad leverbaar Kant-en-Klaarpatronen à 20, 35 en 50 cent.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op nummer 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postz. (uitsluitend à 5 en 6 ct.)

Patronenkantoor
PANORA
NASSAUPELAIN 1
HAARLEM

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 23

De wind had juist genoeg pit, om opwekkend te zijn. Vele passagiers voelden zich blijkbaar al thuis, zaten in stille hoekjes kalm te lezen of wandelden over dek.

Marla vond alles interessant. Voor haar was het schip niet maar een gewoon ding van staal, maar iets heel menselijks, iets heel levendigs, met zijn regelmatig polsslag, voorname bewegingen en ontembaren moed. Terwijl de wind in haar haar speelde, verkende zij ieder stukje van het dek.

En nog een andere man dan Geoffrey Kingsward volgde haar gretig met zijn oogen — een lange, slanke, deftige Engelsman, die in een dekstoel lag naast een knappe, aristocratische dame. Allan Merstham en zijn moeder, lady Merstham, keerden naar Engeland terug, na een kort bezoek aan de Vereenigde Staten.

Lady Merstham had al snel oog voor de belangstelling van haar zoon.

„Knap meisje wel, hè?“ zei ze.

Allan dacht er even over na. „Zegt u maar prachtkind,“ antwoordde hij. „Wie is 't?“

„Ze heet Stanton — Marla Stanton,“ zei de moeder. „Zegt dat je niets?“

„Stanton?“ Merstham deed zijn oogen half dicht. „Er bestaat een Hutchinson Stanton, staalman, millionair, is 't niet?“

„Dat is haar vader,“ zei lady Merstham. „De man, die haar trouwt, kan ongeveer op honderdduizend per jaar rekenen — in Engelsch geld, jongen.“

Er daagde een lachje onder het kneveltje van Allan Merstham. „Met honderdduizend pond per jaar is wel rond te komen,“ zei hij. Hij strekte langzaam zijn lange beenen en nam een sigaret. „Zou ze iets van ons gehoord hebben — hoe we bekend staan?“

Lady Merstham lachte zacht. „Zal wel niet,“ zei ze.

„Hm — dan is dit de kans, die we gezocht hebben. Met 't inkomen van één jaar waren we uit de moeilijkheden, en met de dochter van Hutchinson Stanton aan mijn arm zou ik alle deuren zien openvliegen, die nu praktisch voor ons gesloten zijn.“

„Heel goed ingezien,“ zei de moeder.

Merstham inhaleerde langzaam een mondvol rook. Hij deed alles bedaard en langzaam. Er was een vonk van rustige vastberadenheid in zijn oogen. „Ik heb vijf dagen tijd,“ zei hij. „'t Is gek, maar ik ben al zoowat half verliefd.“

„Komt dat er op aan?“ vroeg lady Merstham.

„Nee, maar 't maakt de zaken tot vermaken.“ Hij lachte. „'t Lijkt me wel aardig, den ouden heer te verrassen door hem mijn toekomstige bruid voor te stellen.“

„En ook wel leuk,“ vervolgde lady Merstham, „onzen schuldeischers, die allemaal met dagvaardingen op de propen zullen komen, zoo eventjes te vertellen, dat ons inkomen voortaan een ton per jaar zal zijn.“

Toen passeerde, naast mevrouw Rafan, Marla, met roode wangen en tintelende oogen, lady Merstham en haar liefhebbenden zoon. Achter hen volgde, op eerbiedigen afstand, Geoffrey Kingsward.

„Concurrentie,“ zei lady Merstham.

„Wat?“ zei Allan, niet zeer belangstellend. „Hoe bedoelt u?“

Lady Merstham wees met een knik en een licht gebaar naar den jongen man. „Een concurrent — als ik ooit

liefde in 't gezicht van een man heb zien staan, dan is 't daar!“

Allan keek onverschillig naar de trekken van den langen, ferm gebouwden student. „Te jong,“ zei hij, „en van alles tegen. Ik heb trek.“

TWEDE HOOFDSTUK

Toen Allan Merstham sprak over de reputatie van zijn familie, sprak hij cynisch. De faam der Mersthams was doorgedrongen tot iedere renbaan, in iedere club en in ieder salon van Londen, was zelfs overgewaaid naar Parijs en Berlijn.

Sir George Chester Langham Merstham was de dertiende baronet. Hij had op Eton en te Oxford gestudeerd. In zijn eerste studentenjaar had hij den titel geërfd, en tegelijk daarmee Huize Merstham, in Kent, en ongeveer acht mille per jaar.

Gelijk alle Mersthams was hij een sportsman. Hij deed aan jagen en rennen, hij speelde polo en racket, biljart, cricket en piket, met een talent, dat aangeboren en niet verkregen wordt. Gelijk alle Mersthams was hij lang, mager, knap en bedaard. Maar in tegenstelling met zijn vader en grootvader en voorouders, die eerlijke en nuttige menschen waren geweest, was hij, met één woord gezegd, een deugniet.

Hij was innemend, vlot, joviaal, opgewekt en gevat in den omgang, zeer bereisd — hij sprak even goed Fransch en Duitsch als Engelsch — hij was een kenner van paarden, kunst en tooneel, en ervaren in vele dingen... maar in al hetgeen met geld in verband stond was hij absoluut onbetrouwbaar. Hij liet zich maar gaan, en hij gokte — zoo zat hij op zijn achtentwintigste jaar niet alleen zonder inkomen, maar ook zonder huis, en stak hij rondom in de schuld, met een reputatie van oplichterij.

Vóór zijn vijfentwintigste jaar was hij getrouwd met de dochter van den man, aan wien hij zich gespiegeld had, iemand, die evenals hij zelf een heer was in alles, behalve in karakter.

Lady Merstham was opgegroeid in een atmosfeer van schuld en bedrog, roekeloos geld-uitgeven en list. Zij was een buitengewoon knap meisje, zeer begaafd, met den durf en de prettige manieren van het soort menschen, dat zonder werken aan den kost moet komen en zich met hand en tand aan de franje van de deftige kringen vastklampt.

Zij was uit liefde met sir George Merstham getrouwd, hoewel ze zijn neigingen heel goed kende. Hun liefde was de eenige mooie oase geweest in hun wisselvallig bestaan. Trouw schouder aan schouder maakten zij al het mee en tegen van een avontuurlijke loopbaan door. Hun eenig kind, Allan, de aanstaande veertiende baronet, had van beiden geërfd, wat in hun karakters het beste en het slechtste was. Zijn zelfvertrouwen, zijn elegante onbeschaamdheid, zijn opmerkelijke knapheid, zijn durf en zijn gewetenlooze gladheid vervulden hen met bewondering. In hem zagen zij een beknopte uitgave van zichzelf.

Hij was geboren in een tijd, dat zijn vader bankroet was geslagen en op 't kantje af aan een strafvervolg was ontsnapt. Hij was opgevoed in een sfeer van draaijerij.

Hij kende van Londen en het Europeesche vasteland de beste en de minste kanten. Ook hij was naar Eton en

LENA'S ONTDEKKING.... WAT EEN SUCCES!

DE IDEALE ZEEP VOOR EEN GEVOELIGE HUID!

Kinderen, met hun teere en gevoelige huid, hebben een zeep nodig, die zuiver en zacht is en geen gevaar oplevert voor puistjes. Palmolive wordt bereid met veel olijfolie; de verzachtende olie die de op lichaamstemperatuur in de poriën dringt en deze grondig reinigt. Daarom is deze zeep óók voor kinderen zoo geschikt: zelfs voor babies bevelen huidartsen Palmolive aan!

En natuurlijk is zij de schoonheidszeep voor vrouwen, die prijs stellen op een jeugdig uiterlijk.

Niets kan olijfolie vervangen voor de bescherming van een frissche teint!

naar Oxford geweest, en hij had voor lokvink gespeeld — stuk voor stuk waren zijn argeloze vrienden geplukt door zijn leuke ouders, die bridge speelden met een bekwaamheid, waar de minder fortuinlijke broeders en zusters van de snelvingerige brigade jaloersch op mochten zijn.

Na den gedwongen verkoop van Huize Merstham woonden sir George en lady Merstham in gemeubileerde huizen in de beste Londense buurten, of in de fraaiste suites van Engelse of buitenlandse hotels. Hun renstal ging er natuurlijk aan, maar zij vonden altijd wel een boekmaker, die hen vertrouwde, een makelaar, onnoozel genoeg, om zich door hen te laten nemen, en een menigte jongelui, te jeugdig om hun levenswijze te taxeren. Uit de voorname kringen geweerd, van alle crediet gespeend, door geldschietters benauwd, leefden zij in meerderen of minderen welstand voort, en altijd in aangename eensgezindheid — er daagde wel steeds een jongeling op, die vertrouwen in hen stelde, tot het onvermijdelijke moment, dat ontgoocheling volgde op een onverwachte ruïne zijner geldmiddelen.

Sir George, lady Merstham en Allan, altijd chic gekleed, altijd te vinden in een deftig huisje nabij de voorname zakenwijk, bij de politie bekend, wisten altijd juist voldoende de perken der wet te eerbiedigen om op vrije voeten te blijven.

Lady Merstham en haar zoon kwamen nu terug van een mislukten tocht naar New York, en sir George wachtte met zijn gewone kalmte hun thuiskomst af aan het adres Halvemaanstraat 63, Piccadilly. Hoe lang dat zijn adres zou blijven, wist hij niet en het kon hem niet schelen.

De tijden waren buitengewoon ongunstig geweest. Contant geld was schaarsch, en een zeer onaangenaam zaakje, dat helaas niet slaagde, had het noodig gemaakt, dat sir George zich gedekt hield. Hij had zijn personeel ontslagen, om hun loon uit te sparen, en spaarzaam omspringend met het beetje geld, dat hij aan de kaarttafel had veroverd, kookte hij voor zichzelf, rookte hij een pijp in plaats van sigaren, en herlas hij meesterwerken der literatuur.

Lady Merstham en haar zoon hadden den oudsten zoon van een rijken Londenschen winkelier naar Amerika begeleid, met het oog op de plukkerij.

Alles was goed gegaan, tot zij een maand in New York waren. Zij waren er in geslaagd, hem op kalme middagen van zeer bruikbare geldsommen te ontdoen.

Maar op zekeren dag had het slachtoffer, voor korten tijd aan hun waakzaam oog ontsnapt, een kennis uit Londen ontmoet, en die had hem meegenomen naar den top van een der grootste gebouwen der stad, en daar hadden zij zitten lunchen in de befaamde Regenboogkamer, vanwaar zij konden uitzien over de breede uitgebreidheid der wereldstad en veruit naar zee, en die kennis had hem 't waarachtig verhaal gedaan van eigen vroegere dwaasheid, waarin de naam Merstham een zeer voorname plaats innam. Toen lady Merstham en Allan terugkwamen van 't uitje, waarop zij zichzelf hadden

getraceerd, en in de beste stemming het hotel betraden, vonden zij een brief van hun slachtoffer, waarin hij allerduidelijkst een ergerlijk gemeenheden opsomde. Dus hadden zij hun schouders opgehaald, en dankbaar voor het genotene passage genomen naar Engeland.

De Engelsche mail, den avond vóór hun vertrek besteld, had een schertsenden brief van sir George gebracht. Ondanks den grappigen toon was het onaangename leetuur. Nog nooit hadden zij er zoo slecht voorgestaan. Het was maar al te duidelijk, dat te velen den naam Merstham begonnen te rangschikken onder de klippen aan den horizon.

Het was dus wel een tref, dat Marla Stanton tot de passagiers op de Lucania behoorde. Meisjes — en oudere vrouwen ook — waren altijd gek op Allan Merstham. Zijn moeder en hij waren 't eens, dat zij alleen maar voorzichtig hoefden te spelen, om een totalen ommekeer in hun vooruitzichten te weeg te brengen.

„t Wordt wel ongeveer tijd, dat je vader en ik ons terugtrekken,” zei lady Merstham.

„Zou u dat kunnen?” vroeg Allan traag. „Dacht u niet op 't veld van eer te sterven?”

„Nee, jongen. Ik begin te denken, dat rust toch wel iets vóór heeft. Ik zou me graag ergens buiten vestigen, in een mooi plaatsje, en den dominee helpen met de armenzorg, zonder zorg voor een bankrekening, en met geld genoeg om alles contant te betalen.”

Allan grinnikte. „Aanlokkelijk vooruitzicht,” zei hij. „Ik voor mij koester geen beteren wensch, dan de schoone juffrouw Stanton naar 't altaar te leiden, lid van 't parlement te worden en een herziening van 't strafrecht voor te stellen. Ik zou wel zorgen, dat de faillissementswet een beetje soepeler werd.”

„Juffrouw Stanton is onze laatste kans,” zei lady Merstham. „Ik zal al mijn krachten inspannen, om haar binnen te halen.”

Zij wenkte een passeerenden officier van 't schip.

„Zouden we een voorspoedigen overtocht krijgen?” vroeg zij hem, met een innemend lachje.

„O ja, ik denk 't wel!”

„Sigaret?” zei Allan, zijn koker presenterend, een gouden, met het wapen van Merstham er op.

„Dank u; ik zal hem straks op-rooken.”

„Zijn er niet buitengewoon veel passagiers dit keer?” vroeg lady Merstham.

„O nee — we zijn dezen tijd van 't jaar altijd vol.”

„Nog bekende personen aan boord?” vroeg lady Merstham.

„Och... zoo 't gewoné...”

„Wie is er bij juffrouw Stanton? Haar moeder?”

„Nee,” zei de officier. „Dat is een vaste klant van ons — mevrouw Raffan — steekt ieder jaar met ons over. Mevrouw Stanton had ook passage genomen, maar ze is op 't laatste moment met haar man aan wal gegaan. Familiezaken, denk ik.”

Wordt vervolgd.

Bestand
tegen

weer en wind!

Evenals Indanthren geverfde stoffen, die water-, zon- en weersinvloeden doorstaan. Kleedingstoffen, gordijnen, meubelbekleding, tafelkleeden, kussenovertrekken, alles kunt U Indanthren geverfd krijgen, d.w.z. in onovertroffen wasch-, licht- en weerechte kleuren!

Let op het merk
INDANTHREN!

Indanthren

Het oude
schoonheidsideaal....

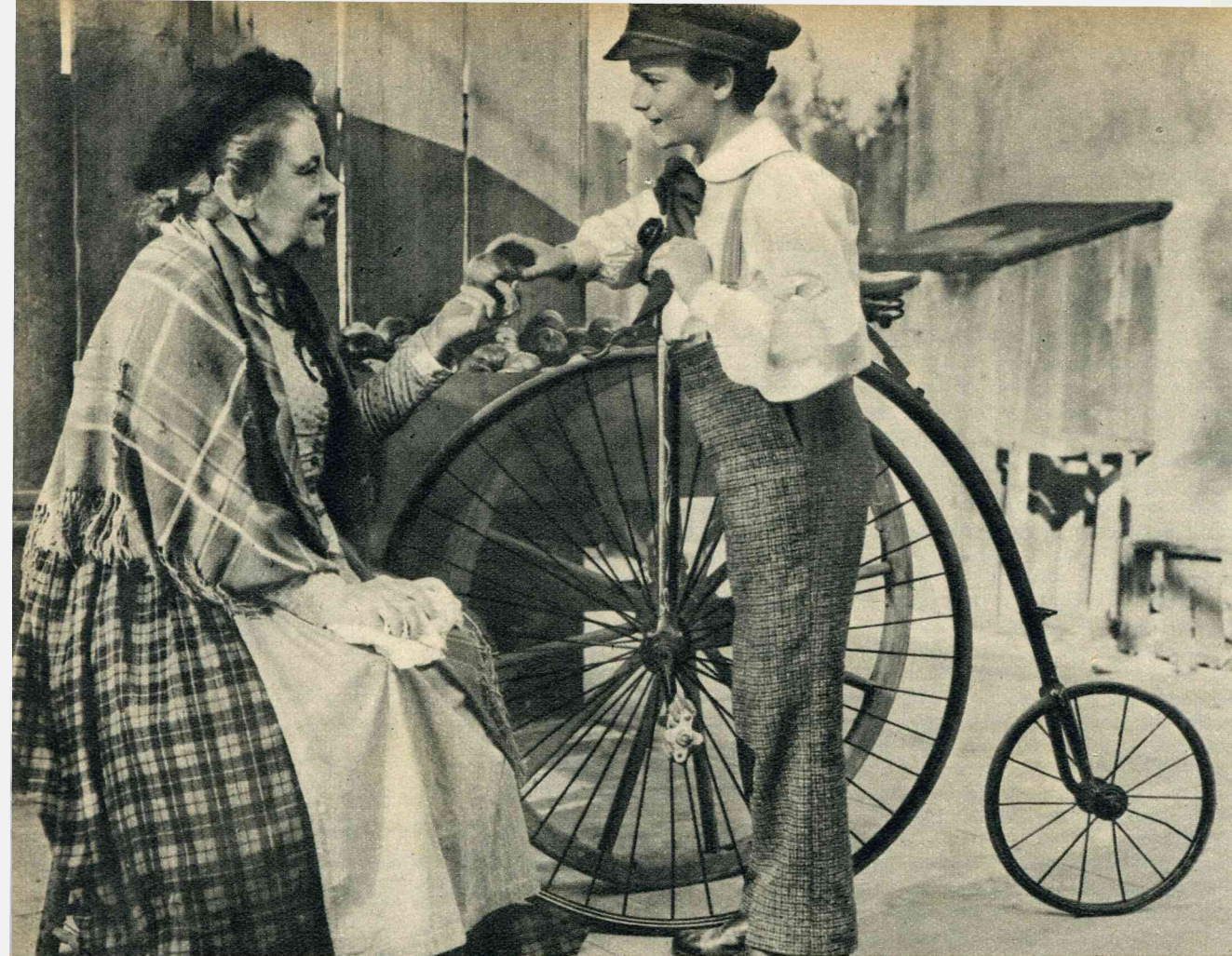
Een mooi, blinkend-wit gebit was en blijft een der eerste schoonheids-eischen! Kies voor Uw mondverzorging een even oud als betrouwbaar middel: de Nederlandsche PASTOL! Pastol kan niet krassen en laat het leelijke tandsteen direct verdwijnen!

Doos 10 en 20 cts.
Tube 20 en 35 cts.

NEDERLANDSCH
FABRIKAAT

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der locale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13475. Giro nr. 149397. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

De fruitvrouw was een der grootste vriendinnen van den kleinen Errol, en de jongen maakte voor haar een deel van haar geluk uit.

De kruidenier (Guy Kibbee) is eveneens een groot vriend van den kleinen lord.

door heeft het verhaal ook climax en spanning en is niet uitsluitend een spel van menselijke gevoelens en van karaktersverschillen. Het succes van de film evenaart dan ook dat van het oorspronkelijke boek.

De oude graaf, voortreffelijk gespeeld door C. Aubrey Smith, en de kleine Oeddie Errol (Freddie Bartholomew als: de Kleine Lord).

DE KLEINE LORD

Er zijn van die romans, waarvan het uitermate gezellige verhaal als 'n aangename herinnering in den geest van den lezer blijft voortleven. Ze zijn weliswaar schaarsch, maar ze zijn er toch. Een ervan is *De Kleine Lord*, het beroemde verhaal van Frances Hodgson Burnett, dat door United Artists (Loet C. Barnstijn) werd verfilmd en welke film juist dezer dagen uitkwam. Wij wijzen bij deze gelegenheid op de nieuwe Nederlandsche vertaling, welke juist deze week, als premie-uitgave voor onze abonné's, is verschenen. Zooals bekend, wordt voor een ingenaaid exemplaar slechts een vergoeding gevraagd van 17½ cent. Voor een gebonden exemplaar in luxe-prachtband bedraagt deze 70 cent. Niemand verzuime van deze premie-aanbieding te profiteeren en dit prachtboek, ter lezing of herlezing, aan te schaffen. Het is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of hoofdkantoren.

Al zijn vriendjes en kennissen, ja zelfs zijn moeder, moest de kleine Errol in den steek laten, om in 't bezit te geraken van den graventitel, welke hem door het overlijden van zijn oom toeviel. Zijn eenvoudige woning, waarin hartelijkheid en liefde heerschten, moest hij verwisselen voor een grafelijk slot, waarin een nurksche, barsche, ontevreden graaf den scepter zwaaide.

De kleine jongen kent de wereld echter alleen van de zonnige zijde, en beschouwt iedereen als goed en vriendelijk. Zoo maakt hij zijn entrée in 't kasteel en zijn prettig, open karakter ontwapent zelfs den ouden norschen graaf, waarvoor iedereen bang is. Doch hoe ingenomen de graaf ook met den kleinen lord is, onder geen voorwaarde wil hij kennis maken met de moeder van den knaap, daar die vrouw, wijl zij niet van adel is, in zijn oogen slechts een vulgaire Amerikaansche is. Het conflict bereikt zijn hoogtepunt, als een inderdaad ordinaire dame op den titel aanspraak gaat maken en voor zichzelf 'n groot jaargeld opeischt. De graaf is echter zoo maar niet te overtuigen en zijn moeilijk, onaangenaam karakter komt dan uitstekend van pas bij het outmaskeren van de bewuste vrouw. Daar-

De decoratie van den koekebakker

door William French

Eens in het jaar, op Wapenstilstandsdag, voerde majoor Blake als vanouds het bevel over het vierde regiment Welsh Guards. Niet over het actief dienende, doch over het ontbonden regiment uit den wereldoorlog. En gedurende slechts enkele uren — zoolang de herdenkingsplechtigheid duurde rond de Cenotaaf, waaronder de Engelsche Onbekende Soldaat rust.

Het vierde Welsh Guards uit den oorlog had zich roem verworven. In menig gevaarvol oogenblik aan het front had het zich met élan in den strijd geworpen en vaak de ongunstigste kansen in een overwinning doen verkeeren. Herhaaldelijk was het eervol bij dagorder vermeld. Bij de onthulling van de Cenotaaf telde het nog slechts tweehonderd officieren, onderofficieren en soldaten — de bloem van zijn sterkte was verbloed op de slagvelden van Frankrijk en België. Bij die tweehonderd waren er niet meer dan drie manschappen, die nooit daadwerkelijk aan den strijd hadden deelgenomen. Dat waren de koks en de bakker, die ver achter de eerste loopgravenlinie, en veilig beschut, met de fourage van het regiment belast waren geweest.

„Koekebakkers,” noemde men hen min of meer smalend aan het front en dien verzamelnaam hadden ze ook na den oorlog behouden. „Honderd-en-negentig frontsoldaten en drie koekebakkers,” zei majoor Blake dien eersten Wapenstilstandsdag, dat zijn oud regiment nog aan onderhoorigen telde...

Van de koekebakkers verscheen er op den Wapenstilstandsdag altijd maar een. Hij heette John Tomkins — een bescheiden, ietwat eenzellige jonge kerel, die in zijn verschoten colbertje, zonder eenig versiersel, een pooveren indruk maakte tusschen zijn gedecoreerde kameraden.

John Tomkins verscheen ieder jaar opnieuw bij de herdenkingsplechtigheden van Wapenstilstandsdag. En alsof hij er eindelijk een vermoeden van kreeg, dat zijn nederige en van alle heldhaftigheid gespeunde verschijning ergernis wekte, vertoonde hij zich in het tiende jaar na den oorlog eveneens met een onderscheiding op zijn breede borst. Het was een smal rood lintje, waaraan een kleine, zilveren medaille bengelde...

Toen majoor Blake hem dien morgen voorbijliep in het gelid, hield hij verbaasd zijn pas in. „Wat is dat voor een onbekende decoratie? Aan welke heldendaad heb je die te danken?...” John Tomkins werd rood en draalde met een antwoord.

„Welnu?” drong Blake aan.

„Dat is een huldeblijk van de vereeniging...”

„In orde — ik weet het al!” viel Blake hem in de rede. Meteen liep hij door. Hij kende die prullen: een wedstrijdmedaille van een duivensport- of hengelasservereeniging. Om je ziek te lachen!

Het volgend jaar verscheen John Tomkins inderdaad met iets nieuws. Het roode lintje, waaraan de zilveren medaille bengelde, was thans bovendien voorzien van een zilveren gesp met de letter L. John Tomkins scheen zijn vijfzigste heldendaad bedreven te hebben...

En het jaar daarop verscheen John Tomkins met een kleine gouden medaille. Majoor Blake was sprakeloos van verbazing, maar hij wilde geen belangstelling toonen. Het jaar daarop bracht geen wijziging in de pronkerige decoratie. Maar opnieuw een jaar later was het roode lint voorzien van een gouden gesp. En die gesp droeg de letter C. John Tomkins had of zijn honderdsten

karper gevangen, of zijn honderdste tentoonstellingstaart gebakken, of zijn honderdste overwinning op het biljart geboekt...

„Gefeliciteerd met je honderdste vriend,” zei hij met een ernstig gezicht.

„Dank u — 't is anders niet de moeite, majoor,” antwoordde John Tomkins.

Majoor Blake grinnikte. „Dat geloof ik, dat het niet de moeite is. Als het zóó doorgaat, zie ik je hier nog verschijnen met een diamanten kruis...”

Misschien zou deze geschiedenis nooit bekend zijn geworden, als majoor Blake een paar maanden later niet een ernstig ongeluk was overkomen. Hij kwam op een middag uit de club en stak in gedachten den drukken rijweg over. Bijna terstond werd hij zich die onvoorzichtigheid bewust, doch toen was het helaas reeds te laat. Vlak bij zich bemerkte hij een daverenden auto — hij sprong schichtig terug — en werd tegelijk gegrepen door een anderen auto. Hij zag een bloedrood scherm voor zijn oogen neervallen, smakte tegen den grond en wist het volgend oogenblik van de wereld kwaad noch goed meer af. Hij was bewusteloos en werd met den grootsten spoed naar het hospitaal vervoerd...

Majoor Blake sloeg zijn oogen op in een helderwit vertrek met vier ledikanten. Aan de eene zijde van zijn bed stond een scherm — aan den anderen kant boog zich een zuster over hem heen. Hij voelde zich miserabel en duizelig, maar kon zich toch het gebeurde goed herinneren.

„Is... is...” begon hij te stotteren, maar de zuster viel hem glimlachend in de rede.

„U kunt gerust zijn, alles komt nu in orde, majoor. U hebt een ongeluk gehad en veel bloed verloren. Zóóveel, dat wij ernstig voor uw leven hebben gevreesd. Gelukkig konden wij u nog juist op tijd helpen en thans is het grootste gevaar geweken...”

Majoor Blake knipperde blij met zijn oogen — hij had er geen lust in, om nu al uit te stappen. Eensklaps hoorde hij gerucht achter het scherm. De zuster nam het weg en het volgend oogenblik klonk hem 'n opgewekte stem in de ooren. „Dag, majoor — hoe gaat het met u? Sapperloot, u is een kwade geweest — ik moet vier dagen het bed houden, om weer op te knappen...”

Den zin van die woorden verstond majoor Blake niet. Er was een uitdrukking van verbijstering in zijn nog troebele oogen gekomen. Daar lag waarachtig John Tomkins, de koekebakker van het beroemde vierde Welsh Guards. De man met het record-aantal karpers, of caramboles. En hij lag opgewekt te lachen — alsof dat bedhouden maar een grap van hem was...

„Hoe... hoe kom jij hier?” stamelde hij.

De zuster gaf hem antwoord. „Begrijpt u dat niet, majoor?” vroeg zij glimlachend. „Wel, meneer Tomkins is de oudste vrijwilliger van onzen bloedtransfusiedienst. Meer dan honderdmaal heeft hij zijn bloed afgestaan aan patiënten, die dreigden te bezwijken en aan hem hebt u het behoud van uw leven te danken. Hij is voor zijn menscheit lievend hulpbetoon gedecoreerd met goud — wacht, ik zal u die onderscheiding eens laten zien...”

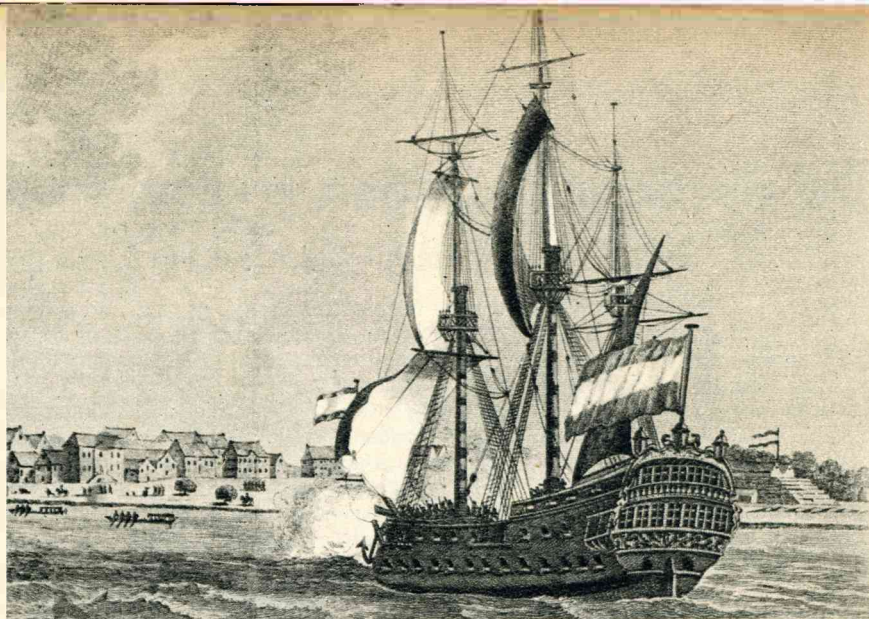
Zij liep naar een kapstok, maar toen zij bij het bed terugkeerde, lag majoor Blake met gesloten oogen en hield zich slapend. Men kan ook te véél vurige kolen ineens op iemands hoofd stapelen

opwekkend
smakelijk
gezond
pittig

De Saramecastraat te Paramaribo.

Reede van Paramaribo met op den achtergrond de stad.

OUDE PLAATJES VAN SURINAME

Suriname, ook wel Nederlandsch-Guyana genoemd, ter onderscheiding van Britsch- en Fransch-Guyana, is weldra tweehonderdzeventig jaren in Nederlands bezit. Het is 't belangrijkste deel van Nederlandsch West-Indië en vormt 't poovere overblijfsel van 't rijke, uitgestrekte gebied, dat Nederland eenmaal in Amerika heeft bezeten.

De oudste bewoners zijn Indianen geweest. Dezen hebben zich echter na de komst der boschnegers en Europeanen in het bergland teruggetrokken. Deze boschnegers waren de nakomelingen der negers, die als slaven uit Afrika waren ingevoerd om op de plantages der Europeanen te werken. Velen van hen wisten te ontsnappen en vereenigden zich in de bosschen tot benden, die de plantages overvielen, brandstichtend, plunderend en moordend. Dit duurde bijna twee volle eeuwen lang, zonder dat de Nederlandsche regeering afdoende maatregelen wist te treffen. Eerst in 1863, na de vrijverklaring van de slaven, keerde de rust voorgoed terug en vestigden zich de boschnegers in vaste woonplaatsen.

Men neemt aan, dat de naam „Suriname” van Indiaanschen oorsprong is en betrekking heeft op den Indiaanschen stam der Surinen, die eenmaal de alleenbezitters van 't land geweest zijn.

De geschiedenis van Suriname als koloniale bezitting is niet bijster glorieus. Het land is in den loop der eeuwen keer op keer door gelukzoekers overstroomd geweest, die het echter meestal weer spoedig

Een neger-wonderdokter (toovenaar)

verlieten, ontuchtend en teleurgesteld in hun verwachtingen. Suriname vormde aanvankelijk een Spaansche bezitting. Later vestigden zich er een aantal Engelsche kolonisten, op wie het in den Tweeden Engelschen oorlog door 'n Zeeuwsche vloot onder Krijnssen veroverd werd. Bij den vrede van Breda werd Suriname door Engeland aan Nederland afgestaan in ruil voor het door de Engelschen veroverde Nieuw-Amsterdam (het tegenwoordige New York).

Erg veel baat heeft Suriname nooit gebracht.

Na allerlei getob kwam het in eigendom van de

West-Indische Compagnie, die op haar beurt het weer verkocht, te weten: een-derde deel aan de stad Amsterdam, een derde deel aan Cornelis van Aerssen, heer van Sommelsdijck, terwijl de Compagnie 't overige in eigen bezit hield.

Het eerste tijdperk van bloei kwam na de invoering van de koffiecultuur (1719), nadat zich er een aantal Fransche réfugiés gevestigd hadden. Deze réfugiés, die het schrikbewind der revolutie ontsnapten waren, wisten de duizenden moeilijkheden langen tijd het hoofd te bieden, totdat de steeds bloediger plundertochten der boschnegers de cultures nagenoeg lam legden.

Engeland toonde zich nog steeds erop belust Suriname te bezitten. In 1799 maakten de Engelschen zich er van meester, moesten het bij den vrede van

Een tweeëntwintig voet lange boa (inlandsch: aboma) wordt gestroopt.

Amiens weer afstaan, om het in 1803 opnieuw te veroveren!

In 1814 echter kwam het voorgoed aan Nederland terug. Suriname beleefde toen een korte periode van welvaart, die echter na de vrijmaking der slaven bij gebrek aan voldoende arbeidskrachten ophield.

De kolonie raakte in diep verval, steeds opnieuw moest Nederland bijspringen om het in nood verkeerende land te helpen, hetgeen zoo tot op heden het geval is gebleven. Thans zijn er enkele lichtpunten te bespeuren, waaraan de door de K.L.M. opgerichte luchtlijnen, die Suriname met Amerika verbinden, hun deel schijnen bij te dragen.

Niettemin kost Suriname ons dit jaar weer 'n kleine drie miljoen gulden!

Begravenis van een voornamen burger. De kist wordt gedragen door zijn slaven, terwijl andere slaven de treurende familieleden met een zonnescherm tegen de zonnestralen beschutten.

Boschnegers als vrachtrijders.

Indianen in hun boschhut.

DOUGLAS

DE VADER VAN DE DOUGLAS

Wie iets voelt voor de schoone K.L.M.-vogels, moet ook hun „vader” kennen, hun schepper: Donald Wills Douglas.

Diens loopbaan begon heel ongunstig: adelborst zijnde martelde hij een admiraal, en werd deswege van school „getrapt”. Douglas was adelborst geworden, al had hij geen vechtlust in zijn aderen. Maar hij vond schuitjevaren wel prettig, en zijn broer was óók zee-officier. Hij besteedde 't grootste deel van zijn vrije tijd aan lectuur over de opkomende vliegkunst, en in plaats dat hij studie maakte van vuurwapens en van vouwen in pantalons, knutselde hij speelgoed-vliegtuigjes, die hij liet uitzeilan van de ramen der slaapzaal. Geen kinderachtige dingetjes van gevouwen papier, maar handige toestelletjes van stokjes en draadjes en lijn en elastiekjes.

Zijn machines, die onverwacht en zonder waarschuwing plachten uit te schieten, werden een dreigement voor zijn omgeving en een ergernis voor de negers, die later den rommel moesten redderen. Iedereen voelde, dat er vandaag of morgen een ramp moest gebeuren; en er gebeurde een ramp. Toen Doug een pracht-exemplaar klaar kreeg, vond hij een raam te min, klom op 't dak van de slaapzaal, om zijn machine te laten starten.... Het vliegtuigje kreeg zijn gang, hing in de lucht, daalde en gleed, en landde.... op het achterhoofd van een juist passerenden admiraal, die zich daarop zeer verwonderde.

Het achterhoofd van dien admiraal werd beroemd als zijnde het eerste vliegveld der Amerikaanse marine. Maar het wordt lakenswaardig geacht, dat een adelborst opstaat van zijn boeken, om teekenen van genie te vertoonen. Er ontstond zoo'n vroolijkheid onder de adelborsten en zoo'n gesputter van admirals, en zoo'n gemopper van heeren met smallere goudgalons, dat Doug de plaat maar poetste, en in Boston op de Technische Hoogeschool ging, waar 't althans geoorloofd was, blijken van vernuft

Donald Wills Douglas.

vliegtuigfabriekje te Los Angeles; in den oorlog was hij vlieger; na den oorlog ging hij als ingenieur naar zijn fabriek terug. Toen hij \$ 600 bij elkaar had gespaard, besloot hij, zelf aan 't bouwen te slaan.

Hij vroeg aan David R. Davis, een rijken vriend, die tevens, voor zijn plezier, een pracht van een werkplaats had: „Zou 't niet leuk zijn, als ik eens een groot mooi vliegmaschinen bouwde — voor jouw duiten — waar je dwars heel Amerika mee door kon vliegen zonder één tusschenlanding?” De oogen van den vriend begonnen te schitteren — leven de avonturiers! — en met zes arbeiders begon het karwei. Douglas' eerste echte eigen vliegtuig ontstond: de „Cloudster”, de „Wolkentoerist”. Davis probeerde er een non-stop-vlucht van Los Angeles naar New York mee, en kwam tot El Paso — een heele prestatie voor dien tijd. Daar kreeg hij motorpech, en bij de landing maakte een onverwacht cycloontje het vliegtuig af. Davis wreef zijn oogen uit en werd weer nuchter.

Hij bedankte er tenminste voor, \$ 15.000 voor te schieten, toen Douglas die noodig had, om een opdracht voor Marine uit te voeren, het resultaat van een prijsvraag. Toen riep Douglas de hulp in van een anderen vriend, den journalist Bill Henry. Die pakte een envelop, en schreef de namen op van tien rijke bewoners van Los Angeles en samen gingen de twee vrienden dat rijtje af met een intekenlijst, en zij praatten zoo lang, tot de tien rijkaards allemaal geteekend hadden, ieder voor zijn portie. Met dat geld, wat crediet en wat hulp in materialen, bouwde Douglas de drie gevechtsvliegtuigen, en die vielen zóó in den smaak, dat er voortdurend opdrachten

en vindingskracht te geven.

Douglas studeerde en werd vliegtuigbouwer. Hij bouwde oorlogsvliegtuigen, uit nood; want hij was de zoon van een New-Yorksch bank-beambte, dus kapitaal had hij niet; en de eenige klant, in wiens handen geld zat om vliegtuigen te koopen, was toen het ministerie van oorlog.

Vóór den oorlog had Douglas 'n baantje op een

volgden: van Marine, Oorlog, de Posterijen en de Kustwacht.

Vóór 1932 was Douglas een man van naam in technische en militaire kringen, maar het publiek kende hem niet. Ford beheerschte de Amerikaanse markt, met een zeer goed vliegtuig, en Fokker werd hem een steeds zwaarder concurrent. Maar Ford liet plotseling den vliegtuigbouw varen — van verdriet om den dood van een protégé, een zeer bekwamen jongen piloot, zegt men — en Fokker was een buitenlander! Douglas had een mooie kans — en gebruikte die met kracht en talent. Hij bouwde steeds volmakter machines, en won. De mislukte adelborst, die met een botsing met een admiraal begon, is nu de hartevriend van de admirals, een glorie voor zijn land, een leverancier, dien alle werelddeelen opzoeken. Hij heeft nu zesduizend man aan 't werk, en voor twintig miljoen onuitgevoerde orders in zijn boeken.

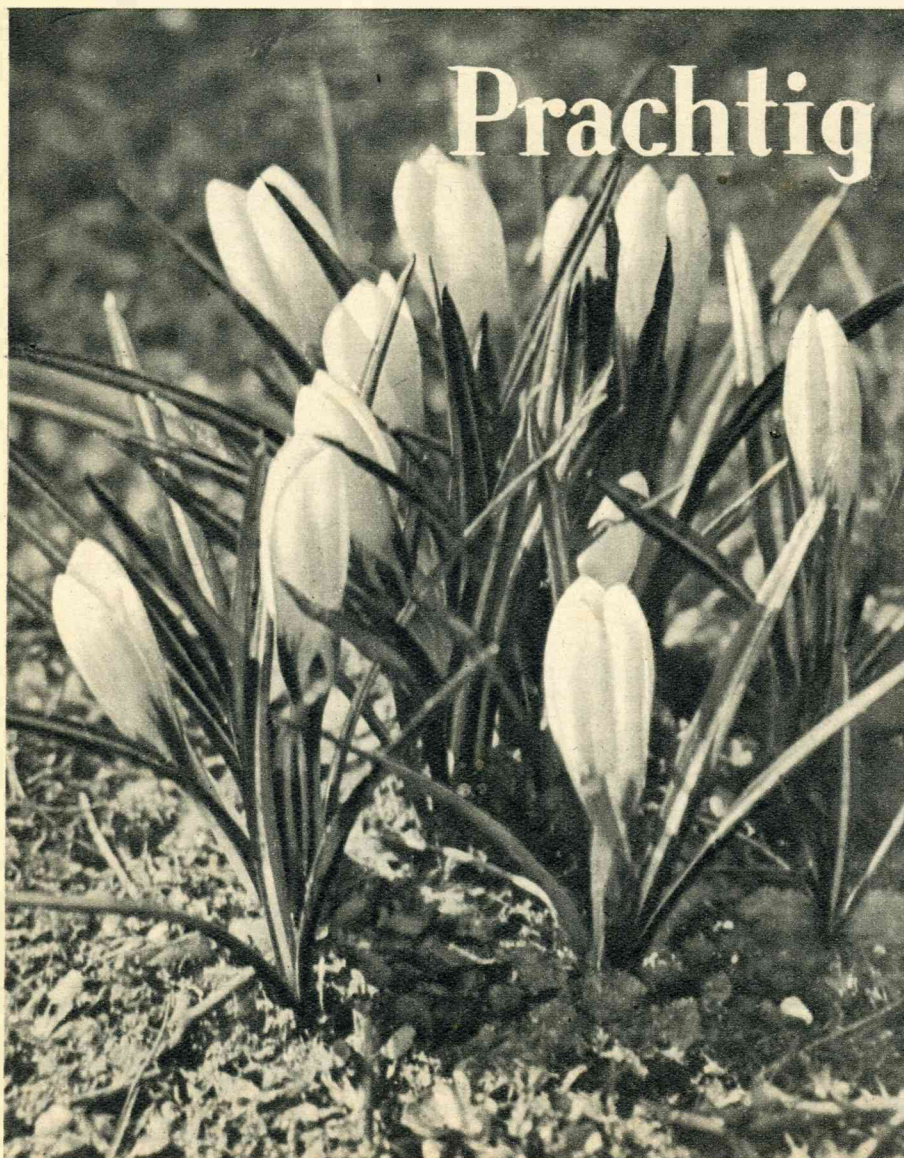
Donald W. Douglas is nu zoowat vijfenveertig, maar hij ziet er jonger uit. Hij is dol op zeilen, waarmee hij tal van bekens won.

De vleugels van zijn kunstvogels overspannen de heele wereld. Men kan zijn fabrieksmerk aan den hemel vinden boven Azië, Oost-Indië, de Alpen en de gebergten van Noord- en Zuid-Amerika. Van hun drakenbekken wapperen in verschillende klimaten de vlaggen van Nederland, Zwitserland, Duitschland, Polen, China, Noorwegen, Japan en een aantal Zuid-Amerikaansche republieken.

En als men nu eens bij Doug gaat kijken, en vraagt, wat hij denkt van de toekomst der luchtvaart, dan wijst hij naar de schuifdeuren van zijn nieuwste fabrieksuitbreiding. „Die deuren,” zegt hij dan, „kunnen een machine doorlaten met een vlucht van over de tachtig meter!”

Het Douglas-toestel „Ibis” van de K. L. M.

Prachtig

is het voorjaar.....

maar ook gevaarlijk door de plotselinge weersveranderingen

Neem bij de eerste teekenen van verkoudheid

ASPIRIN

HET PRODUCT VAN VERTROUWEN

Alléén echt
met oranje band
en Bayer-kruis

kinderen worden BEDREIGD

Op straat en op school kunnen zij besmet worden! Geeft ze daarom vóór het naar school gaan en bij het thuiskomen een tablet Formamint, vooral als er een epidemie heerscht. Formamint doodt de bacteriën in mond en keel en voorkomt besmetting.

FORMAMINT

BIJ ALLE APOTH. & DROG. 6 FL. 1.- PER FLACON

Chlorodont Tandpasta
in prijs
NAAR BENEDEN!

Chlorodont Tandpasta is goedkooper geworden! Dezelfde goede kwaliteit, maar lager in prijs. Chlorodont kost thans slechts 25 cent (voorheen 35) per tube en 'n groote tube nu 45 cent (voorheen 60). Dit is een prijs-laagterecord! Deze prijsdaling brengt Chlorodont Tandpasta in het bereik van iedereen. Voor witte tanden en 'n frischen, gezonden mond: Chlorodont! Koop nog vandaag Chlorodont Tandpasta!

TANDPASTA
Chlorodont

Per tube $\frac{35}{25}$ en $\frac{60}{45}$ cent

DOOSJES 20 EN

35 CENT

PIET HEIN EN DE VEROVERING VAN DE SPAANSCHES ZILVERVLOOT

Een voordeel van
ongeveer vijftien
miljoen

Eenmaal in het jaar lieten de Spanjaarden de schatten, die zij in Amerika vergaard hadden, door een groote vloot naar hun vaderland transporteren. Deze vloot, die sterk bewapend was, werd, ter onderscheiding van de gewone koopvaardijvloeten, in den volksmond „de zilvervloot” genoemd. Zij vervoerde niet uitsluitend edele metalen, maar ook andere kostbaarheden en natuurlijk lagen de vijanden van Spanje, waartoe vooral de Hollanders behoorden, dikwijls op de loer om den gehaten Spanjolen die vloot afhandig te maken. Maar dit was hun, tot het jaar 1628, nog nimmer gelukt. In dit jaar zou het lot den Hollanders echter bijzonder gunstig gezind zijn. Door omkooprij waren de heeren van de West-Indische Compagnie er achter gekomen, wanneer de zilvervloot uit Amerika zou vertrekken en toen besloten zij een energieke poging te wagen, om deze vloot in hun bezit te krijgen. Hoe gevaarlijk hun plannen ook mochten lijken, „luchtkasteelen” waren zij stellig niet, want de Compagnie beschikte, ter bescherming van haar bezittingen, over tal van oorlogsbodems met een geoefende bemanning en een uitnemende bewapening. Zoo konden dan in de maand Mei, van datzelfde jaar, vele oorlogsschepen van de West-Indische Compagnie het ruime sop kiezen, om zich op den eersten Juni onder commando van den bekenden vlootvoogd Piet Hein te vereenigen, waarop de gevaarlijke reis aanvaard werd. Toen Piet Hein, op den negentienden Juni, in de buurt van de Kanarische eilanden gekomen was, zond hij drie kleine, doch vlugge oorlogsschepen op verkenning uit, maar die tocht had geen succes. Van de zilvervloot was geen spoor te ontdekken. Het geduld van de Hollanders werd echter niet lang op de proef gesteld, want op den negenentwintigsten Juli ontmoetten zij toevallig een Spaansche bark en toen zij deze hadden ingerekend bleek, dat het schip uitgezonden was door den gouverneur van Havana, om den admiraal van de „zilvervloot” te berichten, dat de Hollanders in aantocht waren. Nu Piet Hein deze tijding onderschept had, bleef de leiding van de „zilvervloot” onkundig van het gevaar, dat haar bedreigde. De Spanjaarden moesten zich met hun rijkdommen volkomen veilig wanen en dus gingen de Hollanders met verdubbelden ijver op zoek, maar hoe zij ook hun best deden, de buit, dien zij zoo vurig begeerden, was onvindbaar.

Eindelijk, op den ochtend van den negenden September meldde de uitkijk, dat er een vloot van tien Spaansche schepen in zicht was. De golfstroom had den Hollanders dus niet zoo'n slechten dienst bewezen! De Spanjaarden waren echter op hun hoede en nauwelijks hadden ze de vijandelijke schepen ontdekt of zij kozen ijlings het hazenpad. Onmiddellijk liet Piet Hein de sloepen strijken en met de kleine, snelle vaartuigen had hij spoedig de

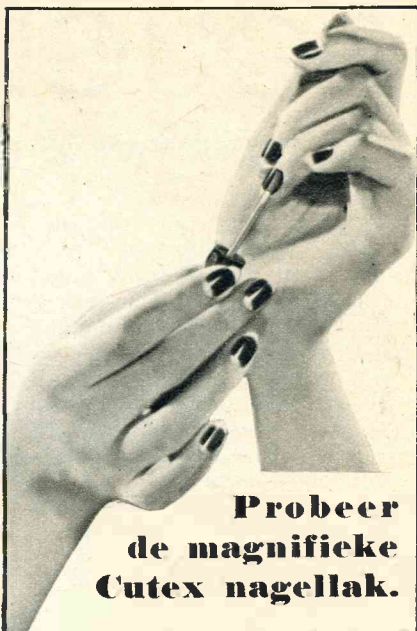
ten, de zilvervloot kon zij onmogelijk zijn! Piet Hein en zijn mannen hadden zich vergist. Al weer dus een teleurstelling! Maar zelfs nu lieten zij den moed niet zinken. Zij bleven hopen, dat de „zilvervloot” in de buurt zou zijn. Voorwaarts ging het en ditmaal liet het succes niet op zich wachten, want in den middag van denzelfden dag ontwaarden ze aan den horizon de galjoenen van de Spaansche zilvervloot.

Zonder dralen begonnen de Hollanders haar te achtervolgen, maar, profiteerend van een stevige bries, gingen de Spanjaarden er vandoor in de richting van Matanzas. Een poging van Piet Hein om ze den weg af te snijden mislukte en tegen den avond zeilden de galjoenen de baai in, waar zij aan den grond raakten. Wat stond Piet Hein nu te doen? Als hij de baai binnen ging, kon hij er op rekenen, dat de Spaansche zeelui, geholpen door de kustbatterijen, hem „de volle laag” zouden geven. Toch besloot hij dit waagstuk te ondernemen, maar toen hij, in den vroegen ochtend van den volgende dag, de baai binnen zeilde en een van zijn schepen, omdat de bemanning het vaarwater niet kende, aan den grond liep, begreep onze wakkere vlootvoogd, dat hij den vijand op een andere wijze moest aanpakken.

Nogmaals werden de sloepen gestreken en daar ging het er op los! Het eerst hadden de Hollanders het gemunt op het schip van den Spaanschen vice-admiraal, dat tot de sterkste galjoenen behoorde. Spoedig lagen de Hollanders langszij en voordat de Spanjaarden beseften, wat er gebeuren ging, was reeds een Hollandsche matroos langs een los hangend touw aan boord geklommen. Zonder zich lang te bedenken greep deze waaghals eenige trossen, die op het dek lagen, bevestigde ze aan het boord en gooide ze zijn „zeegenooten” toe, die als katten zoo vlug aan boord klauterden. In een ommezien hadden zij het schip in bezit genomen. De overrompeling, die zoo'n lange voorbereiding gekost had, was — en nog wel zonder bloedvergieten — volkomen gelukt. Het vermaarde avontuur bracht, buiten de kostbaarheden, die bij „vergissing” in de zakken van Janmaat terecht kwamen, de West-Indische Compagnie ongeveer vijftien miljoen gulden in het laatje!

Op den twaalfden April verscheen de roemrijke vloot op de reede van Vlissingen, waar Piet Hein en zijn mannen met ongekende geestdrift werden ontvangen. Hun terugkeer werd een ware zegetocht. Zelden heeft een overwinning zulk een spontane feestvreugde ontketend. Heel het land stond op stelten en overal werden de overwinnaars als helden ingehaald!

Spaansche schepen ingehaald. Zijn matrozen klommen aan boord en overmeesterden de Spanjaarden. Meteen begon Piet Hein met zijn officieren de ladingen te onderzoeken. Zij vonden meel, indigo, cochenille, campêchehout en huiden. De koopvaardijvloot, die hun bij dezen tocht in handen was gevallen, had niet de kostbaarheden aan boord waarnaar zij zoch-

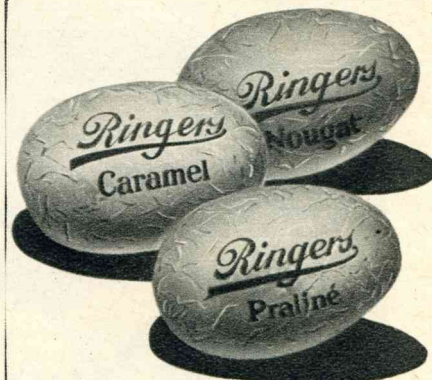
**Probeer
de magnifieke
Cutex nagellak.**

De nieuwe Cutex nagellak verdampst niet, is tot den laatsten druppel te gebruiken, is gemakkelijker aan te brengen en droogt op met fraaiere glans.

Ieder winkelier heeft deze nieuwe matglanzende tinten in voorraad.

CUTEX
Liquid Polish.

Gevulde eitjes

(gesorteerd)

Grote
verscheidenheid
in vullingen
en smaken.

30 en 35 cts. per ons.

RINGERS

DE VEROVERING VAN DE ZILVEREN VLOOT

Aquarel in speciale opdracht vervaardigd door den beroemden zeeschilder Adolf Bock.

NAPELS

Met de geboorte aldaar van een jeugdigen troonopvolger, den zoon van het Italiaansche kroonprinselijk paar, vraagt Napels, de stad waar dit heuglijk feit door de bevolking zoo geestdriftig werd gevierd, als vanzelf om onze belangstelling in deze rubriek. Wij geven nu eens niet het over de geheele wereld bekende gezicht op de bocht der golf van Napels met op den achtergrond den Vesuvius, doch een ander interessant hoekje der stad, waaraan ook historische herinneringen zijn verbonden, zij het dan van meer recenten datum, want Napels zelf als woonplaats is meer dan tweeduizend jaar oud. Bijna drieduizend jaar geleden vestigden daar Grieksche landverhuizers hun kolonie. Een der schoonste plekjes ter wereld maakten zij tot een nieuw vaderland en ze gaven aan de aldaar door hen gebouwde stad in hun taal den naam van Nea-Polis, dat is „Nieuwe Stad”. Onder dien naam is de stad onder den rook van den Vesuvius en in de onmiddellijke nabijheid van de Blauwe Grot wereldbekend en beroemd. En het moet er wel uitsonderlijk schoon zijn, want het is niet voor niets dat het bekende spreekwoord „Eerst Napels zien en dan sterven” de ronde doet door geheel de beschaafde wereld. Napels moet men gezien hebben om te kunnen sterven in het gelukkig besef het schoonste te hebben aanschouwd wat er ter wereld aan natuurschoon denkbaar is. We gaan er dus met u heen, zij het dan voorloopig in gedachten, en we naderen Napels van de zeezijde. Want het is langs dien kant, dat Napels den bezoeker het meest overvloedigende schouwspel biedt. Van verre reeds teekent de golf zich af in een doorschijnende blauwen sluier van zeedamp tusschen de beide landtongen, waardoor zij wordt omsloten, kaap Misena en de Punta Campanella. Als twee reusachtige pilaren vormen de rotsmassa's van Ischia en van Capri er de uiterste afsluiting van. En op den achtergrond verheft zich statig en indrukwekkend, bekroond met zijn eeuwige rookpluim, de Vesuvius. Eigenlijk moest de golf van Napels zijn naam dragen, want de vuurreus beheerscht haar geheel. Aan zijn roeten liggen als een krans van paarden de blanke stadjes uitgestrooid, waarvan Napels, de groote stad, het sierlijkste kleinood vormt. Naarmate men dichterbij komt wordt het grooter en grooter en fonkelt het in duizenderlei kleuren, ingesloten tusschen de saffieren glansen van hemel en water.

Het Napels van heiden is wel heel sterk veranderd — en wel ten goede — bij dat van een halve eeuw en meer geleden, toen in de smalle, voor het grootste deel thans afgebroken sloppen en stegen der volksbuurt Santa Lucia de lazaroni (bedelaars) met hun roode mutsen rondsletterden tusschen de nietsnutters en van een dolce far niente genietende Napolitanen. Het is juist op een overblijfsel aan het begin van dit vroegere volkskwartier, dat men, gedeeltelijk rechts op onze foto, neerblijkt; het komt uit op de Piazza del Plebiscito, het Volksstemming-plein. Dit is zonder twijfel het mooiste plein van Napels. Het dateert van 1810. Ter linkerzijde ziet men op onze overzichtsfoto nog een gedeelte van het koninklijk paleis, waar kroonprins Umberto van Italië met zijn gemalin, Marie-José van België, resideeren. Midden op de

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

staat het gebouw van den militairen gouverneur, vanwaar men uitziet op het arsenaal en de kleine binnenhaven met het park daarvoor. De beide standbeelden op het groote plein voor de zuilen-galerij, waarvan het eene gedeeltelijk in de schaduw valt van het kerkfronton, zijn de ruitbeelden van de koningen Ferdinand I en Karel III. Het koninklijk paleis telt een aantal prachtig gedecoreerde vertrekken en enkele waardevolle schilderijen. De naam van het boven genoemde Volksstemming-plein

herinnert aan een episode uit de geschiedenis van het Italiaansche koninkrijk, en wel aan het volks-referendum, waardoor in 1860 het oude koninkrijk der beide Siciliën aan Victor Emmanuel, den koning-soldaat, werd geschonken. Den 6en September van dat jaar had Frans II de stad Napels, waar hij zijn residentie had, verlaten. Reeds daags daarna trok Garibaldi, meester intusschen van heel Sicilië, bijna geheel alleen als dictator de hem met geestdrift begroetende stad binnen. Denselven avond nog vlamden overal de vreugdevuren op en was heel Napels feestelijk verlicht. Er werden dolle rondedansen uitgevoerd en met vlammende toortsen in de hand hosten de lazaroni onder opgewonden kreten van blijdschap door de straten. Toen was het de beurt van Napels om over zijn lot te beslissen. De uitslag der te houden volksstemming was niet moeilijk te voorspellen. Er werden 109.000 stemmen voor vereeniging met Italië uitgebracht, en slechts 300 tegen, terwijl 3000 personen zich van stemming onthielden. En in heel het vroegere koninkrijk der beide Siciliën gaf de volksstemming hetzelfde beeld: er waren nauwelijks tienduizend tegenstemmers, terwijl het aantal inwoners dat zich vóór verklaarde een millioen driehonderdtienduizend-tweehonderdzesenzestig bedroeg. Eindelijk dan reed koning Victor Emmanuel, naast Garibaldi in het rijtuig gezeten, den 7en November 1860 Napels binnen. Wie de geestdrift der Napolitanen kent, kan zich een gedachte vormen van de feeststemming, welke er toen in de straten der stad heerschte. Het resultaat der volksstemming werd den koning plechtig overhandigd. De naam van het groote plein op onze foto herinnert aan dit feit, en onder de standbeelden, welke de poortingen van het koninklijk paleis flankeren, staat het beeld van koning Victor Emmanuel op de allereerste plaats. Wij zullen ons verder niet wagen aan een enigszins nauwkeurige en gedetailleerde beschrijving van de bevolking dezer groote stad, die met 875.000 zielen op twee na de grootste van heel Italië is. Maar deze bevolking is misschien wel de luidruchtigste en levendigste van het geheele schiereiland. Dit is zeker, dat, ondanks ingrijpende sociale en hygiënische verbeteringen der laatste tientallen jaren, de eerste havenstad van het rijk, zij het iets minder belangrijk dan Genua, toch nog altijd behoort tot de schilderachtigste bevolkingscentra van Italië, met haar eindeloze volksfeesten, met haar opgewekt druk haven- en kadeleven, met haar zang en muziek, en dit alles overgoten met het glorieuze licht der Zuidelijke zon, die er alles maakt tot een feest voor de oogen, tot een onvergetelijk schouwspel.

foto ziet men de kerk van San Francisco de Paolo (1817), welker koepel, gedragen door dertig marmerzuilen, herinnert aan 't Pantheon te Rome. Rechts van de kerk

Gezocht: Een man met rood haar

door Edward Jefferson

In de eerste bocht van de Cunena liet brigadier Jelles de kano een oogenblik drijven. Leunend op zijn pagaai tuurde hij scherp langs den modderigen oever.

„Daar moet het zijn,” wees hij sergeant Davis naar een open plek tusschen de galnotenstruiken. „Ik zie het dak van een hut.”

Davis hief zijn hoofd boven het tentzeiltje uit, waaronder hij beschutting had gezocht tegen de onbarmhartig brandende zonnestralen. „Dat kan wel,” zei hij brommend. „Laten we maar eens gaan kijken. Let op, of er geen kaaimannen in de buurt zijn.”

Op de open plek was niet het minste gevaar te bespeuren. „Alles veilig,” zei Jelles. Samen trokken zij de kano op het droge. Toen gingen ze op de hut aan, die omgeven was van een dichte heg van mangrove-struiken.

Hun gedempte stemmen wekten leven daarachter. Er klonk woedend hondengeblaf van het erf. Toen verscheen het slaperige gezicht van een kaffer boven de heg.

„Hallo,” zei Davis, het erf betredend met de revolver in zijn hand. De hond, een bijterig exemplaar van onbekend ras, lag vast aan een tamarac en ging woedend tegen de vreemde indringers te keer. „Wie woont hier?” vroeg hij den kaffer.

De man streek met allebei zijn handen over zijn borst. „Ik,” zei hij grijnzend.

Davis trok een barsch gezicht. „Je moet ons niet voor den mal houden, jongen. Zeg eens op: hoe heet de blanke, die hier woont?”

„Baas Harris, hééft gewoond,” antwoordde de kaffer. In zijn eigenaardig mengelmoes Afrikaansch en Engelsch ging hij voort: „Gisteravond neger komen. Hij smoezen met baas Harris. Baas Harris erg verschrikt. Hij roepen mij. Hij zegt: „Klaas, ik ga weg, ver weg. Alles voor jou, hut voor jou, hond voor jou, alles.” Ik zeg: „Goed, baas, dank u veel.” En toen baas weggaat.”

Davis begreep het brabbeltaaltje. De man, dien hij zocht wegens moord op 'n neger, was den vorigen avond gewaarschuwd, dat hij in aantocht was. Hij had in allerijl de vlucht genomen en wijl de andere oever van de Cunena op Portugeesch grondgebied lag, kon hij zijn nasporingen wel staken.

„Had die baas Harris rood haar?” „Rood haar, vuurrood haar,” beaamde de kaffer.

Ze gingen de hut binnen, terwijl de hond als bezeten te keer bleef gaan. Daarbinnen was alles in wanorde. Gebruiksvoorwerpen lagen her en der verspreid, alsof iemand in groote haast de hut had doorzocht naar onontbeerlijke dingen.

„Welken kant is je baas opgegaan?” wendde Davis zich opnieuw tot den kaffer.

„Dien kant,” wees de inboorling naar het westen. „Over steenrug naar anderen oever.”

Davis ondervroeg Jelles met een blik. „De steenrug?”

„Moet zoowat een kilometer verder liggen,” onderrichtte deze hem.

„Kom mee,” zei Davis kort.

De kaffer bleef achter, toen ze het erf verlieten. Ver weg hoorden ze het hondengeblaf nog. Jelles pagaaide en weldra hadden ze den steenrug bereikt. Het was een grillig gevormde, natuurlijke dam in de rivier, die bij laag water den eenen oever met den anderen verbond.

„Een kano,” wees Jelles naar den

Portugeeschen kant van de rivier. Davis keek niet. Zijn opmerkzaamheid was door iets anders getrokken. Op en tegen den dam lag zich een gezelschap van zes kaaimannen te zonnen. En niet ver daar vandaan dreef een kleedingstuk op het water. . . .

Jelles vischte het ding op. Het was een halve jas, met geweld uiteengerukt. De zak zat er nog in en in dien zak zat een bundeltje papieren. „John Harris, geboren in Windhoek,” zei Jelles met een bleek gezicht.

Davis wierp een schuwen blik op de kaaimannen. Toen zag hij de kano pas, die hen genaderd was. Er zat een magere man in met een gebronsd gelaat en sluik, zwart haar. Aan zijn voeten lag een verscheurd kleedingstuk.

„Hallo, heeren,” begroette hij de politiemannen. „Hebben jullie ook vangst? Kijk eens wat ik vond!”

Davis was de eerste die sprak. „Een zekere Harris, een man met rood haar. Hij moet gisteravond van plan zijn geweest over den dam naar den Portugeeschen oever te vluchten. Hij is beschuldigd van moord.”

„Dan zal het wel bij een plan gebleven zijn, heeren,” antwoordde de ander onbewogen. „In ieder geval zal hij van dat stomme waagstuk nooit meer iets navertellen. Hoe zegt u, Harris? Neen, dien ken ik niet. Maar ik woon aan den Portugeeschen kant en kom maar zelden aan den Engelschen oever.”

„Een man met rood haar,” zei Davis nogmaals.

„Neen,” herhaalde de ander hoofdschuddend. „Maar rood haar of zwart haar — u kunt 'm wel afschrijven, als u 'm zoekt.”

Davis knikte bevestigend. „Hoe heet u?” informeerde hij. „Ik had graag een verklaring van u over het vinden van die pantalon. Wilt u even met ons meegaan?”

„Zeker,” zei de ander bereidwillig. „M'n naam is Rodrigas Maranza, Portugeesche nationaliteit.”

Jelles had zijn pagaai alweer gegrepen en stuurde de kano de rivier op. De Portugees volgde hen. „Is het nog ver?” schreeuwde hij Davis na tien minuten toe. Met een potsierlijk gebaar veegde hij het zweet van zijn voorhoofd.

„We zijn er haast,” wees Davis naar de open plek in de verte. Een paar minuten later stapten ze tegenover de hut van John Harris aan den oever. De kaffer had de schaduw van de mangroveheg weer opgezocht en kwam traag overeind. Hij nam den derden bezoeker met een onverschilligen blik op, terwijl de hond, evenals daarstraks, woest begon te blaffen. Toen de Portugees het erf betrad, bedaarde zijn waakzame woede echter plotseling.

„Hé, nou is ie opeens koest,” zei Jelles zonder bedoeling.

Davis, die in gedachten voorop liep, hoorde die woorden en bleef staan. Hij keek naar den hond, die zacht jankend aan zijn ketting rukte om bij hen te komen en vroolijk met zijn staart kwispelde. In Davis' blik kwam een uitdrukking van verrassing.

Het volgend oogenblik hield hij den schijnbaar niets kwaads vermoedenden Portugees zijn dienstrevolver voor. „Er is maar één verklaring te vinden voor de vreugde van dien kribbebijter,” zei hij opgewekt. „Galnotensap schijnt een prima haarverf te zijn, maar dat beest herkent zijn baas zoo goed met zwart als met rood haar. Geef me je polsen maar, senior Maranza — ik schrijf John Harris voorloopig nog niet af.”

KING
Een natuurlijke
verkwikking!

Een dagelijkse bekende... Het moderne leven roept: „Tempo! Tempo!” Uw gezondheid eist: „Kalmte! Rust!” King herstelt het evenwicht. King houdt U fris en monter. Aan het edele natuurproduct ontleent King de weergaloos verkwikkende eigenschappen. De heerlijke smaak en geur zijn het bewijs van de originele samenstelling. De natuur is niet te verbeteren.

KING PEPERMUNT

TONNEMA & CIE. • FABRIKANTEN VAN KING PEPERMUNT • SNEEK

1 Ik schaam me mijn handschoenen uit te trekken, zoó rood en ruw zijn mijn handen — wist ik toch maar een middel...

2 Waarom gebruik je dan geen Kaloderma-gelée? Het houdt mijn handen altijd glad en zacht — en dat met een huishouden als 't mijne!

3 Kaloderma-gelée zal U zeker helpen. — Die ervaring heb ik bij honderden dames opgedaan. En — wat bijzonder prettig is — het maakt de handen niet fettig!

4 's Avonds vóór het naar bed gaan de handen wassen en goed afdrogen. Dan direct wat Kaloderma-gelée erop en een halve minuut goed inwrijven en masseeren.

5 Een wonder, hoe zacht en glad je handen zijn. Die zie je al dat huishoudelijk werk niet aan!

Rode en ruwe handen worden in één nacht weer zacht en glad door:

KALODERMA-GELÉE

het speciale middel ter verzorging der handen

F. WOLFF & SOHN • KARLSRUHE

KLOKKEND MANTELTJE MET BIJPASSEND MUTSJE

Het voorjaarszonnetje moge dan ook nog zoo aanlokkelijk schijnen, toch zal iedere verstandige moeder haar kleintjes zeker nog een warm jasje laten dragen, want ze weet maar al te goed, dat juist het voorjaarsweer dikwijls zoo verraderlijk kan zijn.

Daarom dus aan den slag en dit aardige manteltje met bijpassend mutsje voor uw kleine meid gebreid: een vroolijk geheel, dat de kleintjes, vooral door het vlotte klokmodelletje, bijzonder leuk zal kleeden.

Als materiaal gebruiken we stevige vierdraads wol in een combinatie van blauw met bruineel gespikkeld. Om een juiste verhouding te verkrijgen wordt eerst een proeflapje gebreid: 9 steken in de breedte moeten 5 cm. zijn en 13 naalden in de hoogte moeten eveneens een afmeting hebben van 5 cm.

We beginnen onderaan bij het:

Rugpand en zetten 112 steken op. Dan breien

we: 6 naalden in gerstekorrelsteek, dus telkens 1 recht, 1 averecht en bij de volgende naald eveneens 1 recht, 1 averecht breien, maar dan zóó, dat recht boven averecht en averecht boven recht komt te liggen.

Vervolgens 6 naalden recht (terug averecht) breien, waarna begonnen wordt met het klokmodel.

13e naald: 2 st. tez. (te zamen); 18 r. (recht); 1 st. afh., 1 st. breien en den afgehaalden st. over den gebreiden steek heen halen (dit wordt in het vervolg een overhaling genoemd) 24 r.; 2 st. tez.; 16 r.; 1 overh.; 24 r.; 2 st. tez.; 18 r.; 1 overh.; nu zijn er nog 106 st. op de naald.

14e—18e naald: recht.

19e naald: 2 st. tez.; 17 r.; 1 overh.; 22 r.; 2 st. te zamen; 16 r.; 1 overh.; 22 r.; 2 st. tez.; 17 r.; 1 overh.; nu zijn er nog 100 st. op de naald.

20e—24e naald: recht.

Zoo gaat men door met telkens 6 steken te minderen bij de volgende en dan bij iedere 6e volgende naald, waarbij men dus 1 st. minder breit tusschen de 2 minderingen op ieder einde en 2 steken minder tusschen de volgende 2 minderingen op ieder einde en dus steeds 16 steken in het midden houdt.

Wanneer er 46 st. over zijn, breit men 19 naalden in tricotsteek (heengaan-de recht en teruggaande averecht) na de laatste mindering.

Armsgat: 3 st. afkanten bij het begin van de volgende 2 naalden; minder vervolgens 1 st. aan weerszijden op het einde van de 3 volgende naalden, zoodat er 34 st. overblijven. Nu zonder minderen doorbreien tot de armsgaten 8½ cm. hoog zijn. Dan aan den verkeerden kant losjes afkanten.

Rechtervoorpand: Begin onderaan en zet 58 st. op. Dan 6 naalden in gerstekorrelst. (zie boven) breien, vervolgens 6 naalden in tricotsteek breien.

13e naald: 10 r.; 1 overh.; 26 r.; 2 st. tez.; 16 r.; 1 overh. Men heeft nu nog 55 st. Dan 5 naalden in tricotst. breien.

19e naald: 10 r.; 1 overh.; 24 r.; 2 st. tez.; 15 r.; 1 overh. Nu zijn er nog 52 st. op de naald. Dan 5 naalden in tricotst. breien. Ga door met telkens 3 st. op deze wijze te minderen en wel bij de volgende en iedere 6e volgende naald, waarbij men steeds 10 st. houdt aan het begin van de naald en 2 st. minder overhoudt tusschen de eerste 2 minderingen en 1 st. minder tusschen de laatste 2 minderingen tot er 25 st. overblijven.

Nu nog, na de laatste mindering, 20 naalden breien en bij den hoek van het armsgat eindigen.

Armsgat: 3 st. afkanten bij het begin van de volgende naald, dan aan

de zijde van de afgekante st. bij de 3 volgende naalden telkens 1 st. minderen totdat er dus nog 19 st. overblijven. Doorbreien zonder minderen tot het armsgat 6 cm. hoog is en eindigen aan de zijde van den hals.

Hals. 1e naald: 8 st. afkanten en breien tot aan het einde van de naald.

2e naald: 9 averecht, 2 averecht tez.; er zijn dus nog 10 st. over. Brei boven deze 10 st. nog 9 naalden en kant dan aan den verkeerden kant af.

Linkervoorpand: Dit wordt als het rechtervoorpand gebreid, maar de minderingen worden aan den tegenovergestelden kant gebreid.

Mouwen: Begin aan den bovenkant en zet 12 st. op. Brei in tricotst., maar meerder 1 st. aan weerszijden van de 2e naald, dan aan weerszijden van iedere naald die volgt totdat er 38 steken op de naald zijn. Brei vervolgens 5 naalden zonder meerderen, minder daarna 1 st. aan weerszijden van de volgende naald, dan aan weerszijden van iedere 8e volgende naald totdat er 26 st. over zijn. Nu nog 7 naalden zonder minderen breien, dan 5 naalden in gerstekorrelst. en tenslotte afkanten.

Rand langs het jasje: Naai eerst de schouders aan elkaar, verbind de voorpanden met het rugpand, zet de mouwen aan elkaar en naai deze in het jasje. Strijk het werk aan beide kanten met een vochtigen doek en een warm ijzer. Haal den rechterkant van het linkervoorpand naar u toe en neem 84 lussen op de naald. Brei hierboven 4 naalden in gerstekorrelst. Kant dan af. Neem ook voor 't rechtervoorpand 84 lussen op en brei als volgt:

1e naald: 84 st. in gerstekorrel.

2e naald: 42 st. gerstekorrel, 2 st. afkanten, 9 st. gerstekorrel, 2 st. afkanten, 21 st. gerstekorrel, 2 st. afkanten, 2 st. gerstekorrel.

3e naald: Gerstekorrelst. breien en boven den afgekanten st. van de vorige naald nu telkens weer evenveel st. opzetten als afgekant werden.

4e naald: 84 st. in gerstekorrel breien. Dan afkanten.

Haal dan den rechterkant van den hals naar u toe en neem 54 lussen op, geheel in de rondte. Brei hierboven 4 naalden in gerstekorrelst. en kant vervolgens de st. af.

Pers den rand onder een vochtigen doek en naai 3 knopen tegenover de knoopsgaten. Naai ongeveer 4 cm. onder het armsgat van het rechtervoorpand een gehaakt koordje en maak tusschen het 1e en 2e knoopsgat van het linkervoorpand een lusje waardoor het koordje gehaald wordt en dus een ondersluiting wordt gemaakt.

Mutsje: Dit wordt in vier pandjes gebreid. Zet 19 st. op en begin onderaan. Brei boven deze 2 naalden in gerstekorrelst., dan 14 naalden in tricotsteek (zie boven). Ga door met de tricotst., maar minder 1 st. aan weerszijden van iedere naald, totdat er 3 st. overblijven. Eindig met 1 rechte naald. Knip den draad op een lengte van 30 cm. af en breng de st. op een hulpnaald over. Brei nog 3 deelen op dezelfde wijze. Steek den draad door een maasnaald en haal deze door de 3 st., van ieder gedeelte. Trek den draad stevig aan en naai vervolgens de deelen aan elkaar. Keer het mutsje om en neem 76 st. op de naald voor den boord.

Brei vervolgens 3 naalden in gerstekorrelst.

4e naald: gerstekorrelst. tot er 6 st. overblijven, omkeeren.

5e naald: gerstekorrelst. tot er 4 st. overblijven, omkeeren.

6e naald: gerstekorrelst. tot er 12 st. overblijven, omkeeren.

7e naald: gerstekorrelst. tot er 8 st. overblijven, omkeeren.

Brei op deze wijze verder en laat telkens 6 st. méér staan op het einde van de even naalden en 4 st. méér op het einde van de oneven naalden totdat er 22 st. overblijven.

Knip den draad af, zet dan alle st. op één naald, hecht den draad weer opnieuw op het einde van de naald aan en kant alle st. in gerstekorrelst. af. Zet voor het pluimpje 5 st. op en brei 22 cm. in gerstekorrelst. Draai dit gedeelte tot een rond bolletje en naai het boven op het mutsje.

EETPROBLEMEN

En mevrouw, eet hij goed?" — „Nu Sint Nicolaas, dat schikt nog al." — „Zullen jullie allemaal goed eten?" klinkt de stem door de radio, en wie veel met kinderen omgaat en er zich voor interesseert, weet, dat het een probleem voor vele moeders is, de kinderen genoeg te laten eten.

Wat daarvan de oorzaak is, valt niet zoo eventjes te zeggen; ze staat bij veel kinderen in verband met den gezondheidstoestand.

Toch hoort men moeders van overigens gezonde kinderen vaak klagen: „Ze eten zoo slecht, ik weet niet wat ik er aan doen zal!"

Onlangs trof ik op bezoek een dergelijk geval. Twee flinke jongetjes, één van vijf en één van vier jaar, speelden samen. Naast hen stond een schoteltje krentenbollen, besmeerd en in stukken gesneden, en voor ieder een beker melk.

„Kom, jongens, eet je krentenbol op;" en de kinderen aten het bordje leeg en dronken ook het bekertje tot den bodem uit. Onderwijl babbelde ik met moeder. „Ze eten toch zoo slecht." Onwillekeurig keek ik naar de lekkere dikke baasjes. „Ze zien er toch best uit," merkte ik op. „Ja, dat wel, maar 't is een werk om..." klop-klop....

„Mevrouw, de yoghurt." Twee bekertjes yoghurt werden voor de ventjes klaar gezet en na eenige aanmaningen verdween ook dat in de kleine maagjes. Zoet speelden ze, en wij, die elkaar in langen tijd niet gesproken hadden, weten veel te vertellen.

„Je blijft toch koffiedrinken?" „Als 't kan graag!" „Hè ja, dan geef ik de kinderen eerst en dan kunnen wij daarna gezellig en rustig samen eten!"

Even later belde de moeder en voor ieder kind kwam een bord bruine-boonenpurée met appelmoes er doorheen en een uitgeperste sinaasappel. Ik keek m'n oogen uit naar die geweldige porties. De jongens werden in een stoeltje gezet; moeder tusschen hen in... en daar ging het! Zonder de minste animo aten de kinderen het dikke bruine papje. Na de eerste happen moesten er allerlei verhalen aan te pas komen, van „hap, zei 't vogeltje" en „tuut, zei het treintje". „Zie je nu wat een werk het is die kinderen te laten eten? Kom jongens, doorslikken." Ik moest voor het raam gaan staan, want ik kon het niet aanzien, hoe die kinderen volgestopt werden. „Heelemaal opeten!" Weer een hap, een slok sinaasappelsap er achteraan en voor dezen eenen keer dan, ik denk te mijner eer, mocht er iets op de bordjes blijven en werden ze naar bed gebracht.

Aan de koffietafel zei de moeder: „Eten ze bij jou nu ook zoo slecht?"

„Slecht!! Kindlief, die kinderen van jou eten met zijn tweeën meer dan wij met ons allen! Sinds ik hier ben, dat is van ongeveer half elf, hebben ze aan één stuk door gegeten en gedronken en ik neem aan dat ze vóór dien tijd ook al bijgevuld waren. Als ze straks wakker worden, krijgen ze natuurlijk weer van alles en nog wat en dan hebben ze om zes uur geen trek in hun eten."

„Ja maar," hernam de moeder, „de dokter zegt: yoghurt, bruine boonen, tomaten, sinaasappelen, appelmoes, 't is zoo goed voor ze en ze worden er zoo sterk van."

„Natuurlijk is het goed, maar niet alles op één dag. Geef ze drie maaltijden per dag; dán eens boonen, dán eens spinazie, enz. enz. Geef ze 's morgens

en 's middags een vrucht en dan zal je zien dat ze wél trek hebben."

„Och jij," zegt de moeder, „jouw kinderen eten altijd met smaak."

„Omdat... ze niet den geheelen dag eten. Er moet regelmaat en een flinke rustpoos tusschen de maaltijden zijn!"

Natuurlijk zijn er kinderen die weinig, té weinig eten, maar juist die kinderen moet men heel weinig geven. Eén dun boterhammetje in kleine smakelijke stukjes gesneden, een héél kleine portie warm eten en de kans is groot, dat het kind nog iets vraagt. Geeft men een kind met weinig eetlust te veel, te groote porties dan staat het 't kind al dadelijk tegen, omdat het voelt 't toch niet op te kunnen en dan begint het liever niet. Wanneer het kind op z'n bordje 'n klein beetje ziet dan denkt het: „O, dat kan ik wel op," en met smaak en zonder moeite gaat het er in! Probeert u het eens met héél kleine beetjes en het resultaat zal u zeker verbazen.

Een werkje voor het voorjaar: DEKENS WASSCHEN

Laten we even voorop stellen, dat het wasschen van wollen dekens een werk is, dat veel huisvrouwen liever niet zelf verrichten. Vooral kleinbehuisden zien op tegen het gebruik van de groote waschteilen, het groote gewicht van de zware en moeilijk te hanteeren dekens enz. Zij doen dan ook verstandiger, het wasschen van haar dekens toe te vertrouwen aan een vakkundige, i.e. de wollen-deken-fabriek.

Voor wie echter niet tegen het werk opzien, kunnen de volgende aanwijzingen van nut zijn:

Het is aan te raden, wollen dekens niet erg vuil te laten worden, doch ze liever wat eerder een waschbeurt te geven. Het wasschen gaat dan veel en veel gemakkelijker.

Evenals alle wollen goed moeten wollen dekens zeer zorgvuldig behandeld worden, willen we tenminste dat ze niet krimpen, niet vervilt en hun oorspronkelijke kleur behouden. Daarom mogen we in ieder geval slechts gebruik maken van een lauw sop van zachte zeep, dat zeer ruim moet worden genomen, omdat de dekens veel van het sop opnemen. Nooit mogen we wrijven of wringen. Het sop moet enkele keeren worden vernieuwd, tot het volkomen helder blijft. Aan het spoelen moet veel zorg worden besteed. Hard water maken we te voren met soda of borax zacht.

Om de kleuren frisch te houden, doen we zoowel in het sopje als in het spoelwater een scheut ammonia.

Ook in zout water kunnen wollen dekens uitstekend worden gewasschen zoowel als tevoren geweekt, vooral als ze niet erg vuil zijn. We rekenen dan ongeveer een jampot zout per deken. Ook hier kunnen we wat ammonia toevoegen om de kleuren helder te houden.

De dekens mogen na het wasschen niet worden uitgewrongen. Het beste kunnen we ze in de buitenlucht drogen. Anders in een verwarmde kamer, doch in geen geval in de zon of bij de verwarming.

Om de wol weer pluizig te maken, kloppen we de dekens tijdens het drogen nu en dan.

*Ferme jongens-
stoere knapen-*

Voldoende Vitamine B is noodzakelijk om ze gezond en vrolijk te houden

Denkt er aan, moeders, dat het dagelijksche voedsel niet voldoende Vitamine B bevat, als U ze niet geregeld H-O laat eten bij 't ontbijt! En deze Vitamine is juist van groot belang bij de bestrijding van slechten eetlust, verstopping en zenuwachtigheid, die de groei-periode vaak met zich meebrengt. Wetenschappelijk is vastgesteld dat H-O een groot gehalte heeft aan de zenuwvoedende, versterkende Vitamine B, dan

men vroeger ooit vermoedde en niets is gemakkelijker dan daarvan te profiteren door ze bij het ontbijten bord

heerlijk H-O te laten eten. Want daar ons lichaam geen voorraad kan maken van Vitamine B, is dagelijks een nieuwe toevoer noodig.

H-O is wereldberoemd om zijn fijnen nootachtigen smaak en zijn zuiverheid, die door de Quaker fabriek, waar H-O gemaakt wordt, onvoorwaardelijk worden gegarandeerd.

Wat kinderen nodig hebben is de versterkende Vitamine B in H-O en Quaker Havermout!

Nu slechts

25 ct.

per pondspak

1 1/2 ct.

per portie

Met vlugkokend H-O en Quaker Havermout, in een paar minuten klaar, geeft ge uw jongen het gezondste en lekkerste ontbijt, dat ge bedenken kunt.

QUAKER EN H-O
(GED.MERK) HAVERMOUT (GED.MERK)

KLEED UW MEISKE JEUGDIG

Goede wijn behoeft geen krans en de jeugd behoeft geen strikjes en kwikjes om er aantrekkelijk uit te zien. Integendeel: hoe eenvoudiger jurk, mantel en hoedje van de bakvisch of haar ouder zusje zijn, des te geslaagder zijn ze ook.

Eenvoud van lijn en garneering, die past in het kader der jeugd. Geen ingewikkelde draperieën, geen bewerkelijke mouwen, vooral geen te sterk gemarkeerde taillelijn. Eenvoudige rechte jurkjes, een grappige bolero, liggend kraagje van gesteven wit piqué, een paar sprekende knopen en last not least in het rechte rokje een of meer inspringende plooiën, die voldoende bewegingsvrijheid garandeeren, daarvoor moeten we zorgen.

'n Aardige jumper van grove wol in hard-geel of fel-groen is een ideale dracht voor koelere dagen. 'n Marine-

Zwart is niet ongeschikt, mits het een fleurige noot vertoont. Dit grappige pakje met kozakkenmuts wordt opgevrolijkt door applicatie van rood leer en hard-groen borduursel.

blauw jurkje met kostschool-achtig wit kraagje ofwel hardroode knopen en dito leeren ceintuur, is een uiterst geschikt tenue voor de schoolbanken, de collegezaal of 't kantoor. Ook ruiten, al dan niet gecombineerd met effen stof, doen weer opgeld.

Het eerste mantelpakje! Hoe sportiever hoe beter. 'n Kort kwiek jasje; het geheel is van jeugdige allure. De rok mag vooral niet te nauw, de blouse niet te gekleed zijn. Eigen-gebreide truitjes of zoo'n grappig bloesje met kleurig borduursel en korte pofmouwjtjes doen het daarbij uitstekend.

Naast velerlei bloem-patroontjes en andere fleurige motieven voor de heldere zonnedagen kiezen we vooral effen lichte kleuren ofwel wit met 'n kleurige noot in den vorm van 'n kraagje, knopen, 'n ceintuur of 'n gezelligen ketting met bijpassen-armband.

Ter afwisseling van den jeugdigen vilthoed hebben we vooral grappige mutsjes

Zelfs schijnbaar eenvoudige jurken zijn in wezen toch gecompliceerd. Fijne opnaaisels doen soulache-garneering en borduursel groote concurrentie aan.

Een platte matelot met een paar gelakte pieken erop is 'n welkome afwisseling op 't thema der jeugdige vilthoeden.

Jeugdig pakje van bruin met beige geruite stof. 'n Ingestikte plooï geeft de noodige ruimte aan den rechten rok, terwijl het jasje eenigszins getailleerd is en volgens de nieuwe mode vrij hoog gesloten.

te kust en te keur en kwieke matelots, die desgewenscht versierd kunnen zijn met 'n ondeugende piek of een naïef toefje bloemen.

Dat kortere of langere voiles uit den boeze zijn voor 't meisje van duizend weken, spreekt welhaast vanzelf.

Tenslotte iets over de schoenen! De al te hoge hak staat niet alleen verschrikkelijk eigenwijs, maar is bovendien ook funest voor den voet.

De kleedij van ons groote meisje is hoofdzakelijk kwestie van tact. De zucht om met de groote menschen te willen meedoen moeten we in de juiste banen probeeren te leiden, door zoo heel ongemerkt belangstelling te kweken voor het vele aardige, dat juist voor dien leeftijd gebracht wordt.

GEZELLIGE WANDELJAPONNETJES

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
40 - 42 - 44 - 46

83a — Japon van effen stof, vestmodel, vierkante hals met das, tweebaansrok. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

84a — Japon van wollen stof, ingezet vest, lange mouw, rok met opgezette baan. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

85a — Deux-pièces van effen stof, groot schouderstuk, ondergedeelte der taille met plooiën, evenzoo de gladderok onder. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modaalbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassetjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het **PATRONENKANTOOR „PANORA“** NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Macaronisoep.
Varkenscoteletten.
Spinazie.
Aardappelen.
Roomsoezen.
- Maandag :** Gehakt.
Zuurkool.
Aardappelpuree.
Broodpap.
- Dinsdag :** Runderrolletjes.
Bruine boonen.
Aardappelen.
Eierpannekoeken.
- Woensdag :** Bruine-boonensoep.
Duitsche biefstuk.
Rabarber.
Appelen.
- Donderdag :** Gekookte varkensrib.
Stampot van andijvie.
Citroenpudding.
- Vrijdag :** Gestoofde kabeljauw.
Sla.
Aardappelen.
Drie in de pan.
- Zaterdag :** Gebraden puntstuk.
Gesnipperde winterwortelen.
Aardappelen.
Sagoschotelkje.

PANNEKOEKEN

EENVOUDIGE PANNEKOEKEN ONGEVEER 12 STUKS

500 gram zelfrijzend meel, 1 l. melk, 1 ons boter, 1 theelepel-zout, 5 eetlepels koude koffie.

Doe ongeveer de helft van de melk bij het meel, dat in een kom gedaan is. Roer dit met een houten lepel tot een glad beslag en voeg er langzaam de overige koude melk, de koffie en ten

slotte het zout bij. Maak een stukje van de boter in de koekenpan goed heet, giet er een lepel van het beslag in, dat naar alle kanten zooveel mogelijk even dik moet uitlopen, laat den koek eerst aan de eene zijde goed bruin worden, laat hem daarna op een deksel glijden en keer hem om. Laat dan den koek aan de andere zijde bruin worden en geef de pannekoeken met suiker of stroop.

SPEKPANNEKOEKEN

Neem dezelfde ingrediënten als in het vorige recept werden aangegeven, maar gebruik nu wat minder melk, om de pannekoeken wat dikker te krijgen. Reken voor 1 pond meel 2 ons vet spek. Snijd dit in dunne plakjes en bak deze tevoren in de koekenpan lichtgeel. Gebruik het spekvat in plaats van de boter, leg in de koekenpan eerst hier en daar een plakje spek en laat er het beslag overheen loopen. Bak de pannekoeken zooals in het 1ste recept werd beschreven. Geef ze met of zonder brood.

CITROENPANNEKOEKEN

500 gram bloem, 6 eieren, 1 l. melk, sap van ½ citroen, wat geraspte citroenschil, 1 theelepel zout. Bereid de pannekoeken als voor eierpannekoeken werd beschreven, maar voeg citroensap en de geraspte citroenschil naar smaak bij. Bak de pannekoeken goudgeel, bestrooi ze met suiker en dien ze warm op.

CORRESPONDENTIE

M. v. d. H. te Helmond. Marmer kunt u schoon houden door het geregeld met warm zeepsop af te wassen. Na het drogen kunt u het dan inwrijven met wat paraffine. Ook petroleum en benzine worden gebruikt, om marmer schoon te krijgen.

ZORG VOOR PRACHTIG WITTE TANDEN
Het is zoo eenvoudig—als U maar Koly-nos gebruikt. Koly-nos geeft Uw tanden charme en schittering, die wondermooi aandoen.
Vergeet niet—Koly-nos is zuinig. U doet er 2 x langer mee dan met gewone tand-pasta's, omdat U maar de helft noodig hebt. Probeer de droge borstelmethode eens met 1 cM. Koly-nos. U zult van de resultaten verrukt zijn.
Wees zuinig—koop de groote tube

KOLYNOS
TAND CREAM

JA, maar met ruw-reinigende laxeermiddelen kom je van je chronische constipatie niet af!

Je begrijpt, dat ik morgen fit voor het feest....

— Natuurlijk — maar dan moet je vanavond geen groote schoonmaak houden. Je voelt je er allerbereidst van en morgen zie je er ellendig uit.

— maar wat dan?

Je weet, dat het bij mij ook chronisch werd en op raad van mijn dokter heb ik toen Normacol genomen. — Nu werken mijn darmen weer normaal, zonder dat ik ooit het gevoel heb gehad een laxeermiddel te hebben ingenomen.

Ideaal is dat! — en nu voel je je zeker...

.... uitstekend. Je moet morgen maar eens zien, hoe goed ik eruit zie.

— VOOR H.H. MEDICI —

Normacol is een zuiver plantaardig middel (hoofdbestanddeel: plantenharz). Het bevat geen scheikundige bestanddelen, die den darmwand prikkelen, noch vloeibare paraffine. De Normacol-korreltjes zullen in den darminhoud gelatineus open maken de ontlasting los en gemakkelijk. De kleine hoeveelheid FRANGULA in Normacol stelt de darmwandspieren in geregelde werking, totdat de normale toestand weer is ingetreden. Aan Normacol raakt men dus niet gewoon, waardoor het vooral ook voor chronische constipatie het aangewezen middel is.

OM een snelle oplossing voor constipatie — en vooral voor chronische constipatie — te vinden, wordt vaak getracht door het innemen van ruw-reinigende laxeermiddelen den stoelgang kunstmatig te forceeren. Van een dergelijke „opruiming“ voelt U zich echter slap en ellendig en de normale darmfunctie wordt er niet door hersteld.

NORMACOL herstelt de normale darmfunctie.

Langs natuurlijke weg herstelt Normacol de normale darmfunctie. Smakeloos en makkelijk in te nemen, wordt Uw constipatie door Normacol genezen en U raakt er dus niet aan gewoon. Prijs fl. 1.—, groote bus fl. 2.20; verkrijgbaar bij alle apotheken en goede drogistrijen.

CONSTIPATIE kan ernstig zijn, vooral als het te wijten is aan een organische storing. Raadpleeg Uw dokter om zeker te zijn!

Stuur onderstaande coupon nog vandaag in open envelop, gefrankeerd met 1½ ct. postzegel, of zend ons een briefkaart. Dan ontvangt U gratis en franco een proefzending Normacol, genoeg voor 2 dagen. Aan C. N. Schmidt, Keizersgracht 31, Amsterdam C.

(S.v.p. duidelijk in blokletters!)

DEN HEER: P. 13
MEVROUW:
MEJ.:
ADRES:
PLAATS:

NORMACOL
Voor Reguleerbare Werking!

CAFETERIA IN
DE WILD WEST

